

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΜΒΡΙΟΣ 1990 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΤΕΥΧΟΣ 6 • ΔΡΧ. 300

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΟΚ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ

Οι αληθινές Βάσεις του θανάτου
είναι τα ξένα κολέγια
στην Ελληνική πατρίδα

*Μεγάλος είναι εκείνος που
δίνει μια κατεύθυνση*
Φ. ΝΙΤΣΕ

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ • ΠΑΤΗΣΙΩΝ 21 ΑΘΗΝΑ

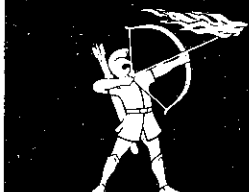
Υπεύθυνος Σύνταξης: Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

το ΜΕΤΩΠΟ διανέμεται από το ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ

Τα γραφεία του Περιοδικού λειτουργούν κάθε Τετάρτη 7.00 - 9.00 και Σάββατο 11.00 - 13.00

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ: ΤΕΧΝΟΤΥΠ FAX: 32.45.771

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εκδοτικό
σημείωμα

5

Ναι είμαστε
Εθνικο-
σοσιαλιστές

6

Ο δρόμος προς
την τελειότητα

7

Η Τουρκία τα
πυρηνικά όπλα
και εμείς

8

Ο Ελληνικός
στρατός

9

Όταν δοκι-
μάζεται ο
πατριωτισμός

12

Το όραμα της
ύπαρξης μας
πολιτείας
εμπιστοσύνης

14

Πόλεμος κατά
της Ελληνικής
Γλώσσας

17

Ο Φοινικισμός
και το Ελληνικό
Αλφάβητο

20

Γελοιογραφίες

23

Μια συνέντευξη
στο TELE CITY

25

Για μια ενιαία
κοινοτική
διεθνιστική
συνείδηση

37

Φωτογραφικά
Ντοκουμέντα

39

Η θέση της
Μουσικής στην
Αρχαία Τραγωδία

44

Ο Παιδαγωγός
της Λευτερίας

48

ΣΠΑΡΤΗ: Η
μαρμαρωμένη
πολιτεία

49

Ρεαλιστική
οκτισσογραφία

53

Πηνελόπη Δέλτα

56

Η Γυναίκα στην
Ελλάδα

59

Μετωπικά

60

Κόμικς

63

Για τον Αρνολντ
Σβαρτζενέγκερ

65

Από τη δράση
μας στους
δρόμους της
Αθήνας

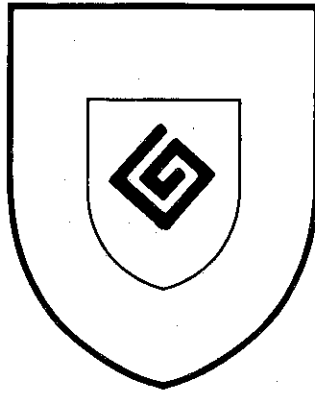
67

«Οι άνθρωποι διαφεύγουν
στην ανείληψη με την
ποιότητα του αποηρέων
τους.»
Μάκος Αυστήρας

Ας έχουν υπ' όψη τους όλοι όσοι δανείζονται ιδέες ή άρθρα από το ΜΕΤΩΠΟ ότι η συγγραφική δεοντολογία, μα κυρίως η εθνικοσοσιαλιστική αγωγή επιβάλλει να αναφέρεται η πηγή.

Μικρόψυχες ενέργειες αντιγραφής είναι δείγμα δειλίας και ανανδρίας, χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αστικής νοοτροπίας

Η Σύνταξη

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

• Η ανά διμηνο συνεχόμενη έκδοση του "ΜΕΤΩΠΟΥ" διακόπηκε το διάστημα των μηνών Ιουλίου - Αυγούστου - Σεπτεμβρίου, όχι βέβαια λόγω θερινής ολιγωρίας αλλά για λόγους καθαρά οικονομικούς. Η ταυτόχρονη πολιτική και εκδοτική δράση μας είναι δύσκολο να συντηρηθεί. Η χρηματοδότησή μας είναι ελαστική και ως εκ τούτου φτωχή. Ο Πακτωλός των εκατομμυρίων που ρέει σ' άλλους πολιτικούς μηχανισμούς, νάστε οίγουροι αγαπητοί αναγνώστες, ότι πηγή έχει όχι τις εισφορές των μελών αλλά το χρηματοκιβώτιο κάποιων σκοτεινών και φθονερών πλουτοκρατών.

Πρέπει επίσης στο σημείο αυτό να καυτηριάσω και την απελπιστικά φτωχή οικονομική προσφορά παλαιών "φίλων" αλλά και όψιμων "ενθουσιωδών υποστηρικτών", οι οποίοι μας πλούτισαν με πολιτικές αναλύσεις και με συμβουλές. Ομως ταυτόχρονα πρέπει να σταθώ σε στάση στρατιωτικής προσοχής μπροστά σε συναγωνιστές οι οποίοι χωρίς σπουδαίο πολιτικό παρελθόν - νέοι στον αγώνα - έκαναν απίθανες θυσίες, σ' όλα τα επίπεδα, για να κρατηθεί - και κρατήθηκε - η εκδοτική προσπάθεια μας. Όπως επίσης και σ' άλλους οι οποίοι αν και αντιμετώπισαν πολύ δύσκολα προσωπικά και αξεπέραστα οικογενειακά προβλήματα, έμειναν στην "πρώτη γραμμή" - έμειναν και παραμένουν.

Τέλος θεωρώ υποχρέωση μου, μέσα απ' αυτές τις γραμμές, να εξαρώ την άρθρογραφία της Ευαγγελίας Χρυσού, όπου η εύστοχη γραφίδα της αποτελεί κάτι νέο για την κουλτούρα μας (ας συγχωρηθεί αυτός ο ξενισμός).

• Συνεχίζεται ακάθεκτα η λογοκλοπή και η ιδεοκλοπή των απόψεών μας. Ορισμένοι συμπαθείς δημοσιογράφοι του αστικού χώρου (και όχι μόνο) ας έχουν υπ' όψιν τους ότι όταν βλέπουμε τους τίτλους μας και τα άλλα θέματά μας στα περιοδικά σας δεν εκνευριζόμαστε αλλά γελάμε. Γελάμε με την ρηχότητά σας. Υπομονή λοιπόν παιδιά, σε λίγο θα διαβάσετε το 6ο τεύχος. Διαλέγετε και παίρνετε...

• Με αφορμή την απάνθρωπη ζωή στην Αθήνα και την άμεση σχέση ιδεολογίας - γης - πατρίδας, έκανα μερικές σκέψεις που σε συντομία θα τις εκθέσω.

Η προσπάθεια για μια "καλύτερη τύχη" που γινόταν - μετά το τέλος του μεγάλου πολέμου - απ' τον αγροτικό πληθυσμό είχε πάντα μια κατάληξη: την ελευση προς τα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας. Η ύπαιθρος γυμνή από πόρους ζωής και κατεστραμμένη δεν μπορούσε να θρεψει το λαό της. Ο πολιτικός Διοικητικός και Οικονομικός συγκεντρωτισμός πολλαπλασίαζε τους λόγους της μεγάλης φυγής.

Οι μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες χωρίς δημιουργική φαντασία έφτιαχναν ακαλαίσθητες κλούβες για να υποδεχτούν τους νέους επισκέπτες. Η Αθήνα μεγάλωνε και το χώμα που "μεσ' σ' αυτό" κάπνιζε γεννούσε η Ελλάδα λιγότευτε δραματικά. Ο κόσμος χωρίς δικιά του γη μέσα σε απρόσωπα και ομοιομορφα κελιά έμοιαζε σαν ξένος στην ίδια του την πόλη. Χιλιάδες οικογένειες στίβαγμένες σ' ένα χώρο απελπιστικά μικρό - όπως είναι η Αθήνα - δημιουργούσαν τα νέα κοινωνικά δεδομένα. Τα μεγάλα αστικά κέντρα - γνήσια τέκνα του φιλελευθερισμού και των ποικίλων εκφράσεων του - κατέστρεψαν τη σχέση, την ερωτική σχέση του ανθρώπου με τη φύση και τη γη. Η φύση και η γη, μητέρα κάθε ιδεολογίας, κάθε μεταφυσικού και υπερφυσικού στοχασμού ποδοπατήθηκε απ' τους μηχανικούς και τους αρχιτέκτονες για να οικοδομηθεί ο νέος μεταπολεμικός ανθρωπίνος χαρακτήρας: ο σύγχρονος απάτρις πανευρωπαϊστής.

Όποιος δεν έχει γη δεν έχει και δεν αισθάνεται την έννοια της πατρίδας και γνωρίζουν καλά αυτή τη σχέση οι εφιάλτες δημιουργοί των μεγάλων αστικών κέντρων.

ΝΑΙ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

- Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που αντιμάχεται το φιλελευθερισμό σ'όλες του τις εκφράσεις
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που αγωνίζεται να συντρίψει τις τεχνητές αντιθέσεις δεξιού - αριστερού, φιλελεύθερου - μαρξιστή
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που πιστεύει στην αρχή ότι τόσο ο κομμουνισμός όσο και ο φιλελευθερισμός είναι οι δύο όψεις του αυτού νομίσματος που φέρει την ονομασία Διεθνής Σιωνισμός
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που μισεί την κομματοκρατία και την ψεύτικη και υποκριτική αντιπροσώπευση
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που σιχάθηκε ν' ακούει τους ακροδεξιούς και χουντικούς να καπηλεύονται όρους και έννοιες που καμιά σχέση δεν έχουν μ' αυτούς
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που πιστεύει ότι υπάρχουν αδιάλλακτοι αγωνιστές - εγκλωβισμένοι βέβαια - κυρίως, στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι ο επαναστάτης εκείνος που πολεμά τη Σιωνιστική και ισοπεδωτική ΕΟΚ
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που μάχεται για τη φυλή του, για τις ιδέες του και για το χρώμα του
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που ξεκάθαρα δηλώνει την πίστη του στο φυλετισμό σαν μόνη κινητήρια δύναμη για την ιστορική ανέλιξη του ανθρώπου και σαν μοναδική πηγή ενός γνήσιου και πραγματικά δημιουργικού ανθρωπισμού
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που τάσσεται ανεπιφύλακτα υπέρ μιας εθνικής διεκδικητικής εξωτερικής πολιτικής
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που αγωνίζεται να γκρεμίσει τις κοινωνικές τάξεις που δημιούργησαν οι καπιταλιστές και οι κάθε είδους φιλελεύθεροι εξουσιαστές
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που πιστεύει ότι η αξία του ανθρώπου δεν καθορίζεται από το τζάκι του και το διεφθαρμένο χρήμα του πατέρα του, αλλά από την προσωπικότητά του και ότι η καταξίωσή του στην κοινωνία θα καθοριστεί μέσο' από την πολιτική των ίσων ευκαιριών σε όλους
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που προσβλέπει σε μια ευρώπη ελεύθερη - ανεξάρτητη και Λευκή
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που δεν ταυτίζει το φυλετισμό με τα βασανιστήρια, τις διώξεις, τις φυλακές και τις θυσίες των νέγρων της / μερικής του περασμένου αιώνα σφαγές και θυσίες από άτομα που σήμερα, αν ζούσαν, θα ήταν οι στυλοβάτες του καπιταλιστικού συστήματος
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι ο επαναστάτης εκείνος που συνειδητοποιώντας τον άτιμο ρόλο των ξένων σχολείων στην Ελληνική πατρίδα, αγωνίζεται να τα ξεριζώσει, γιατί αυτά είναι οι χειρότερες βάσεις του θανάτου.
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που μάχεται τη νοοτροπία της μαστιγας των managers, των διαφημιστών, των χρηματιστών και όλων αυτών που σήμερα αποτελούν τα θεμέλια του ανθελληνικού και ισοπεδωτικού συστήματος
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που αγωνίζεται μ' όλες του τις δυνάμεις να κρατήσει όρθια την πανωραία Ελληνική γλώσσα, που αγωνίζεται να πείσει ότι η σκλαβιά πρώτα ξεκινά από τον λεκτικό αφελληνισμό - έναν αφελληνισμό που προωθούν πολλοί, μα τη μερίδα του λέοντος έχει αυτός ο άθλιος "καλλιτεχνικός χώρος".
 - Αν εθνικοσοσιαλιστής είναι αυτός που δεν αγωνίζεται για να ξεκουραστεί όταν υπηρετεί στον Ελληνικό στρατό, αλλά αντίθετα αγωνίζεται υπηρετώντας σε μάχιμη θέση στην πρώτη γραμμή και όχι πίσω από ένα γραφείο σε κάποιο επιτελείο.
- Αν λοιπόν ισχύουν όλ' αυτά... τότε υπερήφανα δηλώνουμε ότι ναι! είμαστε και θα παραμείνουμε εθνικοσοσιαλιστές.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ...

Από την φιλοπατρία στη πατριδοκαπηλία

Οι εξελίξεις στα δημόσια πράγματα τον τελευταίο χρόνο, είναι μια ακόμα πολλαπλή δικαίωση μεστή σε περιεχόμενο και σε συμπεράσματα για το πολιτικό μας κίνημα. Χωρίς συνείδηση, χωρίς δηλαδή να βιώνουν την ενοχή τους, οι πολιτικοί όλων των αποχρώσεων έμμεσα αλλά και άμεσα ομολογούν τη χρεωκοπία της χώρας που δεν είναι παρά χρεωκοπία των ιδεών τους και των μεθόδων τους.

Το σπουδαιότερο όμως σημείο, που αποτελεί και περίτρανη δικαίωση των αγώνων μας, είναι ότι σταδιακά παραδέχονται θέσεις και ζητήματα που επίμονα και αποφασιστικά πρώτοι εντοπίσαμε.

Η πραγματική αξία μιας πολιτικής θέσης ή σχέσης, διαφαίνεται στη συνέπεια που θα επιδειχθεί αλλά και στο βαθμό που αυτή ανταποκρίνεται στην τρέχουσα ή τη μέλλουσα πορεία των πραγμάτων. Από την άποψη αυτή, μόνο το στέρεο έδαφος της ιδεολογικής συγκρότησης απ' όπου προκύπτει η αναζήτηση, μπορεί να αποδώσει τέτοιες θέσεις. Οποιαδήποτε άλλη θέση που δεν εκπορεύεται από την ίδια κοιτίδα είναι συμπτωματική, περιστασιακή, σκοπιμοθηρική, και αρμόζει σε μικροπολιτικούς.

Είναι λοιπόν προφανές γιατί οι πολιτικοί φορείς στην πατρίδα μας που είτε στερούνται ιδεολογικού περιεχομένου είτε συνακόλουθα με την ιδεολογία που ασπά-

ζονται, απορρίπτουν τον υγιή εθνικό και λαϊκό προβληματισμό, δεν μπορούν να οδηγηθούν σε ανάλογες θέσεις απλά μόνο από πρόθεση κομματικής αξιοποίησης.

Όταν προβάλαμε την πολιτική μας πρόταση όπου γινόταν εκτενής αναφορά στο Βορειοηπειρωτικό, στο ζήτημα των ξένων εργατών, στην ανεργία, στην παραοικονομία και τις εκφάνσεις της, στην πραγματική διάσταση της κρίσης στην παιδεία και τη γλώσσα, στην επικίνδυνη εξάρτηση της οικονομίας μας από τις πολυεθνικές στην ολέθρια πολιτική του κράτους απέναντι στη σιωνιστική ΕΟΚ και σε τόσα άλλα, συναντήσαμε τη λυσσώδη αντίδραση του εκφυλισμένου πολιτικού κατεστημένου που μόνιμα περιχαράκωνει την εξουσία για να μπορεί ανενόχλητα και ανενδοίαστα να τη λυμαίνεται.

Όσοι με ευκολία μας κατηγορούσαν και διαστρέβλωναν τον πολιτικό μας λόγο, τώρα με περισσή θρασύτητα αποτολμούν να δηλώνουν γνώση απέναντι στα προαναφερθέντα ζητήματα και μια υποκριτική διάθεση για την επίλυσή τους. Ο Μητσοτάκης που βρίσκεται στην πολιτική σκηνή περισσότερο από σαράντα χρόνια και στην εξουσία - από καίριες θέσεις - περισσότερα από δεκαπέντε, τώρα ανακάλυψε το Βορειοηπειρωτικό!!!

Ο Γεννηματάς και ο Σκανδαλίδης μετά από 8 τουλάχιστον χρό-

νια παντοδύναμης ενάσκησης της εξουσίας όπου τόσα अपαράδεκτα συνέβησαν, τώρα συνειδητοποιήσαν ότι η χώρα παραδίνεται στο διεθνές κεφάλαιο!!!

Η προκλητική συμπεριφορά έχει τα αντίθετα αποτελέσματα όσο κι αν υποτιμούν ή περιφρονούν το αισθητήριο του λαού μας. Μπορεί κανείς να διακρίνει τη φιλοπατρία από την πατριδοκαπηλεία. Οι όψιμες μεγαλοστομίες της δεξιάς ή των σοσιαλιστών στα εθνικά μας προβλήματα κανένα δεν πείθουν. Το μόνο που ίσως κατορθώνουν είναι να δίνουν μια ακόμα απόδειξη για την έλλειψη σοβαρότητας που τους χαρακτηρίζει.

Το γεγονός είναι ότι κάθε μέρα όλο και περισσότερο, ο λαός μας διαπιστώνει την αρνητική πορεία που ακολουθεί ο τόπος ενώ παράλληλα συνειδητοποιεί το μέγεθος του εμπαιγμού που διαδραματίζεται σε βάρος του. Οι διαχειριστές του συστήματος, φιλελεύθεροι, σοσιαλιστές, κομμουνιστές, είναι το ίδιο κενοί, ανεργμάτιστοι, κακοπροαίρετοι και πάντως ανίκανοι να δώσουν διέξοδο.

Το Εθνικό Μέτωπο έδειξε ότι διαθέτει συνέπεια, ήθος και πολιτική ενόραση. Ο αγώνας μας για την εθνική ανόρθωση και την κοινωνική δικαιοσύνη βρίσκεται στο δρόμο της δικαίωσης.

Ε. ΜΑΚΡΗΣ

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ

Κατασκευή νέου πυραύλου και πυρηνικού αντιδραστήρα από τουρκική βιομηχανία

Προμήθεια ουρανίου από τη Γαλλία μετά την άρνηση της Ουάσιγκτον. Κινήσεις για πυρηνικά όπλα

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 5.- (Αθην. Πρακτ.)- Ο οργανισμός μηχανημάτων και χημικής βιομηχανίας της Τουρκίας (ΜΚΕΚ) είναι έτοιμος να αρχίσει, αν του

δοθεί η σχετική εντολή, τη μαζική κατασκευή του τουρκικού πυραύλου «ASR-227» που δοκιμάστηκε επιτυχώς τον περασμένο Απρίλιο.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πηγές ο οργανισμός μηχανημάτων και χημικής βιομηχανίας της Τουρκίας (ΜΚΕΚ) κατασκεύασε πρότυπο πύραυλο, ο οποίος δοκιμάστηκε με επιτυχία.

Ο πύραυλος είναι ο «ASR - 227» και κατασκευάστηκε μαζί με τον μηχανισμό εκτόξευσης και τα σχετικά συστήματα από το Τουρκικό Ινστιτούτο έρευνας και ανάπτυξης για την άμυνα.

Επίσης το Τουρκικό Ινστιτούτο πυρηνικής ενέργειας στο Κουτσιουκμετσέ κατασκεύασε τον πυρηνικό αντιδραστήρα "1", δύναμης πέντε Μεγαβάτ, ο οποίος λειτουργεί χωρίς κανένα πρόβλημα.

Η κατασκευή είναι εξ ολοκλήρου Τουρκική. Όσο αφορά την προμήθεια του αναγκαίου ουρανίου 235 το απέκτησε από την Γαλλία.

Ο αντιδραστήρας προορίζεται για ειρηνικούς σκοπούς τουλάχιστον...προσωρινά! Είναι πλέον εύκολα αντιληπτό ότι είναι ζήτημα λίγων χρόνων η απόκτηση από την

Τουρκία πυρηνικών όπλων. Επίσης λαμβάνοντας υπ' όψιν την προσέγγιση Ανατολής και Δύσεως και το πνεύμα του αφοπλισμού που αναπτύσσεται στην εποχή μας, είναι ευνόητο ότι οι Νατοϊκές επιδιώξεις δε δικαιολογούν τέτοιες ενέργειες της Τουρκίας. Ενάντια σε ποιούς στρέφονται λοιπόν αυτά τα σχέδια και με τι στόχους;

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το ρεύμα του Παντουρκισμού σήμερα, σύμφωνα με το οποίο οι Τούρκοι όλου του κόσμου προσβλέπουν σε ένωση και κοσμοκρατορία. Τουλάχιστον στην Ασιατική και Ευρωπαϊκή γη. Καθόλου παράλογο εάν σκεφτούμε ότι οι Τούρκοι της υδρογείου αριθμούν σήμερα κατά μερικούς 100 εκατομμύρια, και κατ' άλλους περισσότερα από 200 (!!!), ενώ αυξάνονται με εκρηκτικούς αριθμούς.

Και απέναντι σε όλα αυτά η Ελλάδα τι κάνει; Εκτός από τις απεργίες για την ΑΤΑ, τις φιλειρηνικές και...φιλόζωες πορείες, τον ευδαιμονισμό της αφοσίωσης στα μουντιάλ, τις μί-

ζες από τα ελλατωματικά Μιράζ και την εκλογομανία, η Ελλάδα τι κάνει; Ωστόσο δεν θα μιλήσουμε εδώ για την αβελτηρία και την ποταπότητα των Ελλήνων πολιτικών, ούτε καν για την πνευματική οκνηρία της Ελληνικής μάζας. Θα μιλήσουμε για μας, τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές, τους ανένταχτους ή ενταγμένους σε οποιοδήποτε κίνημα. Διότι εμείς είμαστε οι τελικά υπεύθυνοι όλων αυτών των δεινών και πολλών άλλων ακόμα!!!

Διότι εμείς, με τις κάθε είδους μικροπρέπειες, εγωισμούς, εκκεντρικότητες και αδιαστικές συμπεριφορές παγώσαμε το κίνημα και όχι μόνο το εμποδίσαμε να ανέβει και να δώσει στο άρρωστο έθνος ζωή, αλλά πολλές φορές εμείς οι ίδιοι το...λαστώσαμε!!!

Απέραντες εκτάσεις σκλαβωμένης Ελληνικής γης, αναγκαίες για τον Ελληνισμό, που λίγο να σκάψεις θα βρεις την οντότητά τους θα πρέπει να ξεχαστούν παντοτινά. Και μην γελιόσαστε, μεγαλόστομοι κύριοι, "υπέρμαχοι των εθνικών δικαίων", εμείς θα είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό διότι με τις εξοργιστικές επιπολαιότητες και τις μικρότητές μας χάνουμε τον χρόνο, χάνουμε την ιστορική ευκαιρία.

Ας πάψουμε λοιπόν να καταλογίζουμε ευθύνες δεξιά και αριστερά και ας σηκώσουμε με σιγνή ειλικρίνεια τις δικές μας που είναι βαρύτερες. ΤΩΡΑ. Πριν στιγματιστούμε στην ιστορία ως τα ανθρωπάκια που ενώ έβλεπαν την καταστροφή να περνά από μπροστά τους, αντί να σηκώσουν το στήθος να την κρατήσουν, βούτηξαν στην λάσπη να κρυφτούν...

ΧΑΡΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ο στρατός, το ένοπλο τμήμα του έθνους, είναι σύμφωνα με τις προσδοκίες φρουρός της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της πατρίδας αλλά και ο πύο γνήσιος εκφραστής των δικαίων της φυλής σε κάθε εποχή και σε κάθε κατεύθυνση. Στη σημερινή Ελλάδα της υποτέλειας και της αναξιοπρέπειας φαίνεται ότι ο τεράστιος ιστορικός ρόλος του στρατού υποβαθμίζεται ή και παραιοιείται σκόπιμα.

Η πτώση των αξιών του ανθρώπου είναι καθολική και σίγουρα δεν εντοπίζεται μόνο στο Ελληνικό έθνος αλλά θα τολμούσαμε να πούμε "πλανητικά" ήταν ραγδαία και παρουσιάστηκε σαν φυσική απόρροια της επικράτησης των αρχών του διεθνούς ισοπεδωτισμού με το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου. Έτσι οδηγηθήκαμε στα θλιβερά αποτελέσματα του καταναλωτισμού, στην επιβολή των πνευματικών απαιξιών, στην εγκαθίδρυση της ιδιοτέλειας και τον εξατομισμό στις δυτικές κύρια κοινωνίες και τελικά στη μεγάλη σκοταδιστική προσπάθεια των διεθνιστικών κύκλων να κλονιστεί η ιστορική συνείδηση, να καταργηθούν τα έθνη και κάθε δυνατότητα πολιτιστικής ανάκαμψης.

Αυτή η γενικότερη θεώρηση απεικονίζει την πρόσφατη όσο και οδυνηρή πορεία της Ελληνικής κοινωνίας και του Ελληνικού κράτους. Ο λαός μας εγκλωβισμένος στους πανίσχυρους και αναμφισβήτητους μηχανισμούς ιδεολογικής καταστολής που διαθέτει το σύστημα της "Δημοκρατίας" παρακολουθεί τα τελευταία χρόνια αλλεπάλληλες ταπεινώσεις που προιδεάζουν για το καταληκτικό τους σκοπό που δεν είναι άλλος

από την συρρίκνωση και τελικά την εξαφάνιση του Ελληνισμού.

Κάθε εχθρό εσωτερικό και εξωτερικό θα μπορούσε να αντιμετωπίσει και να συντρίψει ο Ελληνικός στρατός κληρονόμος της σπουδαιότερης και ιερότερης πολεμικής παράδοσης όλων των εποχών. Εμπρός σ' αυτή την πραγματικότητα που θα έφερνε σε δεινή θέση τους εχθρούς της πατρίδας, αναπτύχθηκε μιά ακόμα ανίερη προσπάθεια για τη πλήρη αλλοτρίωση του πύο σημαντικού

η αίσθηση του καθήκοντος και της αποστολής, η φιλοπατρία, η αξιοπρέπεια και η τιμή αποτελούσαν αξίες ογκόλιθους. Για να κλονιστούν οι αξίες και οι συνεκτικοί δεσμοί το Σώμα κατασκευοφαντήθηκε στο στράτευμα και στην κοινωνία. **Κάθε μέσο που διέθετε το σύστημα - και διέθετε πολλά - χρησιμοποιήθηκε για να δημιουργήσει στους Αξιωματικούς συμπλέγματα, ενοχές, προκαταλήψεις, για να τους αποπροσανατολίσει από το δρόμο του καθήκοντος.** Η τρομο-

εθνικού οργανισμού.

Πρώτα από κάθε άλλο στόχο τοποθετήθηκε το Σώμα των Ελλήνων Αξιωματικών. Ο χώρος όπου

κρατία των μυστικών υπηρεσιών που αναζητούσαν και αναζητούν "συνομώτες" οι επανηλειμμένες εμπαιθείς δηλώσεις της φαύλης

πολιτικής ηγεσίας, ο τύπος που στο σύνολό του ελέγχεται και η τέχνη που ηθελημένα ή αθέλητα κινείται σε αντιπατριωτικές κατευθύνσεις.

Τα γεγονότα των τελευταίων δεκαετιών πρόσφεραν εύκολη λεία για το πολιτικό σύστημα αφού το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου απέτυχε να πραγματοποιήσει επανάσταση και καμία ουσιαστική πολιτική μεταβολή δεν επέφερε. Ο στρατός δέχτηκε τα πυρά για μια σειρά από ανθελληνικές πράξεις που σχεδόν όλες είχαν την προελευσή τους στα γνωστά διεθνή σιωνιστικά κέντρα που κηδεμονεύουν τον πολιτικό κόσμο της πατρίδας μας.

Μιά συστηματική προσπάθεια να εισαχθεί στον Έλληνα στρατιωτικό η αντίληψη ότι δεν είναι παρά ένας επαγγελματίας και να προσδεθεί έτσι στο άρμα του καταναλωτισμού ξεκίνησε και για χρόνια εξελίσσεται. Οι καρποί της προσπάθειας του επαγγελματισμού του εκσυγχρονισμού και των καταναλωτικών και αποταμειωτικών κινήτρων ήδη απέδωσαν. **Στη θέση των ιστορικών επωνύμων Μεταξά Δούσμανη, Καλάρη, Μανουσογιαννάκη, Δαβάκη βρίσκονται άντρες των οποίων τα ονόματα υπάρχουν μόνο στα έγγραφα της ιεραρχίας. Ασπόνδυλοι, ανώνυμοι, τεχνοκράτες, προσαρμοσμένοι και ίσως αυριανοί πολιτευτές.... Δυστυχώς αυτοί είναι οι σημερινοί στρατηγοί.**

Το πρόβλημα εκτείνεται σ' όλη τη κλίμακα της ιεραρχίας όπου μεταδίδονται ιδιότητες όπως: η ευθυνοφοβία η απροθυμία, η επαγγελματική αντίληψη, η διαβολή, η αδιαφορία για τις εθνικές αξίες κ.ά. Σίγουρα όμως, οι αντιστάσεις, είναι ζωντανές περισσότερο από κάθε άλλο χώρο της Ελληνικής ζωής. Παρά τη συνεχή και συστηματική προσπάθεια χειραγώγησης το Σώμα των Ελλήνων Αξιωματικών παρουσιάζει αξιόλογες δυναμεις που διακρίνονται για τον εθνικό τους προβληματισμό.

Ένα ακόμα βασικό σημείο όπου το σύστημα εστίασε τη προσπάθεια του για την υποβάθμιση του Ελληνικού στρατού είναι η ολοκληρωτική εξάρτηση της δομής και της λειτουργίας του από την πολιτική ηγεσία.

Ο στρατός, ο πίο ζωντανός υπερασπιστής των εθνικών δικαιών, δεν έχει κανένα λόγο για ότι αφορά την πατρίδα που θα κληθεί να υπερασπίσει. Κάθε αυτοδύναμη υπόσταση στο στρατιωτικό σχεδιασμό, στα εθνικά θέματα,

Κάθε μέσο που διέθεται το σύστημα - και διέθεται πολλά - χρησιμοποιήθηκε για να δημιουργήσει στους Αξιωματικούς συμπλέγματα, ενοχές, προκαταλήψεις, για να τους αποπροσανατολίσει από το δρόμο του καθήκοντος.

στην εκπαίδευση και την εξέλιξη οπλιτών και στελεχών έχει πρακτικά καταργηθεί.

Σε κανένα άλλο χώρο δεν κυριαρχούν η αναξιοκρατία και η αδικία όσο στο στρατό, οι πολιτικοί έχουν ειδικευτεί στην παροχή υπηρεσιών (ρουσφέτια) ιδιαίτερα εδώ. Κανείς δεν τοποθετείται ή δεν μετατίθεται τυχαία, όλοι πρέπει να συναινέσουν στο σύστημα, παραιτούμενοι των αρχών τους και καταργώντας τον αυτοσεβασμό τους.

Χιλιάδες στρατεύματα δοκιμάζουν καθημερινά την αίσθηση της αηδίας, που προξενεί η αχαλίνωτη ρουσφετολογία μέσα στο στράτευμα όπου θα έπρεπε μόνο εθνι-

κή ανάταση και φυλετική υπεροχή να αισθάνονται. Ασφαλώς η θλιβερή αυτή εικόνα δεν σκιαγραφείται τυχαία αλλά αποσκοπεί στην απόρριψη των υγιών αξιών και στην συμμετοχή στο πιάδι βρώμικο παιχνίδι της αστικής Δημοκρατίας.

Η εθνική και ηθική διαπαιδαγώγηση που σηματοδοτεί την παρουσία και το μέλλον των Ελλήνων στο στρατό είτε έχει εγκαταληφθεί είτε στρέφεται στην προβολή απόψεων (Ε.Ο.Κ.) που μόνο το έθνος και την παράδοση δεν εξυπηρετούν. Στο χρονικό διάστημα που παραμένει ο νέος στο στράτευμα καμιά αξία δεν καταβάλλεται προσπάθεια να του μεταδοθεί κι έτσι παραμένει η αίσθηση της απώλειας του χρόνου. Πόση ενοχή βαρύνει το σύστημα για την αντίληψη των νέων στο στρατό και πώς θα μπορούσαμε να δεχτούμε ότι είναι τυχαία;

Η στρατιωτική εκπαίδευση που στα πλαίσια του εθνικού κράτους θα έπρεπε να αφορά τη νεολαία πολύ πριν την τυπική στρατευση της, εδώ στον ήδη περιορισμένο ρόλο της στερείται ενθουσιασμού και προθυμίας από την πλευρά των εκπαιδευτών και συχνά των εκπαιδευομένων. Προβάλλεται μέσα στη μονοτονία ενός οργανισμού που λειτουργεί στο ήδη βεβαρυμένο πνεύμα του δημόσιου τομέα.

Ο εξοπλισμός του στρατού μας έγινε το αντικείμενο του πιο χυδαίου πλουτισμού δεκάδων συμμοριών εντός και εκτός στρατεύματος. Υλικό δισεκατομμυρίων δολαρίων που δεν ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές ή στις επιχειρησιακές ανάγκες, παλινδρομήσεις, ατυχείς επιλογές, σκάνδαλα. Τα εγχώρια οπικά συστήματα αποτυγχάνουν, ή εγκαταλείπονται και πάντως ούτε εξελίσσονται τεχνολογικά όσο τουλάχιστον θα έπρεπε ούτε προχωρούμε στην αναγκαία μαζική παραγωγή.

Σ' όλα αυτά μπορούν να προστεθούν ένα πλήθος διαρθρωτικά

προβλήματα που εκκρεμούν και άλλων που κυοφορούνται. Η τακτική του επίσημου κράτους για τις ένοπλες δυνάμεις δίνει την εικόνα κάποιου οργανισμού που υπάρχει σαν αναγκαίο κακό, ενώ κανένα ουσιαστικό ενδιαφέρον δεν μπορεί να συγκεντρώσει.

Η απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί σαν ένα ακόμα σημείο αναφοράς της προχωρημένης παρακμής, πρέπει να τερματιστεί. Κι' αυτό θα το κατορθώσουν όσοι πιστεύουν στις προαιώνιες φυλετικές - εθνικές αξίες. Μόνο στα πλαίσια της ευρύτερης προσπάθειας για την εθνική ανόρθωση και την κοινωνική δικαιοσύνη γίνεται ορατή η αποκατάσταση του φρονήματος, του κύρους και της μαχητικής ικανότητας των ενόπλων δυνάμεων.

Με επιβεβλημένες κατευθύνσεις που προκύπτουν από την σημερινή άθλια πραγματικότητα και είναι:

- Η αποκατάσταση της ιστορικής προοπτικής του στρατού μας.

- Η συγκρότηση άρτιας και προηγμένης πολεμικής βιομηχανίας μαζικής παραγωγής που θα συμβάλει στη κατοχύρωση της ανεξαρτησίας.

- Η παλινόρθωση των υγιών αρχών του καθήκοντος της τιμής της αξιοπρέπειας της πειθαρχίας και της φιλοπατρίας στο Σώμα των Αξιωματικών και στους στρατευμένους.

- Η ουσιαστική και ολοκληρωτική αυτοτέλεια των ενόπλων δυνάμεων.

- Η επίλυση των προβλημάτων διοικητικού και διαρθρωτικού χαρακτήρα με γνώμονα την καλύτερη απόδοση.

- Η στελέχωση, εκπαίδευση και διαβίωση των οπλιτών και βαθμοφόρων σε πρότυπα στρατεύματος που αποστολή του είναι να πολεμήσει και όχι να υφίσταται διακοσμητικά.

Το Εθνικό Μέτωπο αγωνίζεται να επαναφέρει το στρατό μας στη περίοπτη θέση που του αξίζει.

«Στη θέση των ιστορικών επωνύμων Μεταξά Δούσμανη, Καλάρη, Μανουσσογιαννάκη, Δαβάκη βρίσκονται άντρες των οποίων τα ονόματα υπάρχουν μόνο στα έγγραφα της ιεραρχίας. Ασπόνδυλοι, ανώνυμοι, τεχνοκράτες, προσαρμοσμένοι και ίσως αυριανοί πολιτευτές.... Δυστυχώς αυτοί είναι οι σημερινοί στρατηγοί.»

ΕΚ.

ΟΤΑΝ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ...

Διχοτομημένη Κύπρος: Μάρτιος 1990. Ενώ οι φατρίες των εθνικών εξωμοτών και των πατριδοκάπηλων αρχιτεκτόνων της πολιτικής εθνικής μειοδοσίας, που από κοινού χαράζουν οι ανάληπτες κυβερνήσεις της Λευ-

γράφει ο
Ι. ΧΑΡΛΟΣ

κωσίας και των Αθηνών, εξυφαίνουν νέες διπλωματικές ίντριγκες για το ολοκληρωτικό ξεπούλημα του Κυπριακού Ελληνισμού στον προαιώνιο εχθρό, εκεί που όλα τα καλύπτει η σκιά της τραγωδίας και αντηχεί ακόμη ο απόηχος της σπαραξικάρδιας οδύνης για την χαμένη τιμή ενός ολόκληρου λαού, ένας Κύπριος νέος και υπερέλληνας στην ψυχή θα προβεί σε μία πράξη η οποία αμέσως θα προσλάβει ένα νόημα συμβολικό και θα αποτελέσει ένα μήνυμα ξεκάθαρης πατριωτικής αποφασιστικότητας, αποσκοπώντας να ευαισθητοποιήσει και τελικά να αφυπνίσει ολόκληρο τον Ελληνικό λαό.

Δεν χρειάζεται ασφαλώς και πολύ προσπάθεια να καταβάλλει κανείς για να εντοπίσει τον Ελληνοκύπριο πατριώτη στο πρόσωπο του Πέτρου Παπαλεοντίου, του μαθητή του Λυκείου ο οποίος βάλθηκε μόνος του να κατεβάσει από τον ιστό την "σημαία" του ψευδοκράτους της Β. Κύπρου που προκλητικά κυμάτιζε στην περιοχή Πύλη της Πάφου για να θυμίζει την εγκληματική διχοτόμηση της Ελληνικής Κύπρου.

Οπωσδήποτε η εικόνα ενός δεκαεπτάχρονου παιδιού που η Ελληνική ψυχή του υπαγορεύει την αναγκαιότητα της γενναίας αυτής πράξης αφηφώντας την απειλή και τις οδυνηρές συνέπειες που συνεπάγεται η ενέργειά του, απτόητο μπροστά στα τουρκικά πυρά και αδιαφορώντας ακόμη και για την ίδια του τη ζωή τη στιγμή που βρίσκεται κάτω από εμφανώς άνισες συνθήκες αντιμετώπισης με τον Τούρκο δυνάστη, αναγκάζει την σκέψη μας να φύγει από τα ανιαρά πλαίσια της σημερινής αναξιοπρεπούς εποχής και να ανατρέξει στην δεκαετία του 1950. Δεν έχει καμμία απολύτως σχέση η πράξη του **Πέτρου Παπαλεοντίου** με το πνεύμα των σημερινών χρόνων, με το πνεύμα της εθνικής αναληψίας και του καθολικού εφησυχασμού.

Το τόλμημα του νεαρού Ελληνα θυμίζει τις μεγαλειώδεις εξάρσεις πατριωτισμού των Ελληνοκύπριων μαθητών και φοιτητών που κατευθύνονταν από τον πόθο της ΕΝΩΣΗΣ λίγα μόλις χρόνια πριν από την έναρξη του εθνοαπελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ. Τότε που υπήρχαν νέοι με ακμαίο εθνικό φρόνημα ικανοί να συνταράξουν με την φλογισμένη τους πίστη τόσο το εθνικό κέντρο όσο και ολόκληρη την Κύπρο. Τότε που η Μεγάλη Ελληνική πατρίδα ποτισμένη "απ' άκρου εις άκρον" από το καθαγιασμένο αίμα των πολεμιστών του έθνους - προσφορά στο θυσιαστήριο των ανυπέβλητων εθνικών ιδανικών -

έπλαθε αληθινούς Ηρωες και ακαταμάχητους αγωνιστές και όχι καχεκτικά και τιποτένια ανθρωπάκια όπως οι τραγικές φιγούρες του σήμερα που ανταλλάσσουν την τιμή της πατρίδος με εφήμερες απολαύσεις.

Και δεν αποτελεί υπερβολή το να ειπωθεί ότι ο Π. Παπαλεοντίου με την γεμάτη πατριωτική υπερηφάνεια πράξη του ενσάρκωσε το πρότυπο του ηρωικού τρόπου ζωής, πορευόμενος στα τιμημένα χνάρια που άφησαν ανάγλυφα με τις θυσίες τους τα ένδοξα παλληκάρια της Ε.Ο.Κ.Α. Ανήμερα της επετείου του ολοκαυτώματος του εθνομάρτυρα Γρηγόρη Αυξεντίου, ένα παιδί αποφασίζει με όλη την τόλμη που το διακρίνει, να κάνει αυτό το οποίο όφειλαν να είχαν πράξει ο "ιθύνοντες": τα πολιτικά κόμματα, η στρατιωτική ηγεσία, το έθνος...

Ανταποκρίνεται με θάρρος στην υποχρέωση την οποία προκλητικά παρέλειψαν ακόμη και να θυμηθούν κάποιοι άλλοι... Και κατεβάζει το σύμβολο της ντροπής! Αφήνοντας έκθετο το Ελληνοκυπριακό πολιτικό κατεστημένο. Όλους αυτούς τους μεγαλόστομους θεατρίνους που καμάρωναν...σιωπηλά την Τουρκοκυπριακή "σημαία" ως πιστοποιητικό νεοραγιαδισμού. Θα έπρεπε να αισθανθούν κρίση συνειδήσεως εάν διέθεταν έστω και λιγοστά ψήγματα ευαισθησίας οι "εθνικοί μας ταγοί". Γιατί όσο λαμπρή είναι η πράξη του νέου αναφορικά με το άτομό του, τόσο περισσότερο

Η ΓΝΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

αποτελεί εκδήλωση ελέγχου των υπόλογων για φιλότουρκη διάθεση κοινοβουλευτικών δημαγωγών.

Το ερώτημα που ανακύπτει έπειτα από όλες αυτές τις σκέψεις είναι πραγματικά βαρύ: Με ποιό τρόπο οι κάπηλοι των Ελληνικών δικαίων δοκίμασαν, έστω, να ανασχέσουν και να ξεπλύνουν τον εθνικό διασυρμό; και μιλάμε γι' αυτόν τον διασυρμό που ξεκινά από τον ενδοτισμό των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων για να καταλήξει στην εξόφθαλμη προδοσία το 1990...

Ενας μαθητής με το δικό του τόλμημα, στάθηκε ικανός να ξεπνήσει συνειδήσεις...

Να αφυπνίσει πικραμένους πατριώτες που είχαν περιπέσει σε λήθαργο. Να δείξει τον δρόμο, τον δρόμο των Αγώνων και των θυσιών.

Είναι κάτι παραπάνω από σαφές: Η γενναία πράξη του Π. Παπαλεοντίου ο οποίος με τους βασανισμούς που υπέστη κατά την διάρκεια του εγκλεισμού του στις φυλακές του Ρ. Ντεκτάς έδωσε την μαρτυρία της εθνικής του πίστης, αποτελεί υπόμνημα της ΘΥΣΙΑΣ όλων εκείνων... που βρίσκονται στους χορταριασμένους τάφους ξεχασμένοι και με λησμονημένο το πατριωτικό έργο τους.

Καμμία διπλωματική συνενόηση, καμμία διακοινοτική συνομιλία, καμμία κίνηση καλής θελήσεως δεν θα επιφέρει την λύση στο Κυπριακό. Και σήμερα ακόμη η στεντόρεια φωνή του ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΙΒΑ - ΔΙΓΕΝΗ ακούγεται. Αντηχεί και προτρέπει τους Έλληνες σε αποφασιστική ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ με τους τούρκους δήμιους του Ελληνισμού. Μόνο τότε ο αγώνας της ΕΟΚΑ θα δικαιωθεί...

ΕΛΛΑΣ - ΚΥΠΡΟΣ - ΕΝΩΣΙΣ!

Ο επικίνδυνος «τρομοκράτης» έχει συλληφθεί από τους κατάφρακτους Βρετανούς κομάντος. Δεν είναι παρά ένας 10χρονος μαθητής του Δημοτικού Σχολείου! Και τώρα το Ελληνόπουλο οδηγείται στο Αστυνομικό Τμήμα για να υποβληθεί στην ποινή του μαστιγώματος από τον βασανιστή. Οι «ευγενείς» Βρεταννοί ονόμαζαν το μαρτύριο τούτο «Η γάτα με τις εννιά ουρές». Σήμερα κατακτητές στην Κύπρο συνεχίζουν να υπάρχουν όχι όμως και αγωνιστές.

«Ο πλέον υποκοιτής εχθρός είναι κάθε ακροδεξιός»

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Ο κύκλος της ζωής είναι μία φυσική κίνηση που περιεχέει την ενέργεια της δημιουργίας, της συντήρησης και της καταστροφής. Η ζωή εκδηλώνεται αέναα περιλαμβάνοντας τη σύλληψη, την

γράφει η
Ευαγγελία Χρυσού

κύηση, τη γέννηση, την αύξηση, την ανάπτυξη, το γήρας και το θάνατο. Και είναι μέσα από αυτά τα στάδια που κάθε ζωντανό πλάσμα ολοκληρώνεται βιολογικά και ψυχικά συμμετέχοντας ενστικτωδώς στη διατήρηση του θαύματος της ζωής και στη πορεία της ίδιας του της εξέλιξης.

Κατά την αναπαραγωγή ο άνθρωπος είναι μερικά ικανός να ελέγξει τα πρώτα στάδια της ζωής ενός νέου ανθρώπου. Αυτή είναι μία από τις πολλές πλευρές της οικονομίας της φύσης. Κατ' αυτήν ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να λάβει μέρος στη διαμόρφωση των συνθηκών για τη δημιουργία των απογόνων του, επειδή φυσικά δεν ήταν σε θέση να ελέγξει την ίδια του, δική του σύλληψη, κύηση, γέννηση και αύξηση.

Οι βασικές προϋποθέσεις για μία κλινικά ελεγχόμενη σύλληψη εξασφαλίζονται μέσα από μία σειρά από νόμους θεσπισμένους από μία πολιτεία εμπιστοσύνης, επειδή η γέννηση ενός ανθρώπου δεν αποτελεί αποκλειστικά ατομική υπόθεση που δεν αφορά το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και κατά συνέπεια το ίδιο το έθνος. Οι νόμοι αυτοί θα λειτουργή-

γούσαν από το πρίσμα του αιτίου και του αποτελέσματος, θα ήταν κυρίως προληπτικού χαρακτήρα και θα στόχευαν στην οργανωμένη και μακροπρόθεσμη εξυγίανση του οικογενειακού και εθνικού δυναμικού, πράγμα αδύνατον να επιτευχθεί με προσωπικές προσπάθειες μεμονωμένων πολιτών.

Αυτή η άποψη δεν αποκλείει κατ' ανάγκην την προσωπική επιλογή συντρόφου που βασίζεται στις φυσικές αισθητικές και διαισθητικές προτιμήσεις. Με την επίδραση του φιλελευθερισμού και του διεθνισμού το φάσμα των προσωπικών επιλογών μεγάλωσε και δημιουργήθηκε εντέλει η σημαντική εικόνα των εκπληκτικών αντιφάσεων σχετικά με τα ζεύγη.

Ο αλκοολισμός, τα παραισθησιογόνα, η μεσογειακή αναιμία, ο μογγολισμός, το σύνδρομο επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας, οι σοβαρές κληρονομικές ασθένειες γενικά, η αιμομειξία, η επιμειξία, η ψυχασθένεια όπως και η άμβλωση και η στειρώση αποτελούν ορισμένα μόνο αντικείμενα για μία δέουσα νομοθεσία στον τομέα της προληπτικής γενετικής.

Στη συνέχεια και σχετικά με την κύηση, γέννηση και αύξηση είναι ευνόητο ότι η υποχρεωτική ιατρική παρακολούθηση της κύησης συμβάλλει στην ανίχνευση του τύπου κάθε γέννησης, όπως ακριβώς η υποχρεωτική παιδιατρική παρακολούθηση συμβάλλει στην ομαλή εξέλιξη της αύξησης κάθε νηπίου.

Ο προαιρετικός χαρακτήρας των σχετικών μέτρων που λαμβάνει η πολιτεία σήμερα δημιουργεί πολλές διαρροές, ιδίως στις περιοχές που είναι υποβαθμισμένες, με αποτέλεσμα τις μεγάλες αποκλίσεις στην εφαρμογή των κανονισμών.

Παράλληλα με την αύξηση αρχίζει να πραγματοποιείται η ανάπτυξη του ανθρώπου κι εκφράζεται μέσα από το φυσικό, πνευματικό και ψυχικό επίπεδο διαμορφώνοντας εντέλει τόσο την ιδιαιτερότητα της δικής του προσωπικότητας, όσο και την αρμονική ανομοιομορφία ενός κοινωνικού συνόλου που αντικατοπτρίζει την φύση.

Η εξέλιξη της ανάπτυξης στο φυσικό επίπεδο εξαρτάται άμεσα από τις περιβαλλοντικές συνθήκες που επικρατούν, τόσο τις φυσικές, όσο και τις κοινωνικές.

Η σκληρή εφαρμογή σχετικών νόμων θα οδηγούσε στην αυτόματη κατάργηση όλων των φαινομένων και ειδών που σκοτώνουν σήμερα τον άνθρωπο. Καταμετρώντας από τα χημικά απόβλητα και τα φυτοφάρμακα μέχρι ορισμένα κατασκευάσματα οικιακής και προσωπικής χρήσης, φαινομενικά αθώες λιχουδιές για τα παιδιά και τα περισσότερα προϊόντα του τύπου LIGHT. Από την εξοντωτική πληθώρα των ειδών που υπάρχουν, προς κατανάλωση θα απέμεναν μόνο τα μη βλαβερά για την υγεία αγαθά (εξ ου και η λέξις), που είναι και τα λιγότερα στον αριθμό.

Είναι απλό να συλλάβει κανείς πώς ερμηνεύεται μία τέτοια υπόθεση, αρκεί να αναλογιστεί τον κλονισμό ολόκληρης της υποδομής που συγκρατεί αυτή την αγορά κι αυτή την οικονομία - δημοκρατικές κυβερνήσεις, βιομηχανίες, διαφημιστικά γραφεία, μέσα μαζικής ενημέρωσης, πολυεθνικές εταιρίες, τράπεζες. **Αυτοί οι νόμοι θα προκαλούσαν μία πραγματική τιτανομαχία μεταξύ του κράτους και του κεφαλαίου στο όνομα της υγείας και της ποιότητας ζωής του απλού, ανώνυμου Ελληνικού λαού.**

Παράλληλα με την αποκατάσταση της ισορροπίας της φύσης έξω αλλά και μέσα στον άνθρωπο είναι αναγκαίο να τροποποιηθούν δια νόμου οι περιβαντολογικές συνθήκες που είναι κοινωνικής φύσης. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός της συσσώρευσης των προβλημάτων αναφορικά με την αστυφιλία, την υπολειτουργία των μέσων μαζικής μεταφοράς, την ανεργία, την απεργία, την προχειρότητα κατασκευής των δημοσίων και ιδιωτικών έργων, τα εξωφρενικά κριτήρια παροχής αδειών οδήγησης, τον απαράδεκτο τρόπο λειτουργίας των νοσοκομείων και λοιπών ιδρυμάτων, την ουσιαστική έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, την έλλειψη βρεφονηπιακών σταθμών, την ακατάσχετη εισροή και εγκατάσταση αλλοδαπών στη χώρα μας, την πλαδαρότητα της αγορανομίας και της αστυνομίας, την ανευθυνότητα των δημοσίων φορέων, κ.λ.π. κι όλα αυτά σε βάρος του φορολογούμενου Έλληνα πολίτη που είναι αναγκασμένος να ζει μέσα σ' αυτή την πρωτάκουστη εξαθλίωση.

Ως εκ τούτου συμπεραίνει κανείς ότι η επιβολή αυστηρότατων μέτρων κατά της διαφθοράς θα αποτελούσε την εισαγωγή στην κοινωνική κάθαρση, την αποκατάσταση της ατομικής ευσυνειδησίας και την καθιέρωση της αξιο-

κρατίας.

Μέσα στα πλαίσια της πνευματικής και ψυχικής ανάπτυξης του ανθρώπου υπάγονται οι τομείς της παιδείας, της επιστήμης και της τέχνης που καθορίζουν κι εκφράζουν την αισθητική αντίληψη ενός λαού, το πνευματικό του επίπεδο και την ψυχική του ποιότητα. Κατά συνέπεια εκφράζουν τον πολιτισμό του και την θέση αυτού του πολιτισμού στην Ιστορία.

Η πολιτισμική παρακμή που σημειώνεται σήμερα στον Ελλαδικό χώρο είναι αντιστρόφως ανάλογη με τις έμφυτες κλίσεις του μέσου Έλληνα, γεγονός που αποδεικνύεται μέσα από τις επιδόσεις του κατά το παρελθόν και μέσα από την διάκρισή του στο εξωτερικό σήμερα.

Αυτή η παρακμή είναι η φυσική συνέπεια της έλλειψης των νόμων εκείνων που θα καθιέρωναν την ισχύ μίας παιδείας, που δεν θα αφορούσε απλά την εγκυκλοπαιδική μόρφωση και τον επαγγελματικό προσανατολισμό των Ελλήνων, αλλά θα φρόντιζε επίσης για την ουσιαστική ενημέρωσή τους σχετικά με όλες τις εκδηλώσεις της ατομικής, κοινωνικής και εθνικής ζωής ανεβάζοντας έτσι κατά πολύ το πνευματικό τους επίπεδο, την δημιουργικότητα και την μαχητικότητά τους.

Εξυπακούεται ότι θα έμπαινε φραγμός στην ασυδοσία που επικρατεί σήμερα στους πανεπιστημιακούς χώρους κι ότι κάθε απόφοιτος των σχολών θα ήταν πραγματικά αντάξιος του τίτλου του και της αγάπης του για το αντικείμενο που επέλεξε.

Στον τομέα της τέχνης, κι ενώ είναι γνωστό ότι οι εντυπώσεις αποτελούν την πνευματική και ψυχική τροφή για τον άνθρωπο, παρουσιάζονται δημιουργήματα που είναι συχνά τόσο νοσηρά ή βλακώδη, όσο οι εγκέφαλοι που τα εμπνεύστηκαν. Αυτό δεν συμβαίνει μόνο εξαιτίας του άτεχνου

«Είναι σημαντικό να λογοκρίνονται τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, να αναδιαμορφωθούν οι μουσικές συνθέσεις και κυρίως η στιχουργική, να παύσουν οι βωμολοχίες στις θεατρικές παραστάσεις, να καταργηθεί το αίσχος των νυχτερινών κέντρων με την τροποποίηση των προγραμμάτων τους, να αναθεωρηθούν τα κριτήρια σχετικά με την μόδα, να σταματήσει ο εξευτελισμός της Ελληνικής γλώσσας, της λογοτεχνίας, της ποίησης και των εικαστικών τεχνών.»

τρόπου με το οποίο ξεδιπλώνονται μπροστά μας τα διάφορα βίντεο - κλιπ, ταινίες, εκπομπές, κ.λ.π., αλλά και για τη θεματογραφία αυτών των έργων που ξεπερνά πολλές φορές τα όρια της διαστροφής.

Κατ' αυτόν τον τρόπο προσβάλλεται συστηματικά η αισθητική του Ελληνικού λαού, αλλοιώνεται σταδιακά ο ηθικός του κώδικας και διαμορφώνονται ασυνείδητα χαμηλά πρότυπα ζωής και δημιουργίας.

Είναι σημαντικό να λογοκρίνονται τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, να αναδιαμορφωθούν οι μουσικές συνθέσεις και κυρίως η στιχουργική, να παύσουν οι βωμολοχίες στις θεατρικές παραστάσεις, να καταργηθεί το αίσχος των νυχτερινών κέντρων με την τροποποίηση των προγραμμάτων τους, να αναθεωρηθούν τα κριτήρια σχετικά με την μόδα, να σταματήσει ο εξευτελισμός της Ελληνικής γλώσσας, της λογοτεχνίας, της ποίησης και των εικαστικών τεχνών.

Η προστασία και η εξασφάλιση ανθρωπίνων συνθηκών διαβίωσης για τους ηλικιωμένους είναι ακόμη ένα ζήτημα που χρειάζεται την νομική κάλυψη της πολιτείας, εφόσον θα πληρούνται οι απαραίτητες προϋποθέσεις για μία τέτοια παροχή εκ μέρους του κράτους.

Το εκπληκτικό φαινόμενο της

"Εταιρείας Δολοφόνων" είναι αντιπροσωπευτική απόδειξη της σημερινής έλλειψης ασφάλειας απέναντι στους ηλικιωμένους, όπως επίσης είναι απόδειξη ότι οι περιουσίες τους αποτελούν μία αιωρούμενη οικονομία, της οποίας ουσιαστικοί διαχειριστές απουσιάζουν.

Πρέπει να τονιστεί ότι η αλλαγή στην ζωή και στην παιδεία των Ελλήνων θα είχε εκ προοιμίου διαμορφώσει γεράματα ακμαία και αξιοπρεπή, προετοιμασμένα για το τέλος της ζωής που φυσιολογικά ακολουθεί.

Η υπογεννητικότητα που απειλεί με αφανισμό το Ελληνικό έθνος σε συνδυασμό με όλες τις αδικαιολόγητες αιτίες των πρόωγων θανάτων επιβάλλει την εφαρμογή των νόμων που θα προστατεύουν την ζωή μειώνοντας στο ελάχιστο τα δυστυχήματα, την εγκληματικότητα, τις αυτοκτονίες, τις αιτίες που προκαλούν τον θανατηφόρο κλονισμό της υγείας του πολίτη, όπως επίσης μεριμνώντας για την προστασία του λαού από ενεργή ελεγκτες συμφορές - σεισμό, πλημμύρες, πυρκαϊές, κ.λ.π.

Θα συμβαίνει ενίοτε ένα από τα στάδια της ζωής να μη βιωθεί ομαλά ή και καθόλου από κάποιον ατυχή που θα είχε να αντιμετωπίσει μία τετελεσμένη δυσάρεστη έκπληξη. Τέτοιες περιπτώσεις είναι ενδεικτικά η στειρότητα, η

πρόωρη εγκυμοσύνη, τα ατυχήματα κατά τον τοκετό που προξενούν βλάβες στο νεογέννητο, η αχρηστεία ενός οργάνου του σώματος μετά από ασθένεια ή ατύχημα, η ανάγκη ορισμένου ασθενούς για αίμα κ.λ.π. Η δυναμικά προστατευτική επέμβαση της πολιτείας θα κάλυπτε νομικά τις περιπτώσεις αυτές, αναλαμβάνοντας με αυτό τον τρόπο την ηθική κυρίως ευθύνη που προκύπτει με την κάλυψη αυτή.

Η υιοθεσία θα ήταν η μοναδική προαιρετική διέξοδος για την περίπτωση παθολογικής στειρότητας καταργώντας έτσι την πιθανότητα λειτουργίας της τράπεζας σπέρματος που μας εισαγάγει επίσημα σε μία αφύσικη κοινωνία.

Επίσης θα υπήρχε ειδική κρατική επιτροπή που θα είχε υπό έλεγχο τις τράπεζες αίματος και οργάνων, με φορείς που θα αποτελούσαν ένα αυστηρότατο κλειστό κύκλωμα ευσυνείδητων επισημώνων.

Ο Ελληνικός λαός θίγει τα στάδια της ζωής του κάτω από τόσο αφύσικες συνθήκες, που είναι λογικό για οποιονδήποτε να συμπεράνει ότι η κάθαρση, η ρύθμιση και η σταθεροποίηση της κρατικής δομής και υποδομής προηγούνται της θέσπισης θετικών νόμων με την ίδια έννοια που η επανάσταση και η ανατροπή προηγούνται της αναγέννησης.

Εναντία στο ρεύμα του κοσμοπολιτισμού πηγαιίνει το ρεύμα του Ελληνισμού και κάθε εθνισμού. Ο πολιτισμός της ευρώπης ο τωρινός πηγαιίνει κατά τον κοσμοπολιτισμό. Οι περισσότεροι αφήνονται στο ρεύμα αυτό είναι όμως και πολλοί που δεν αφήνονται. Τι κάνουν αυτοί; Κλείνονται στο καυλί τους από σιχαμό για τη μετριότητα του ευρωπαϊκού πολιτισμού και του κοσμοπολιτισμού.

Όσο μέτριο και αν είναι το σπίτι τους, το καυλί τους, όμως καλύτερο είναι από τον κοσμοπολιτισμό και τους εμπνέει περισσότερο. Εκεί βρίσκουν και καλλιεργούν τη δροσερή πηγή κάθε δυναμισμού τους.

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΝΕΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΞΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ Η ΑΓΛΩΣΣΙΑ

Κλονισμένη από την πολυετή "διάσταση" των τύπων της (Δημοτικής και καθαρευούσης), στην οποία ηθελημένα τοποθετήθηκε η ύπαρξη και η

**Γράφει ο
ΚΡΑΝΑΟΣ**

ρίζα του γλωσσικού προβλήματος, η Ελληνική γλώσσα διέρχεται πλέον από το στάδιο της επικρατήσεως των ξένων λέξεων προχωρώντας στην πλήρη εξόντωση του γλωσσικού πλούτου καταλήγοντας στην εθνική αγλωσσία.

Διδασκαλία και χρήση της γλώσσας διήλθαν μεθοδικά τα στάδια, που οδήγησαν στην σημερινή κατάσταση, στάδια καλυπτόμενα υπό το πέπλο των μεταρρυθμίσεων στην εθνική παιδεία, υφιστάμενες ανάλογες τις πολιτικές - κομματικές "αλλαγές" του πολιτικού σκηνικού που έπληξε την χώρα μας.

Επιτροπές ειδικών, εμπειρογνομόνων, συμβούλων κ.λ.π. του Υπουργείου Παιδείας, προχώρησαν - και προχωρούν - την Ελληνική γλώσσα προς την άβυσσο παρ' όλες τις εκπαιδευτικές, επίσημες και σοβαρές αντιδράσεις πανεπιστημιακών διδασκάλων και ανθρώπων του πνεύματος.

Ενδιαφέρον ορισμένων "αρμοδίων" για το σταμάτημα της ολισθήσεως έσβησε σαν πυροτέχνημα, πριν καλά - καλά φωτίσει και παρουσιάσει τις αληθείς διαστάσεις του προβλήματος.

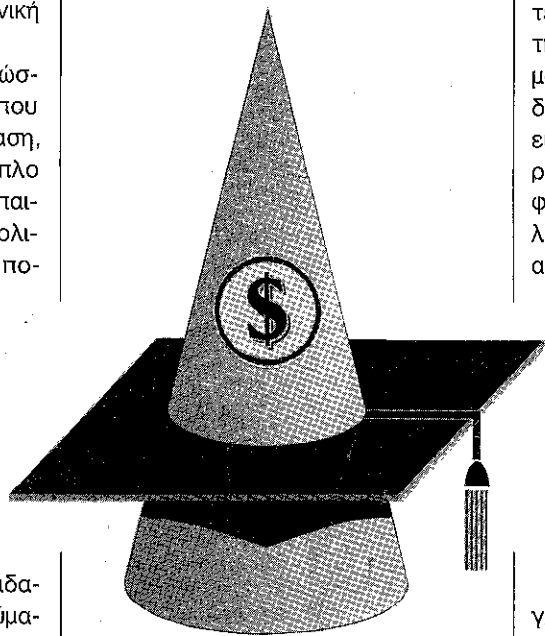
Ο κ. Κακλαμάνης (Υπουργός Παιδείας επί ΠΑΣΟΚ) δήλωσε στην Βουλή ότι "επιμένουμε στην καθιέρωση καθαρής και απλοποιημένης γλώσσας και μάλιστα με καθιέρωση μονοτονικού συστήματος, αλλά πιά πέρα και μ' άλλες απλοποιήσεις δηλ. κατάργηση διφθόγγων, διπλών συμφώνων και άλλες απλοποιήσεις, που θα προτείνουν οι ειδικοί".

Και όλα αυτά το 1976. Και ακολου-

και του πλήρη αφελληνισμού της γλώσσας. Στο σύνθημα "να επιβληθεί η γλώσσα του λαού" καλύφθηκε δολίως η προσπάθεια που απέδωσε την Ελληνική αγλωσσία, καταστρέφοντας παράλληλα το εθνικό και προοδευτικό κίνημα του Δημοτικισμού, το οποίο ενεπλάκη ή καλύτερα συμπεριελήφθη στις εκάστοτε εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις εξυπηρετώντας τους θιασώτες της αγλωσσίας.

Η Ελληνική γλώσσα ακαταμάχητο τεκμήριο, η πλέον ακλόνητη απόδειξη της ενιαίας και διαχρονικής εθνικής μας υποστάσεως, δέχτηκε απηνή και διαρκή πόλεμο υπό τα όμματα και τις ευλογίες των "αρμοδίων" των μανδρινών του Υπουργείου Παιδείας. Τη φθορά του προφορικού λόγου ακολούθησε η αλλοίωση της γραφής. Ο αφανισμός των πνευμάτων και των τόνων (καθιέρωση μονοτονικού ή ατονικού) βοηθά την επικράτηση μελλοντικής, φωνητικής και όχι σημασιολογικής ορθογραφίας και την αντικατάσταση του αλφαβήτου με το Λατινικό, ύστερα από την συστηματική αμφισβήτηση της Ελληνικότητας του τελευταίου.

Η θέση της επιθυμητής Δημοτικής γλώσσας (με τα χαρακτηριστικά του ορθού λόγου δηλαδή, εθνικότητα, σαφήνεια, συντομία, κυριολεξία, έντεχνος λόγος) κατέλαβε ένα νεόκοπο κατασκεύασμα, το οποίο δεν έχει καμιά σχέση όχι μόνο με τις ρίζες ή με τις ιδιότητες της Ελληνικής αλλά επιπλέον δεν παρουσιάζει σαφή Γραμμα-

θεί η καθιέρωση του μονοτονικού ενώ σιγά - σιγά εδραϊνεται η απλοποίηση, για να περάσουμε στο άμεσο μέλλον στην καθιέρωση Λατινικού αλφαβήτου

τική και στερείται συντακτικών κανόνων. Το "τερατούργημα" αυτό κυριάρχησε στον τύπο, στα ραδιοηλεκτρονικά μέσα, στην παιδεία και στην Διοίκηση. Η δημοτική γλώσσα, (όπως καλείται) αντιμετωπίζεται πλέον από την εξουσία σαν όργανο, σαν εργαλείο, το οποίο θα χρησιμεύσει για να διαπαιδαγωγήσει τους Έλληνες σε ένα νέο τρόπο συμπεριφοράς, όπου η σκέψη και η συνείδηση θάχουν αποκοπεί από τον λόγο.

Η "νέα ομιλία", είναι προτιμότερο ν' αποκαλείται έτσι - κατά Όργουελ - η γλώσσα αυτή, προσφέρεται σήμερα αποκλειστικώς και μόνο σαν εργαλείο τυπικής συνεννοήσεως των ατόμων. Ο Σ. Ράμφος (στο περ. Αντί) ανέφερε: "Τώρα φωτίζεται η σκοτεινή πλευρά του νέου ιδιώματος, η φανατική επιδίωξη γραμματικής ομοιομορφίας, η ισοπεδωτική κατάργηση των αποχρώσεων, η μεστή ασάφεια και ακυριολεξία, πανσημία κοινόχρηστων τύπων (κάνω, πηγαίνω), η κατάργηση της πλουσιότητας που συνεπάγεται, κυριαρχία αφηρημένων εννοιών, άναρθρες εκφορές ή και συνθηματολογικές ακόμα, επιτακτικό απρόσωπο ύφος, εξοστρακισμός της γλωσσικής ηχορρυθμίας - γνωρίσματα που δεν ταιριάζουν με την πλουσιότητα και το περιεχόμενο της γλώσσας που παραλάβαμε.

Η τηλεδημαγωγία σ' αυτά τα πλαίσια του σχεδίου προσπαθεί να διαμορφώσει τον πολίτη - ρομπιότ που δεν μιλά που δεν θα σκέπτεται, που θα 'χει αποκοπεί ριζικά από την παράδοση, αλλά απλώς θα συνεννοείται με τους συναθρώπους του και με...την εξουσία".

Η "Νέα ομιλία" είναι γλώσσα φτωχή και ατελές αποτέλεσμα της λανθασμένης αντιλήψεως να παραμερισθούν λέξεις που δεν είναι της καθομιλουμένης ή αντιληπτές στον "λαό". Το γλωσσικό "δημιούργημα" καταντά γλώσσα αφαιρέσεως" απομακρυνόμενη από τις πλούσιες ρίζες της και δημιουργώντας την γλωσσική πενία των Ελλήνων, την αδυναμία αποδόσεως όρων και την έλλειψη σημασιολογικής κατανοήσεως εννοιών.

Ποιός μπορεί να λημονήσει το

τραγικό "συμβάν" που αποδεικνύει του ανωτέρου λόγου το αληθές για την μαθητίωσα νεολαία μας, όταν προ ολίγων ετών στις εξετάσεις των Πανελλαδικών, οι εξεταζόμενοι στο μάθημα της εκθέσεως - αν και γνώστες του "Λούμπεν" κατεστημένου, της μαζικής στρουχτούρας, της δυσλειτουργίας των προτσές και του αντικομφορμισμο-1 αγνοούσαν τις... ακαταλαβίστικες λέξεις: ΑΜΙΛΛΑ,

Όταν ο άνθρωπος χάνει τη λαλιά του, χάνει και το μέλλον του

ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΗ και ΑΡΩΓΗ;

Η κυριαρχία της "ARGO" - τουλάχιστον για τον χώρο της νεολαίας - πρέπει να θεωρείται δεδομένη ενώ η καθημερινή μας ομιλία βρίθει τυποποιημένων εκφράσεων που τοποθετούνται - σημαίνουν δεν σημαίνουν κάτι - πάντοτε στον καθημερινό "λόγο" (βασικά...οπωσδήποτε...) Η έλλειψη Γραμματικής διδασκαλίας και οι άνευ λόγου ακρότητα ορισμένων "ζηλωτών" της "Δημοτικής" κατάργησαν το ευφωνικό "ν" (στην κατάληξη όλων των λέξεων). Την χρονική αύξηση, την αναφορική αντωνυμία, την χρήση των μετοχών, τον αναβιβασμό του τόνου, εξαφανίζοντας έτσι την ποικιλία και την μελωδία του Ελληνικού γλωσσικού πλούτου. (Η γλώσσα κατάντησε - κατά τον Σαββόπουλο - από άσμα, κώδικας τροχιάς).

Και είναι αλήθεια πλούτος αν πληροφορηθεί κανείς ότι γλώσσες με παγκοσμιότητα "επηρεάσθηκαν" από την Ελληνική (αρχαία και νέα μορφή της). Πιό συγκεκριμένα στην Αγγλική, η συμμετοχή της Ελληνικής φθάνει το 21% (καθομιλουμένη) και 50% επιστημονική ορολογία. Υπάρχουν 18.000!!! λήμματα με Ελληνική προέ-

λευση (τα 8.000 περίπου είναι της καθομιλουμένης). Στη Γαλλική, 4.500 λέξεις από τις 63.000 του λεξιλογίου είναι Ελληνικής καταγωγής.

Ο κατακλυσμός της γλώσσας δια ξένων λέξεων και η επικράτησή τους με "πολυετή χρήση" πλέον είναι ο μεγαλύτερος σύγχρονος κίνδυνος αφελληνισμού της γλωσσικής μας ιδιαιτερότητας. Η επικράτηση εκφράσεων και μεγίστου αριθμού λέξεων στην καθημερινή μας ζωή (mega, o.k., ciao, video, marketing κ.λ.π.) με τον παραμερισμό και την εξαφάνιση αντίστοιχων Ελληνικών, φαίνεται να αποτελεί τον κύριο τομέα ξένης εισβολής, που πλήττει θανάσιμα τη πολιτιστική μας κληρονομιά και ταυτότητα.

Οι επιγραφές καταστημάτων (ενισχύοντα και από τον νόμο!!!) εταιρειών, ιδιωτικών τηλεοπτικών διαύλων (και όχι "καναλιών") είναι τα σύγχρονα (και όχι πρόσφατα) παράδειγμα του ξενικού κατακλυσμού. Έχουμε ξεχάσει ακόμη και τα ονόματά μας που αποδίδονται κι αυτά με αντίστοιχα (;) ξενικά για να μην περάσουμε στα υποκοριστικά (ειδικά στα γυναικεία) π.χ. Σία, Ρία, Ντία κ.λ.π. που κανείς δεν γνωρίζει πιά - ακούγοντάς τα - αν πρόκειται για γυναικεία ονόματα, ξένες μυστικές υπηρεσίες ή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου...

Η απλούστευση της γραφής και η καθιέρωση της φωνητικής ορθογραφίας στη θέση της σημασιολογικής κάνει θαρρετά πλέον την εμφάνισή της (τύπος, επιγραφές κ.λ.π.) χαιρόντας, όπως είδαμε, και επισήμων υπουργικών καλύψεων. Η υποβάθμιση της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών στην μέση εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την έλλειψη κλασσικής παιδείας στους νέους και τον ρυθμό λατινοποίησης του αλφαβήτου, (μονοτονικό, απλούστευση) απομακρύνει τον γράφοντα, τον διδασκόμενο ή τον ερευνητή από τις ΡΙΖΕΣ, ΤΗΝ ΦΥΛΗ, ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Το σημερινό γλωσσικό "κατασκευασμα" που κυριάρχησε δεν έχει κανένα από τα χαρακτηριστικά του ορθού και τέλειου λόγου, όπως πολύ ορθά του απέδωσε πριν 2.300 χρόνια ο Ζήνων δηλαδή: "Αρεταί του λόγου εισί

πέντε: Ελληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρόπου, (κυριολεξία) και κατασκευή (έντεχνος καθαρός λόγος)". Και η επιβολή του γλωσσικού αυτού καθεστώτος μας οδήγησε σε γλωσσικό χάος και εθνική αγλωσσία. Στην διοίκηση επικράτησε πρωτοφανής ασυνεννοησία μέχρις οριστικής και ολικής ισοπεδώσεως των. Στον τύπο και στα Μέσα Μαζικής "ενημέρωσεως" γλωσσική αναρχία. Στις εκδόσεις επίσης, ενώ στην Παιδεία επικρατεί πλέον αμάθεια, γλωσσική πενία, μετριότητα, αλαλία. Το γλωσσικό πρόβλημα συγκεντρώνει σήμερα το ενδιαφέρον πολλών ανησυχούντων επωνύμων, που επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους, κατά κανόνα απλώς και μόνο σε δημοσιεύματα του καθημερινού και περιοδικού τύπου, αποβλέποντες αποτελέσματα από την ενημέρωση ενός αδιάφορου αναγνωστικού κοινού. Το "γλωσσικό πρόβλημα" θα βρει τη λύση του μόνο με την εφαρμογή μίας δυναμικής δέσμης μέτρων, που θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό μιας πολιτικής διασώσεως του γλωσσικού μας πλούτου. Πρώτα - πρώτα πρέπει να υπάρξει ανασυγκρότηση της γλωσσικής διδασκαλίας από τις τάξεις του Δημοτικού. Η Γραμματική να διδάσκεται σαν ξεχωριστό μαθημα και να πάψει η πολιτική γλωσσικής τρομοκρατίας - έκφραση του κρατούντος λαϊκισμού - που πιέζει τους μαθητές να δεχθούν άνευ όρων την "Νέα ομιλία".

Η γλωσσική ανασυγκρότηση και ορθή διδασκαλία της γλώσσας (Γραμματική - Συντακτικό) θα απαλείψει από την ομιλία και την γραφική έκφραση πρωτόγνωρες λέξεις, εκφράσεις (π.χ. πρακτικές μέθοδες κ.λ.π.) που έχουν κυριαρχήσει, ενώ συγχρόνως θα εξοτρωθεί η λανθασμένη σύνταξη στον

λόγο, "έγκλημα κατ' εξακουλούθησιν" κατά της ορθής καθομιλουμένης. Η Ελληνική γλώσσα πρέπει να διδαχθεί σ' όλες της τις εκφράσεις (Αρχαία, Λόγια, Δημοτική) με την ίδια φροντίδα και προσοχή. Η πολύπλευρη γλωσσι-

Ο περίφημος ψευδόστομος αμφορέας του Ορχομενού με πανάρχαια γράμματα (6.000 π.Χ.), που μέχρις στιγμής δεν έχουν αποκρυπτογραφηθεί. Αποτελούν την πρώτη απόδειξη γραφής στην ηπειρωτική Ελλάδα.

κή διδασκαλία από προσεγμένα βιβλία και όχι πρόχειρα ή κακόγουστα είναι ο μεγαλύτερος πολέμιος της εννοιολογικής και σημασιολογικής άγνοιας, λέξεων και εννοιών, της συντριπτικής πλειοψηφίας των μαθητών. Η εξάχρονη διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών και από το "αυθεντικό" κείμενο γεννά ελπίδες για την μελλοντική γλωσσική κατάρτιση της νέας γενιάς, εναντιώνεται στην "Νέα ομιλία" που επιζητεί την αποκοπή των Ελλήνων από τις ρίζες και σκοπεύει στον στραγγαλισμό της λογίας παραδόσεως. Η αναβάθμιση της "κλασικής παι-

δείας" στην Μέση εκπαίδευση, η επάνοδος της διδασκαλίας της Αρχαίας Ελληνικής ιστορίας θα επανατοποθετήσει τον μαθητικό κόσμο στις ρίζες.

Η Αναδιάρθρωση του προγράμματος των Πανεπιστημιακών Σπουδών (της φιλολογικής - Φιλοσοφικής) καθώς και των Παιδαγωγικών τμημάτων θα επιφέρει αποφοίτους των σχολών αυτών ικανούς να διδάξουν την Ελληνική, πατάσσοντας τη θλιβερή πραγματικότητα, του να αδυνατούν σήμερα να διδάξουν Ελληνικά καθόσον δεν τα εδιδάχθησαν

- Να πάψει η προχειρότητα στην εφαρμογή του λόγου, τόσο στον τύπο, όσο και τα ραδιοηλεκτρονικά μέσα. Η προχειρογραφία είναι ο μεγαλύτερος υπεύθυνος της κακής ποιότητας του γραπτού λόγου (εφημερίδες, περιοδικά κ.λ.π.)

- Η αλόγιστη εισδοχή ξένων λέξεων πρέπει να συναντήσει συστηματική αντίδραση σε όλα τα επίπεδα. Ξένες επιγραφές, εκφράσεις, λέξεις, ακόμη και τεχνικές ορολογίες, να πάψουν να εφαρμόζονται με αντικατάστασή τους και ανάλογη χρήση από τον πλούσιο Ελληνικό γλωσσικό κόσμο.

Σκέψη, γνώση, παράδοση, ΖΩΗ και ΥΠΑΡΞΗ ενός λαού εκφράζεται μέσα από την εθνική του γλώσσα. Είναι απαράδεκτο η επίσημη γλώσσα να υφίσταται αυτή την μεθοδευμένη επίθεση με την συγκάλυψη - αν όχι παρότρυνση - αυτών που έπρεπε "επισήμως" να την προστατεύσουν.

Και αποτελεί έγκλημα ανάλογη "πολεμική τακτική", όταν αυτή η γλώσσα είναι η Ελληνική, η γλώσσα του Ομήρου και του Αριστοτέλη, η γλώσσα με την οποία απεδόθησαν τα αριστουργήματα των αρχαίων και ο Θεός Λόγος, η γλώσσα των Θεών και των Αγγέλων!!!

Το "ΜΕΤΩΠΟ" αποτελεί τη μοναδική αντισυμβατική φωνή μέσα στο φιλελεύθερο χάος της πατρίδας μας. Διαδίδοντας το, ενισχύεις τη φωνή που δεν θέλουν να ακούσουν.

Ενισχύεις τη φωνή που "μαστιγώνει" το σύστημα της παρακμής

Ο ΦΟΙΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Σύγχρονες Σιωνιστικές συνωμοσίες - Ο αγώνας των Ξένων σοφών και η δουλικότητα των Ελλήνων - Το καθηγητικό κατεστημένο και οι ιστορικές παραποιήσεις - η ΕΟΚ δεν επιθυμεί την Ελληνική γλώσσα

Στο σημείο αυτό δε θα πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε και μία άλλη, σύγχρονη Σιωνιστική συνωμοσία, που αναφέρεται όμως στο βαθύτατο ιστορικό παρελθόν. Είναι η με τέχνη στημένη και θαυμάσια ενορχηστρωμένη Εβραϊκή προπαγάνδα της Φοινικικής προέλευσης του Ελληνικού αλφαβήτου.

Οι Φοίνικες έμειναν γνωστοί στην ιστορία σαν ψεύτες και απατεώνες, σώζεται μάλιστα από το Στράβωνα και η περιώνυμη ρήση: "Φοινικικών ψεύσμα". Άκμασαν μόνο σαν έμποροι γύρω στο 1.000 π.Χ., όταν ο Ελληνικός πολιτισμός είχε στην πλάτη του πολλές χιλιετίες πνευματικής δράσης. Προηγούμαστε αναμφισβήτητα πολιτιστικώς, είναι μοιραίο να προηγούμαστε και αλφαβητικώς. "Αυτοί οι "δωρητές" του αλφαβήτου και εκπολιτιστές της ανθρωπότητας, δε μας άφησαν ούτε ένα φιλοσοφικό έργο, ούτε ένα λογοτέχνημα, ούτε ένα καλλιτέχνημα. Από τα αρχαία χρόνια έμειναν στην ιστορία σαν ελεεινοί έμποροι και μικροαπατεώνες, περιφερόμενοι τήδε κακέισε γυρολόγοι". (Βλέπε περίοδ. ΔΑΥΛΟΣ 1986 - '87)

Τον Ιούλιο του 1952 ο Μιχαήλ Βέντρις έδωσε ένα δυνατό χτύπημα στο διεθνές και ντόπιο κατεστημένο που προσπαθούσε να μειώσει την πρωτοπορία του λαού μας. Ερμήνευσε τη γραφή των Μινώνων, τη Γραμμική Β', που αποδείχθηκε ότι ήταν Ελληνική. Η απόδειξη του Βέντρις ότι οι κάτοικοι της Κνωσού μιλούσαν Ελληνικά - την ίδια γλώσσα με τους Μυκηναίους - συγκλόνισε όλο τον επιστημονικό κόσμο της εποχής. Δίνοντας μάλιστα μία συνέντευξη στο BBC - και πριν ο ίδιος πι-

στέψει στην ανακάλυψή του - δήλωνε: "Τις τελευταίες εβδομάδες κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι οι πινακίδες της Κνωσού και της Πύλου πρέπει να είναι γραμμένες Ελληνικά. Η γλώσσα είναι δύσκολη και αρχαϊκή, 500 χρόνια παλαιότερη της Ομηρικής και γραμμένη βραχυγραφικά, αλλά πάντως Ελληνική". Η ερμηνεία του Βέντρις υποβλήθηκε στην πιο σχολαστική δοκιμασία και εξέταση, στο τέλος όμως όλοι υποκλίθηκαν στα συμπεράσματά του. Πινακίδες της Γραμμικής Β' βρέθηκαν επίσης στην Πύλο της Μεσσηνίας από τον καθηγητή CARL BLEGEN, στις Μυκήνες από τον WACE, αλλά και στη Θήβα.

Και μόνο τα συμπεράσματα του Βέντρις είναι ικανά να καταρρίψουν τη μεγαλόσχημη ψευδολογία ότι οι Έλληνες πήραν τη γραφή απ' τους Φοίνικες...500 χρόνια μετά την πτώση των Μυκηνών.

Οι θαλασσοκράτορες Κρήτες και αργότερα οι Αχαιοί κατέφθασαν - όπως ήδη έχουμε αναφέρει - στη σημερινή Μ. Ανατολή αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, όπου εγκαταστάθηκαν και δημιούργησαν πολιτισμό. Ερχόμενοι μάλιστα σε επαφή με τα άξεστα Σημιτικά φύλα των Φοινίκων - Εβραίων και παρ' όλες τις αρχικές συγκρούσεις, οι Έλληνες δείχνοντας μεγαλοψυχία, εκπόλιψαν τους αντιπάλους μαθαίνοντάς τους το Ελληνικό αλφάβητο. Οι Φοίνικες αντέγραψαν μέρος του αλφαβήτου μας, χωρίς τα φωνήεντα, τα οποία δεν υπάρχουν στις σημιτικές γλώσσες και μιμούμενοι το Ελληνικό αλφάβητο, εμφάνισαν το λεγόμενο "Φοινικικό". Ο μεγάλος μάλιστα Άγγλος αρχαιολόγος Αρθούρος Έβανς

απέδειξε και αυτός ότι: "Η γραφή της Κρήτης είναι η μητέρα της Φοινικικής." (SCRIPTA MINOA - OXFORD 1909).

Πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι τμήματα Ελλήνων που μετανάστευσαν, συγχωνεύθηκαν με τους ντόπιους. Το φαινόμενο αυτό έχει οδηγήσει σήμερα τους ερευνητές να μιλούν άλλοι μεν για την ύπαρξη Σημιτοφοινίκων και Ελληνοφοινίκων, άλλοι δε να κλίνουν στην άποψη ότι οι Φοίνικες δεν ήταν τίποτε άλλο παρά εκφυλισμένους Μινωϊκούς πολιτισμούς (Ι. Πασσάς: "Η Αληθινή Προϊστορία", σελ. 102). Όπως κι αν έχει η φυλετικό - ανθρωπολογική αυτή υπόθεση, το βέβαιο είναι ότι η άποψη που αναφέρει - σαν δεδομένο μάλιστα - ότι πήραμε το αλφάβητο απ' τους Φοίνικες το 900 π.χ. - 800 είναι πλέον εντελώς αστήριχτη και αντιεπιστημονική (Οι Φοινικιστές υποστηρίζουν ότι προσαρμόσαμε το ξένο αλφάβητο στις δικές μας φωνητικές χορδές, με την προσθήκη φωνηέντων).

Αλήθεια! τόσο γρήγορα κατάφεραν οι μέχρι πρότινος αγράμματοι Έλληνες να προσθέσουν τα φωνήεντα στο δαμνικό αλφάβητο; Τα είχαν εκ των προτέρων έτοιμα και...φυλαγμένα; Τα επινόησαν ξαφνικά, μόλις είδαν το Φοινικικό; Ή μήπως τα είχαν εφεύρει και περίμεναν τους Φοίνικες - σωτήρες για να πάρουν τα σύμφωνα; Δε μας εξηγούν επίσης πως είναι δυνατόν με ξένο αλφάβητο οι Έλληνες να αρχίσουν ξαφνικά να γράφουν έπη, λογοτεχνήματα και υψηλά διανοήματα. Γιατί όπως είναι γνωστό την ίδια περίπου εποχή που "παίρναμε" το Φοινικικό αλφάβητο έγραφε ο Όμηρος τα έπη του. Εξάλλου γνωρίζουμε πλέον απ' τους

Ορφικούς ύμνους, ότι οι Αρχαιοέλληνες έγραφαν τις σκέψεις και τις αστρονομικές παρατηρήσεις τους πάνω σε λεπτές φέτες ξύλου ή σε πέτρες.

Το 1100 με την έλευση των Δωριέων επικράτησε αναστάτωση και παρακμή λόγω των μεγάλων πληθυσμιακών ανακατατάξεων. Είναι η εποχή του σιδήρου, που αποτέλεσε μια νέα αυγή για τον άνθρωπο και τον πολιτισμό. Όμως, κάθε κοσμοϊστορική εποχή σφραγίζει το ξεκίνημά της με εκρηκτικά, βίαια γεγονότα και κοινωνικές, οικονομικές, πνευματικές θύελλες. Αυτές οι συνθήκες επικρατούσαν στο τέλος της δεύτερης π.χ. χιλιετηρίδας. Η εποχή αυτή χαρακτηρίστηκε σαν "ο Μεσαίωνας της Αρχαίας Ελλάδας".

Οι ανακατατάξεις αυτές έδωσαν την ευκαιρία στους Φοίνικες να πάρουν προσωρινά το εμπόριο στα χέρια τους, να κυριαρχήσουν στη Μεσόγειο και να φτάσουν με τα πλοία τους για εμπορικές ανταλλαγές στην Ελλάδα. Τότε άρχισαν να δημιουργούν παροικίες τα πρώτα Σημιτικά φύλα. Η επαφή αυτή των - με Ελληνικό τρόπο - "εκπολιτισθέντων" Φοινίκων, ήταν η αφορμή για να πλάσουν οι μισέλληνες το μύθο του ξένου αλφαβήτου. Όμως, σπουδαίοι παλαιοί αλλά και νεότεροι επιστήμονες αντέκρουσαν τις θεωρίες της μειοψηφίας των Φοινικιστών. Μεταξύ των άλλων αναφέρω και τους: Ντυσσώ, Λαγκ, Σνάιντερ, Μάγερ, Κάρπεντερ, Γκεοργκίεφ, Καββαδία, Μπιρτ, οι οποίοι συμφωνούν - άλλοι εξ' ολοκλήρου και άλλοι σε βασικούς τομείς - με τον Έβανς και με τη νεότερη άποψη ότι: "οι αρχαίοι Έλληνο - Κρήτες είχαν ανακαλύψει τα γράμματα που μεταχειρίστηκαν αργότερα οι κλασικοί Έλληνες". Η θεωρία ότι το Ελληνικό αλφάβητο είναι φοινικικό, αναφέρει ο εκδότης του φιλολογικού περιοδικού ΔΑΥΛΟΣ, "έπαψε πια να συγκεντρώνει τη γενική επιστημονική συναίνεση και συνεπώς έχασε το κύρος της".

Στις μέρες μας έμειναν μόνο λίγα σκόρπια δείγματα Φοινικιστών, οι οποίοι εμμένουν στις θεωρίες του 19ου αιώνα όταν ούτε ο Σλήμαν, ούτε ο Έβανς, ούτε ο Μαρινάτος, ούτε ο Καββαδίας, ούτε κανένας από τους προαναφερθέντες αρχαιολόγους - ερευνητές είχαν αρχίσει το έργο της ιστορικής αποκατάστασης της αλήθειας. Όμως και αυτοί οι ελάχιστοι εναπομείναντες υπερασπιστές των παλαιών απόψεων (οι περισσότεροι Έλληνες!) κατέχοντας

θέσεις - κλειδιά στην εκπαίδευσή μας, συνεχίζουν οι αδιόρθωτοι να διδάσκουν μέσα από τα σχολικά βιβλία, τις απαρχαιωμένες πλέον απόψεις. Μάλιστα οι πρόσφατες αρθρογραφικές συγκρούσεις (1987) μέσα από τις στήλες της "Καθημερινής" και του "Δαυλού", τελείωσαν με την πνευματική ήττα των Φοινικιστών, που παρέθεσαν σαν μοναδικό εφόδιο τον αμφιλεγόμενο Ηρόδοτο. Η αποκαλυπτική αυτή διαμάχη παρατίθεται αυτούσια στο δεύτερο μέρος του βιβλίου του καθηγητή Κ. Πλεύρη, όπου εύκολα καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του... (Κ. Πλεύρη: "Το Ελληνικό αλφάβητο").

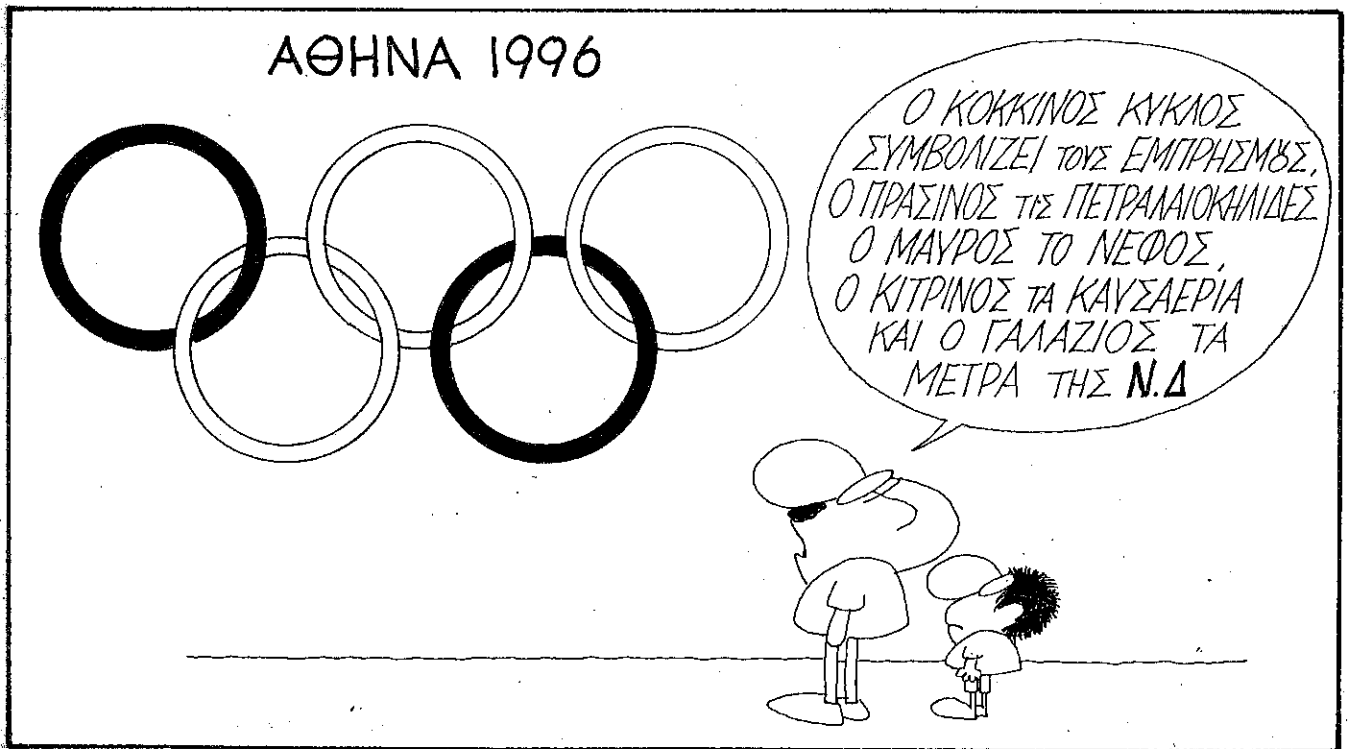
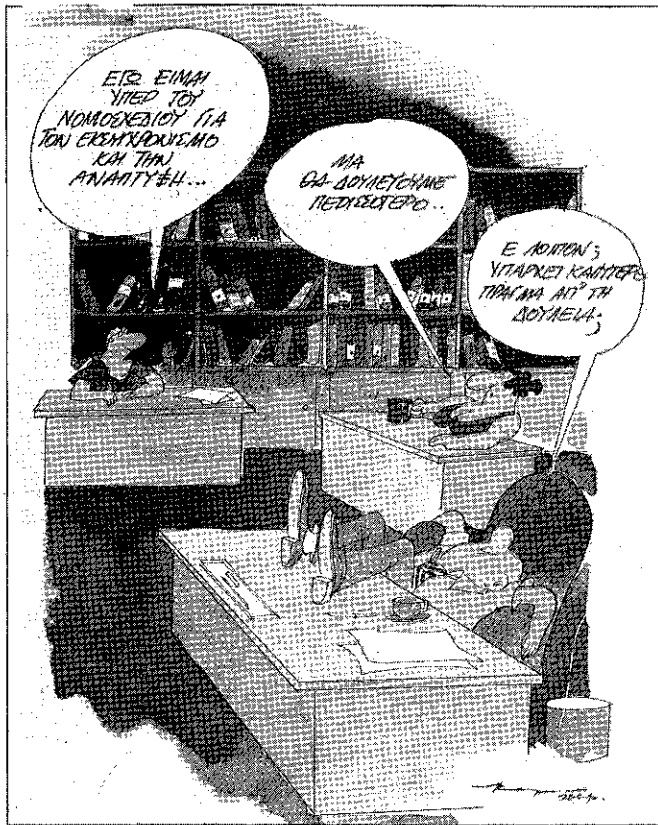
Απ' την αρχαία μάλιστα εποχή μας πληροφορεί παραστατικότητα ο Διόδωρος ο Σικελιώτης ότι: "Οι Φοίνικες δεν είναι οι πρώτοι που επινόησαν τα γράμματα". Στα 1905 ο Γάλλος σοφός Ρενέ Ντυσσώ (JOURNAL ASIATIQUE), παρ' ότι οι αρχαιολογικές ανακαλύψεις ήταν περιορισμένες βεβαιώνει ότι: "Οι Φοίνικες παρέλαβαν το αλφάβητο απ' τους Έλληνες και ότι το Φοινικικό αλφάβητο προέρχεται από το Κρητικό". Αργότερα ο Βούλγαρος ακαδημαϊκός Γκεοργκίεφ - αναφέρει ο Πουλιανός - υποστήριξε ότι η φοινικική γραφή είναι κρητικής καταγωγής, αλλά και ο Ντυράν (Ιστορία του Πολιτισμού) αμφισβήτησε τη Φοινικική προέλευση του Αλφαβήτου. Τις έρευνες και τις μελέτες όλων αυτών των επιστημόνων (και πολλών άλλων), φαίνεται ότι δε γνωρίζουν οι Φοινικιστές, γι' αυτό ας κάτσουν να τις διαβάσουν...

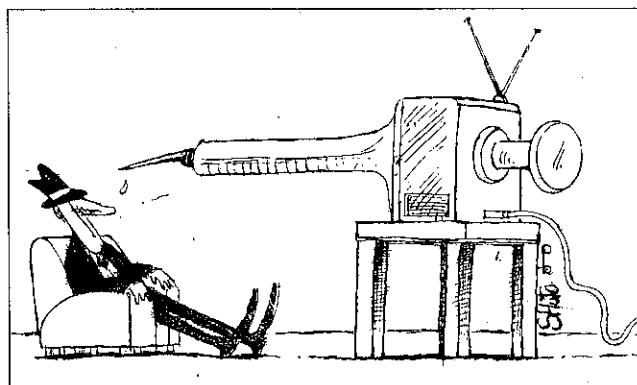
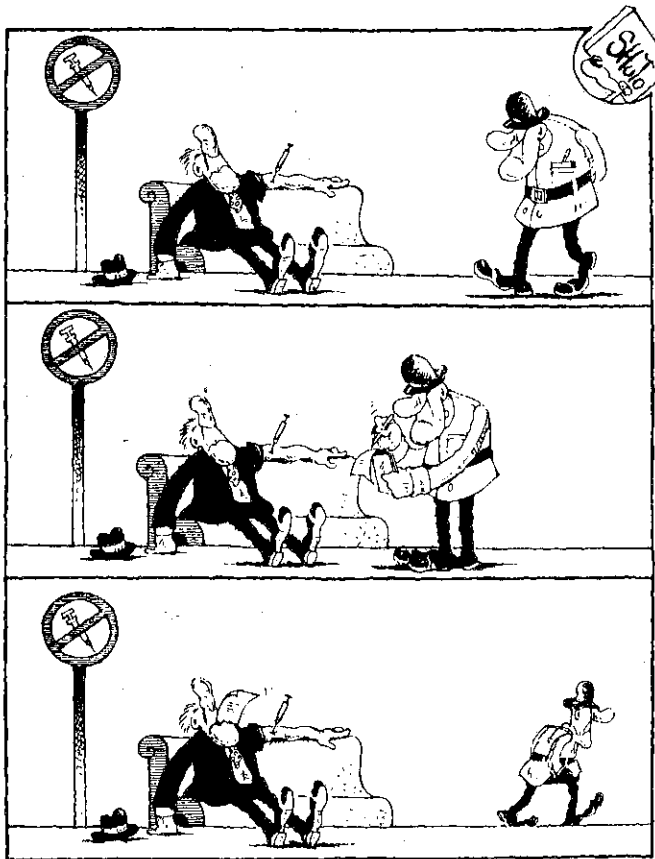
Οι αρχαιοελληνικές διάλεκτοι ήταν πολλές (Ιωνική - Αττική - Αχαική - Αιολική - Δωρική), γεγονός που αποδεικνύει τον πλούτο της γλώσσας μας. Πώς λοιπόν μία γλώσσα με τέτοια δυναμικότητα είναι δυνατόν να δανειστεί το αλφάβητό της από τους Σημίτες που γλωσσολογικώς δεν εξελίχθηκαν ποτέ; Οι Έλληνες, αυτοί οι αλλόκοτοι ατομιστές, είχαν και έχουν (;) σαν το μεγαλύτερο καλλιτεχνικό δημιούργημά τους τη γλώσσα. Ο Ερνέστος Κούρτιος λέει στην "Ελληνική Ιστορία" του: "Ολόκληρη η γλώσσα μοιάζει με το σώμα ενός καλογυμνασμένου παλαιστή, όπου κάθε μυς είναι ανεπτυγμένος έτσι ώστε ν' αποδίδει το άριστο" (EGON FRIDELL: Πολιτιστική Ιστορία της αρχαίας Ελλάδας" σελ. 65).

Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

MAYAGLYPHS DELANDA'S ALPHABET	CRETAN SCRIPT LINEAR A
Γ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Υ	⊖ ⊗ ⊘ ⊙ ⊚ ⊛
Ε	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Η	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Τ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Κ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Χ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Υ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Ζ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Α	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Α	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
ΡΡ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Σ	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Ν	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝
Β	⊕ ⊙ ⊚ ⊛ ⊜ ⊝

Πίνακας με γραφή των Μάγιας (Mayaglyphs Delandás Alphabet) και δεξιά ή Μινωική γραφή Γραμμική Α. Η σύγκριση δεν αφήνει αμφιβολίες περί των σχέσεων αυτών των δύο γραφών. Τι λέγουν άραγε οι γλωσσολόγοι μας;

ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ TELE CITY

Στις 10 Ιουλίου είχε την καλοσύνη ο δημοσιογράφος κ. Ηλίας Μάκος να καλέσει τον αρχισυντάκτη του "ΜΕΤΩΠΟΥ" και το συντάκτη μας Μανώλη Μακρή στα γραφεία του ραδιοηλεκτρονικού σταθμού TELE - CITY για μια ωριαία συνέντευξη.

Ήταν μια ενέργεια που δε συνηθίζει το σύστημα, που συνήθως αποσιωπά ή διαστρεβλώνει τον αγώνα μας. Η συνέντευξη ήταν ζωντανή, "κλειστήκε" ξαφνικά και δόθηκε την επομένη κιάλας μέρα, ας το έχει και αυτό υπ' όψιν του ο αναγνώστης.

Η απομαγνητοφώνηση της συνέντευξης παρουσίασε κάποιες δυσκολίες λόγω της "απόστασης" μεταξύ προφορικού και γραπτού λόγου, το τελικό αποτέλεσμα είναι πετυχημένο γιατί πιστεύουμε ότι η ζωντανία της ραδιοφωνικής εκπομπής δε χάθηκε πάνω στο χαρτί έστω και αν αυτό έγινε σε βάρος της λογοτεχνίας....

ΔΗΜ: Να σας καλωσορίσουμε αρχικά και τους δύο.

ΓΠ: Σας ευχαριστούμε πολύ. Και εμείς να σας ευχαριστήσουμε που μας καλέσατε στην εκπομπή σας. Και το TELE CITY βέβαια, που μας κάλεσε εδώ να πούμε τις γνώμες μας, γιατί οι ιδέες μας και οι γνώμες μας σήμερα, κάτω από το σημερινό σύστημα, τολμώ να πω με θάρρος ότι διώκονται.

ΔΗΜ: Πάντως, δική μας υποχρέωση και δικό μας καθήκον και δικό μας δημοσιογραφικό χρέος είναι τα όποια μηνύματα να τα προωθούμε. Ο κόσμος θα κρίνει...

ΓΠ: Εσείς αποδεικνύετε πάντως ότι είσαστε υπέρ της πολυφωνίας

ΔΗΜ: Η πολυφωνία άλλωστε αποτελεί ένα χαρακτηριστικό δείγμα γραφής της δημοκρατίας. Να ξεκινήσουμε παιδιά, ξεκαθαρίζοντας ένα πρώτο ζήτημα και απευθύνομαι και στους δύο. Ιδεολογικά τι εκπροσωπεί, τι εκφράζει το περιοδικό σας το "ΜΕΤΩΠΟ";

ΓΠ: Το "ΜΕΤΩΠΟ" κινείται στον εθνικιστικό χώρο, εκφράζει την Εθνική ιδεολογία που είναι μία ιδεολογία Ελληνική, ταυτόχρονα όμως και παγκόσμια, γιατί όπως ξέρουμε ο Ελληνισμός - δεν είναι αυτό προγονοπληξία είναι μια αδιάσειστη πραγματικότητα - προσέφερε πολλά στο κόσμο, στο παρελθόν και τώρα.

ΔΗΜ: Η κοιτίδα του πολιτισμού άλλωστε πολλών Ευρωπαϊκών χωρών. Το λίκνο του πολιτισμού. Κύριε Μακρή;

ΜΜ: Ναι. Θα συμφωνήσω και εγώ πράγματι ότι εκφράζουμε τον εθνικιστικό

σμό σαν κοσμοαντίληψη, σαν ιδεολογία και στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο. Θα έλεγα μάλιστα στην παρούσα φάση επειδή ακριβώς καθίσταται περιθωριακή η ιδεολογία μας, κάθε έντυπη έκφραση έχει πολύ μεγάλη σημασία, έχει πολύ μεγάλο ειδικό βάρος.

ΔΗΜ: Όφειλω να επισημάνω, πως καμμία ιδεολογία δεν είναι περιθωριακή. Άλλοι την εκλαμβάνουν έτσι εξυπηρετώντας συγκεκριμένα συμφέροντα και σκοπιμότητες.

ΜΜ: Θα έλεγα κύριε Μάκο, ότι μια ιδεολογία καθίσταται περιθωριακή ανάλογα με την ιστορική περίοδο που αυτή βρίσκει έκφραση, με την έννοια εφ' όσον σήμερα επικρατούν, δεσπάζουν κάποιες άλλες ιδεολογικές αντιλήψεις, κάποιες άλλες πολιτειακές και πολιτικές αντιλήψεις - δηλαδή βρισκόμαστε κάτω από ένα άλλο σύστημα διακυβέρνησης "άλλων" πολιτικών παραγόντων - είναι λογικό εμείς να βρισκόμαστε σε ένα περιθώριο.

ΔΗΜ: Απ' αυτή την άποψη λοιπόν χρονικά άκαιρη.

ΜΜ: Ίσως όχι άκαιρη, αναγκαστικά τοποθετημένη. Δηλαδή, η έννοια του χρόνου είναι πολύ σχετική σ' αυτές τις περιπτώσεις.

ΔΗΜ: Το γιατί συμβαίνει αυτό, θα το εξηγήσουμε λίγο αργότερα. Προς το παρόν να προβούμε σε μία απαραίτητη διευκρίνηση. Μιλήσατε και είπατε, ότι το περιοδικό σας εκφράζει τον Εθνικιστικό χώρο. Αυτή η έννοια Εθνικισμός είναι ολίγον τι παρεξηγημένη εδώ στην Ελλάδα και συνδέεται με την ακροδεξιά, με τα κομματικά σχή-

ματα της ακροδεξιάς. Λοιπόν Εθνικιστές είστε ή ακροδεξιοί;

Γ.Π.: Κύριε Μάκο το ερώτημά σου είναι πολύ καιριο, πράγματι υπάρχει αυτή η άποψη, αυτή η περίεργη σύζευξη εθνικισμού και ακροδεξιάς. Πρέπει να δηλώσω ότι, ουδεμία σχέση έχει ο εθνικισμός με την ακροδεξιά. Ο εθνικισμός έχει σχέση με την ακροδεξιά όση σχέση έχει και με την ακροαριστερά.

ΔΗΜ: Οι ακροδεξιοί είναι εθνικιστές; Και οι εθνικιστές είναι ακροδεξιοί;

ΓΠ: Οι ακροδεξιοί κύριε Μάκο, η ηγεσία της ακροδεξιάς, σίγουρα δεν είναι εθνικιστές. Οι ακροδεξιοί για μας είναι η πιό σκληρή έκφραση του καπιταλισμού. Έτσι μπορώ να το χαρακτηρίσω, με μια λέξη, για να είναι πιο αποδοτική και πιό δυναμική αυτή η απάντηση. Το επαναλαμβάνω ότι η ακροδεξιά, η ηγεσία της ακροδεξιάς, για μας είναι η πιό σκληρή έκφραση του καπιταλισμού.

ΜΜ: Θα ήθελα να προσθέσω και εγώ κάτι, ότι αυτή η σύνδεση που γίνεται, η εμπλοκή που γίνεται με τον ακροδεξιό συρφετό, γιατί στην Ελλάδα άκρα δεξιά είναι και μία έννοια που έχει καλώς ή κακώς (μάλλον ορθώς) κακοχαρακτηριστεί. Δηλαδή πρόσωπα, πράγματα, ενέργειες και κυρίως πιστεύω, ιδεολογική ανεπάρκεια, γιατί η ακροδεξιά δεν έχει ιδεολογία, απλώς βρίσκεται όπως είπε πολύ σωστά ο Γιώργος σε μία πιό σκληρή έκφραση της υπάρχουσας και ισχύουσας δεξιάς, η οποία ήδη σήμερα επιχειρεί να αναθεωρηθεί. Έτσι λοι-

πόν εμείς δεν έχουμε κανένα σκοπό να συνδεθούμε μαζί τους.

ΔΗΜ: Εθνικιστικές τάσεις όμως παρουσιάζει...

ΜΜ: Μπορεί να παρουσιάσει ο καθένας, υπάρχουν φαινόμενα, υπάρχει ο Περονισμός ακόμη και ο Κάστρο, ο Φιντελ Κάστρο στην Κούβα παρουσιάζει εθνικιστικές εξάρσεις. Θα μπορούσαμε με αυτό να προχωρήσουμε σε σύνδεση και να πούμε ότι είμαστε ομοϊδέατες με τον Κάστρο; Ε, άλλο τόσο λογικό θα ήταν να συνδεθούμε με τον Παπαδόπουλο ή με τον οποιοδήποτε άλλο.

ΔΗΜ: Καμμία λοιπόν σχέση με τους ακροδεξιούς. Τα πάντα για την Ελλάδα, τα πάντα για την πατρίδα έτσι;

ΜΜ: Ναι και θα έλεγα ότι πολλές φορές είναι εκ του πονηρού, υποβολιμαίες οι τοποθετήσεις που γίνονταν γύρω απ' αυτό το ζήτημα. Είναι πολύ εύκολο για έναν που δεν ανήκει σε ένα πολιτικό χώρο, να προσάψει τον χαρακτηρισμό του ακροδεξιού σε κάποιον άλλο, όπως θα μπορούσε να προσάψει και οποιοδήποτε άλλο χαρακτηρισμό.

ΔΗΜ: Ο Εθνικισμός ο δικός σας, μάλλον ο συγκεκριμένος εθνικισμός σας μην το εξειδικεύσω - που αποσκοπεί;

ΓΠ: Ο Εθνικισμός ο δικός μας, που πιστεύω ότι δεν είναι δικός μας μόνον, αλλά απλώς εμείς τον εκπροσωπούμε, τον εκφράζουμε, σκοπό έχει να δημιουργήσει μία επανάσταση, και όταν λέω επανάσταση εννοώ μία επανάσταση στη συνείδηση του Ελληνικού λαού, στο υποσυνείδητο - αν θέλετε - του Ελληνικού λαού. Μία επανάσταση του λόγου και της πέννας. Κοιτάξτε, προσπαθούμε να χρησιμοποιήσουμε, το λόγο μας και την πένα μας όσο μπορούμε καλύτερα, έτσι ώστε να αποτελέσουν τα "όπλα" που θα κεντρίσουν και θα δημιουργήσουν την επανάσταση των συνειδήσεων. Γιατί σήμερα το υποσυνείδητο του Ελληνικού λαού, το εθνικιστικό υποσυνείδητο ποδοπατείται και κατακρεουργείται από το σύστημα. Το σύστημα είναι ένα, απλώς έχει πολλά πρόσωπα. Και αν θές να συνεχίσω και να γίνω πιο απόλυτος, να γίνω πιο συγκεκριμένος μάλλον θα έλεγα ότι για μας και ο φιλελευθερισμός και ο κομμουνισμός είναι οι δύο όψεις του αυτού νομίσματος.

ΔΗΜ: Τέλος πάντων, ο φιλελευθερισμός δεν εκφράζεται ως ξεχωριστό ιδεολογικό σύστημα;

ΜΜ: Ίσως να είναι και ιδεολογήματα τελικά, με την έννοια ότι έχει προκύψει τα τελευταία χρόνια για να δώσει την αναγκαία αποκάθαρση στη δεξιά και να μπορέσει να προβάλλει περισσότερο θελκτική προς τις λαϊκές μάζες, γιατί τελικά δεν μπορώ να επισημάνω που ρυθίζονται οι διαφορές.

ΔΗΜ: Οι οικονομικές σας δυνατότητες απ' ότι γνωρίζω είναι περιορισμένες, δεν είναι πολύ μεγάλες. Πως λοιπόν εξασφαλίσετε, πως κατορθώσετε και εξασφαλίσετε την απρόσκο-

«Ο εθνικισμός ουδεμία σχέση έχει με την ακροδεξιά. Η άκρα δεξιά είναι η πιο σκληρή έκφραση του καπιταλισμού.»

πη έκδοση αυτού του περιοδικού;

ΓΠ: Δουλεύοντας. Μέσα από τη δουλειά μας ενισχύουμε το περιοδικό.

ΜΜ: Μπορούμε να το αποσαφηνίσουμε. Δεν υπάρχει καμμία επαχθής χρηματοδότηση. Από τα μέλη γίνεται και η χρηματοδότηση του εντύπου, αλλά και γενικότερα όλων των πολιτικών προσπαθειών και από τις πωλήσεις, οι οποίες είναι ικανοποιητικές. Και παράλληλα, από το γεγονός ότι ο καθένας βάζει κατι παραπάνω.

ΔΗΜ: Αναφερθήκατε κύριε Μακρή σε ικανοποιητικές πωλήσεις και θα σας ρωτούσα το εξής: Αυτό το εθνικιστικό περιοδικό που αυτά τα περιοδικά είναι και λίγο παρεξηγημένα...

ΜΜ: Κάνω μια παρεμβολή. Παρουσιάζει ανοδική πορεία το έντυπο. Ίσως αυτό αποτελεί και τη δημιουργία του ενδιαφέροντος.

ΔΗΜ: Αυτά τα περιοδικά λοιπόν, αυτά τα έντυπα που ασχολούνται με τον εθνικιστικό χώρο, που εκφράζουν το εθνικιστικό χώρο καλώς ή κακώς είναι λίγο παρεξηγημένα για διάφορους

λόγους. Και διάφοροι επιδιώκουν να επικρατεί αυτή η παρεξήγηση εις βάρος αυτών των περιοδικών. Ποιά είναι η απήχηση του περιοδικού στον κόσμο; Πουλάει δηλαδή; Πουλάμε το είπαμε... Περνάει τα μηνύματα τα συγκεκριμένα;

ΓΠ: Αγαπητέ Ηλία, έχω να σου πω τούτο. Αφού το περιοδικό κατάφερε και ξεπέρασε τα εμπόδια τα τεχνικά, τα τεχνητά ίσως και εφτάσε στα χέρια του Ελληνικού λαού, δημιούργησε θόρυβο. Τα μηνύματα που αναφέρονται στο περιοδικό, τα θέματα που θίγονται, τα ιστορικά, ιδεολογικά και πολιτικά θέματα προβληματίζουν τον Ελληνικό λαό, ένα κομμάτι του Ελληνικού λαού, γιατί κακά τα ψέματα ακόμα το περιοδικό είναι στην άνθησή του.

ΔΗΜ: Άρα, είναι Εθνικιστικό κάποιο κομμάτι του Λαού και ευαισθητοποιημένο και συνειδητοποιημένο και προβληματισμένο...έτσι;

ΜΜ: Αυτό ήθελα να πω. Σκοπός είναι η δημιουργία της ευαισθησίας. Εμείς αγωνιζόμαστε για να δημιουργήσουμε την ευαισθησία και σε κάποιο βαθμό η ευαισθησία ήδη υπάρχει, δηλαδή συνυπάρχει με τον Έλληνα. Το γεγονός είναι ότι το έντυπο την κλιμακώνει, τη βελτιώνει, δημιουργεί δηλαδή νέες προϋποθέσεις και μπορώ να πω, ότι γίνεται αποδεκτό. Δηλαδή και το μήνυμα γίνεται αποδεκτό και αυτή η ευαισθησία δημιουργεί και παραπέρα προϋποθέσεις για νέα προσπάθεια σε όλους τους χώρους. Σκοπός μας δηλαδή, είναι να δημιουργήσουμε την ευαισθησία, αυτό το λέμε και μέσα από το έντυπο. Την ευαισθησία απέναντι σε εθνικά θέματα, αλλά επειδή δεν έχει φανεί ίσως στην μέχρι τώρα πορεία της συζήτησης και απέναντι στα μεγάλα και οξύτατα λαϊκά προβλήματα, γιατί υπάρχουν πολλά λαϊκά προβλήματα στα οποία το "ΜΕΤΩΠΟ" έχει κατά καιρούς πρωτοστατήσει για την επίλυσή τους.

ΔΗΜ: Σκέφτομαι τώρα που σας ακούω και αναρωτιέμαι αν είναι ουτοπία με τις παρούσες πολιτικές συνθήκες και με τα υπάρχοντα πολιτικά δεδομένα, να προωθεί κανείς μηνύματα εθνικιστικά...

ΓΠ: Κατ' αρχήν ουτοπία, όπως έλεγε κι ένας μεγάλος Ευρωπαίος φιλόσοφος, είναι η αρχή κάθε δημιουργίας. Αν δεν υπάρχει ουτοπία δεν υπάρχει τίποτα. Τώρα για να γίνουμε

και πιά συγκεκριμένοι, οι δυσκολίες είναι μεγάλες αυτό είναι αλήθεια και είναι μεγάλες οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε για το λόγο ότι θίγουμε θέματα που δεν τολμά και δεν θέλει να τα θίξει κανείς. Δεν τολμά και δεν θέλει κανείς να τα λύσει. Και γι' αυτό το λόγο, οι επιθέσεις που υφιστάμεθα στα τυπογραφεία, στα πρακτορεία, στη διακίνηση του εντύπου, από τις εφημερίδες είναι σκληρές χωρίς όμως και να μας πτωθούν.

ΔΗΜ: Λοιπόν αυτά για τα λειτουργικά του περιοδικού.

ΜΜ: Συγγνώμη που παρεμβαίνω αλλά θα ήθελα να παρατηρήσω πως είναι φυσικό να μην χάρεται κάποιος για την περαιτέρω ευαισθησία του Ελληνικού λαού, απέναντι στο Μακεδονικό, απέναντι στο Κυπριακό, απέναντι στο Βορειοηπειρωτικό, απέναντι δηλαδή σε άμεσα και σημαντικά ζητήματα που άπτονται της επιβίωσης του Ελληνικού έθνους, όταν επιδιώκει στην ουσία δορυφοροποίηση του Ελληνικού Έθνους. Όταν δηλαδή δέχεται άλλες σχέσεις εξάρτησης, όταν δεν μπορεί να θέσει ζητήματα είτε φυλετικά, είτε εδαφικά, είτε άλλα γιατί επιθυμεί η χώρα να ευρίσκεται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, χωρίς ιδιαίτερη προσωπικότητα, χωρίς ξεχωριστή εθνική έκφραση, δηλαδή...

ΔΗΜ: Να θέσουμε το θέμα του περιοδικού τελειώνοντας πιά πρακτικά. Υπάρχει η "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ" και υπάρχει και ο "ΣΤΟΧΟΣ". Ποιά η σχέση σας, ποιά η προσέγγισή σας με τα δύο προαναφερόμενα έντυπα;

Που είναι και αυτά, τα δύο έντυπα, όπως υποστηρίζουν οι εκδότες τους, όπως ισχυρίζονται φορείς του εθνικισμού στην Ελλάδα, εκφραστές.

ΜΜ: Μονοπώλιο Εθνικισμού εμείς δεν διεκδικούμε ούτε τις δάφνες του αποκλειστικού εκπροσώπου των ιδεών. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε έντιμοι εκπρόσωποι των ιδεών και κατά το δυνατόν πρωτοπόροι. Βέβαια αυτό θα φανεί μέσα από την ιστορική πορεία, ενός εκάστου. Επειδή έθεσες το ερώτημα συγκεκριμένα και επώνυμα με την "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ" δεν έχουμε κάποια ειδική σχέση συνεργασίας, ευχόμαστε βέβαια όπως η "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ" - όπως και οποιοδήποτε άλλο έντυπο - να προβάλλει όσο το δυνατόν καλύτερες απόψεις. Κατά καιρούς επισημάνουμε κάποια μεμπτά, όσον αφορά την ειδησεογρα-

φία. Όσον αφορά τώρα το "ΣΤΟΧΟ" βεβαίως θεωρούμε ότι έχει συνεισφέρει κατά καιρούς στην ιδεολογία και ευχόμαστε να συνεχίσει στην ίδια κατεύθυνση. Ρώτησες αν έχουμε κάποια σχέση, ειδική συνεργασία;

ΔΗΜ: Ποιά η προσέγγιση;

ΓΠ: Προσέγγιση δεν υπάρχει, υπάρχει μία επαφή, όπως υπάρχει μία επαφή...

ΔΗΜ: Έχετε διαφορά απόψεων;

ΜΜ: Μα κατά καιρούς ο "ΣΤΟΧΟΣ" δημοσιεύει Ηλία, πολλά πράγματα εκ των οποίων ορισμένα μπορεί να μην πιστεύουμε ότι προσιδιάζουν με το περιεχόμενο του δικού μας αγώνα. Στις γενικές συντεταγμένες του Εθνικού του και πολιτικού του προβληματισμού συμφωνούμε, έχουμε δηλαδή κάποιες κοινές απόψεις

«Η χώρα μας βρίσκεται στη σφαίρα του καθεστώτος της εξάρτησης. Η παρουσία του Κριστόφερσον, οι οδηγίες Ντελόρ και η γενικότερη παρουσία της ΕΟΚ φανερώνουν ότι δεν υπάρχει πλέον εθνική πολιτική»

ΓΠ: Εφόσον και ο "ΣΤΟΧΟΣ" έχει σαν προμετωπίδα την Ελλάδα.

ΜΜ: Στο ιδεολογικό περιεχόμενο βέβαια υπάρχουν διαφορές

ΔΗΜ: Ενόψη παιδιά της ευρωπαϊκής ενοποίησης, του Ιστορικού όπως το χαρακτηρίζουν μερικοί ορόσημου του 1992. Η Ερωπαϊκή ενοποίηση λοιπόν προ των πυλών. Τι νομίζετε; Τι πιστεύετε; Τι θεωρείτε; Ελλοχεύει κινδύνος;

ΓΠ: Η Ελλάδα σήμερα είναι άοπλη. Είναι άοπλη από πνευματικά όπλα. Πι-

στεύουμε ότι η ΕΟΚ δεν είναι μόνο μία Οικονομική ένωση. Πιθανώς να φέρει κάποια θετικά οικονομικά αποτελέσματα στον Ελλαδικό χώρο - το ξαναλέω στον Ελλαδικό χώρο, δε λέω Ελληνισμό στους Έλληνες, στον Ελλαδικό χώρο - αλλά είναι σίγουρο ότι θα επιφέρει πολλές ζημιές στον ιδεολογικό, στον εθνικό, στον πνευματικό χώρο της Ελλάδας. Εμείς είμαστε κατά της ένταξης στην ΕΟΚ. Πιστεύουμε ότι η ΕΟΚ πέρα από την Οικονομική της θέση πάνω από όλα είναι μια πνευματική ισοπέδωση, και μία εθνική ισοπέδωση. Πιστεύουμε ότι η οικονομική ένωση θα φέρει την νομισματική ένωση, η νομισματική ένωση θα φέρει την λεκτική ισοπέδωση η λεκτική ισοπέδωση θα φέρει την εθνική ισοπέδωση και η εθνική ισοπέδωση θα εξαφανίσει βέβαια το Ελληνικό έθνος.

Ίσως σε λίγες δεκαετίες να ανευβαίνουν στην Ακρόπολη κάποιοι μιγάδες και να λένε: να κοιτάχτε τι έφτιαξαν οι πρόγονοι μας!

ΔΗΜ: Μάλιστα ελλοχεύει όντως αυτός ο κίνδυνος, ας το προσέξουν οι αρμόδιοι, ας το λάβει σοβαρά υπόψη του ο λαός μη βρεθούμε προ τετελεσμένων γεγονότων.

ΜΜ: Νομίζω Ηλία και κάτι ακόμα ότι η χώρα ήδη βρίσκεται στη σφαίρα του καθεστώτος της εξάρτησης. Δηλαδή για να γίνει περισσότερο, πέρα από το ιδεολογικό περιεχόμενο του λόγου, άμεσα πολιτικός θα έλεγα ότι η παρουσία του Κριστόφερσον, οι οδηγίες Ντελόρ και η γενικότερη παρουσία της κοινότητας από τα όργανά της, οι κατευθύνσεις δηλαδή που δίνει, φανερώνουν ότι δεν υπάρχει πλέον η αίσθηση της εθνικής πολιτικής. Δεν υπάρχει αυτό που εμείς ζητάμε και αξιώνουμε από τα πολιτικά μας έντυπα, η κατεύθυνση στα εθνικά μας ζητήματα και στον οικονομικό μας σχεδιασμό. Άλλωστε νομίζω και στο Οικονομικό επίπεδο έχουμε πρόσφατα πολλές αναφορές, την περίπτωση των καπνοπαραγωγών, των βαμβακοπαραγωγών, γίνεται δηλαδή αισθητό ότι τοποθετούνται και αξιολογούνται τα επαγγέλματα σύμφωνα με έναν άλλο κώδικα που δε βγαίνει από την Ελλάδα, και υπάρχουν τομείς παραγωγής συγκεκριμένοι που πρέπει να αναπτυχθούν. Άρα και το οικονομικό αποτέλεσμα είναι πολύ σχετικό και αμφισβητούμενο.

ΔΗΜ: Η Ν.Δ. με εντολή του λαού είναι στην εξουσία, προσπαθεί να συμβάλλει στην οικονομική ανόρθωση, ζητάμε επενδύσεις από το εξωτερικό για να δούμε. Οψόμεθα επί των αποτελεσμάτων. Λοιπόν οι κοσμογονικές μεταβολές στην Ανατολική Ευρώπη που σημειώθηκαν πρόσφατα. Τι σημαίνουν τι μπορούν να σημαίνουν;

ΓΠ: Το 1917 ο κύριος Τρότσκι, με μερικούς επαγγελματίες επαναστάτες και μερικοί άλλοι όπως ξέρουμε επαναστάτες έκαναν τη λεγόμενη Οκτωβριανή επανάσταση που βέβαια δεν ήταν επανάσταση, ήταν ένα πραξικόπημα, ανέτρεψαν μία δημοκρατία, την δημοκρατία του Κερένσκι και όχι βέβαια τον Τσάρο που είχε πέσει 7, 8, μήνες αν θυμάμαι καλά πμό πριν.

Ο κομμουνισμός έζησε μέχρι το 1990, ξαφνικά μέσα σε μία νύχτα κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε. Κατά την απόψή μας ισοπεδώθηκε από τα ίδια πρόσωπα που το 1917 τον οικοδόμησαν και ισοπεδώθηκε από τα ίδια πρόσωπα γιατί φαίνεται ότι κάποιους κύριους, κάποιους μεγιστάνες του πλούτου δεν τους εξυπηρετούσε πλέον ο Κομμουνισμός. Το 1917 έχτισαν τον κομμουνισμό οι Εβραίοι, το 1990 τον γκρέμισαν οι ίδιοι. Αυτή είναι η άποψή μας.

ΔΗΜ: Ο κομμουνισμός αποτελεί απειλή για τα έθνη κύριε Παρασκευόπουλε;

ΓΠ: Ο κομμουνισμός απειλούσε τα έθνη, φαινόταν ότι απειλούσε τα έθνη.

ΜΜ: Απειλούσε με την έννοια ότι εφόσον υφίστατο και τουλάχιστον στα εξωτερικά του κελεύσματα μιλάγε για μία παγκόσμια κοινωνία, απειλούσε τα έθνη. Αλλά φάνηκε τελικά, και αυτό νομίζω ότι είναι το μεγαλύτερο συμπέρασμα που συνάγεται από τις εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη, ότι ζούμε στην Ευρώπη των εθνών, ότι τα έθνη όχι μόνον δεν πέθαναν αλλά παραμένουν - όπως λέμε και στο έντυπο - δυναμικά σύνολα, πρωταγωνιστούν σαν δυναμικά σύνολα και αποτελούν τον μόνο χώρο, την μόνη κοιτίδα, την μόνη κοινότητα για την δημιουργία πολιτισμού. Άρα την μόνη κοινότητα για την φυσική επιβίωση του ανθρώπου, βλέπουμε λοιπόν την σημασία των εθνών μέσα από τις ίδιες τις ιστορικές εξελίξεις, αυτό είναι το συμπέρασμα από την ανατολική ευρώπη και ασφαλώς βγαίνει και το συ-

μπέρασμα που πολύ σωστά προανάφερε ο κύριος Παρασκευόπουλος ο συναγωνιστής μου, ότι υπάρχουν κάποιες κατευθύνσεις στη δημόσια ζωή όλων των χωρών, κάποιες κατευθύνσεις στην ιστορική εξέλιξη, η ταχύτητα δηλαδή των γεγονότων το υποδηλώνει αυτό.

ΔΗΜ: Και ο λαός λοιπόν βροντοφωνάζει όχι στα ολοκληρωτικά καθεστώτα που του υποβαθμίζουν εκτός των άλλων και την προσωπικότητα του.

ΓΠ: Θα ήθελα τελειώνοντας αυτό το θέμα να πω ότι, βλέπουμε να αλλάζει το πολιτικό σκηνικό της ανατολικής Ευρώπης όπως είπαμε και τώρα όλοι σύσσωμοι με μία φωνή - έτσι λένε τουλάχιστον - θέλουν να μπουν στην ΕΟΚ, δηλαδή έχουμε προ των πυλών

Η διαφήμιση σήμερα είναι διεθνιστική. Η διαφήμιση στην Ελλάδα είναι μίμηση, μίμηση ξένων προτύπων και καταστροφείας κάθε ιδανικού

μία παγκόσμια οικονομική ένωση, ας βγάλει ο καθένας τα συμπεράσματά του από κει και πέρα.

ΔΗΜ: Το έθνος μας, τα εθνικά ιδεώδη αυτό που λέμε τα εθνικά ιδανικά διανύουν κρίση γιατί συμβαίνει αυτό κύριε Παρασκευόπουλε; και είναι τυχαίο το γεγονός;

ΓΠ: Το γεγονός σίγουρα δεν είναι τυχαίο. Τα εθνικά ιδανικά πράγματι διανύουν κρίση, διότι πολλαπλασιάζονται τα διεθνιστικά ιδανικά (αν μπορούν να είναι ιδανικά) οι απαξίες μάλλον και πολλαπλασιάζονται αυτές οι απαξίες, αυτές οι διεθνιστικές απαξίες για τον απλό λόγο ότι είμαστε, ζούμε σε μία κοινωνία διεθνιστική. Το κύριο μήνυμα της Οικονομικής αυτοκρατορίας της ΕΟΚ είναι διεθνισμός, και τίποτε άλλο. Ένας φιλελεύθερος διεθνισμός, ένας άλλος διεθνισμός

απ' αυτόν τον κομμουνιστικό, ο διεθνισμός του χρήματος.

ΜΜ: Βέβαια από εκεί προκύπτουν και πολλά παρεπόμενα, όπως το δημογραφικό πρόβλημα που είναι οξύτατο και έχει θιγεί επανειλημμένα και θίγεται βέβαια τώρα θίγεται από κάθε κατεύθυνση αλλά πιστεύω ότι από πολλές κατευθύνσεις θίγεται υποκριτικά, γιατί δεν είναι δυνατόν αν δεν αλλάξει η συνείδηση και η νοοτροπία του Έλληνα πολίτη, αν δεν αποκτήσει δηλαδή την εθνική και κοινωνική συνειδητοποίηση και την αναγκαία παιδεία, δεν είναι δυνατόν να προχωρήσει με την στάση του σε μια ουσιαστική επίλυση του δημογραφικού προβλήματος. Όπως επίσης και αν δεν διαφοροποιηθεί και η πολιτική του κράτους' γίνονται βέβαια τελευταία κάποια μέτρα αλλά πιστεύω δεν είναι τόσο ζήτημα μέτρων, όσο μιας συνολικής διαφοροποίησης της πολιτικής της εκάστοτε κυβερνήσεως. Και δεν μιλάω για την σημερινή κυβέρνηση, δεν είναι δηλαδή μία παρούσα μόνο επίκριση, είναι μία γενική επίκριση και τοποθετήθηκε τώρα στο δημογραφικό σαν ένα παρεπόμενο, είναι πάρα πολλά πιστεύω.

ΔΗΜ: Πώς μπορούμε λοιπόν να αντιδράσουμε, πώς νομίζετε ότι μπορούμε να αντιδράσουμε σ' όλα αυτά τα ρεύματα της εξαχρείωσης, της εξαθλίωσης και της καταστροφής μας;

ΜΜ: Νομίζω ότι η ύπαρξη του φορέα μας αλλά και γενικότερες προσπάθειες που αυτός κάνει και όχι μόνο ο φορέας αλλά και ο κάθε φορέας, και τελικά ο καθένας προσωπικά γιατί αφορά την στάση ενός εκάστου, είναι πιστεύω ταυτόσημο με τον ίδιο τον άνθρωπο. Αυτός καλείται να επαναστατήσει και να αντιδράσει σ' αυτές τις διαδικασίες, θα φέρει και κάποιο αποτέλεσμα, θα φέρει μία άνοιξη, μία πολιτική άνοιξη στην Ελλάδα.

ΔΗΜ: Πόσο κοντά είμαστε στη Πολιτική άνοιξη της Ελλάδος;

και τι διασφαλίζει η Ν.Δ. και τι εγγυάται για την πολιτική Άνοιξη της Ελλάδος;

ΜΜ: Έτσι όπως είναι διαμορφωμένη η Ν.Δ. και όσον αφορά το ιδεολογικό περιεχόμενο και τον πολιτικό της λόγο, αλλά πιστεύω και ως προς την συγκρότησή της, καθώς νομίζω ότι παρα πολλοί παράγοντες επιδρούν σ' αυτό. Δηλαδή δεν έχει ξεπεραστεί ούτε η φαυλότητα, ούτε η οικογενειο-

κρατίας, ούτε η ευνοιοκρατία ούτε πολλά άλλα χαρακτηριστικά. Νομίζω ότι δεν υπάρχει, δεν παρέχεται εγγύηση.

Γ.Π.: Πιστεύω ότι το εφόδιο εκείνο το οποίο θα οπλίσει τα άτομα και θα τα αποπέμψει από αυτά τα οποία είπες αγαπητέ Ηλία προηγουμένως είναι ένα, και λέγεται ιδανικό. Αν ο άνθρωπος, ο οικογενειάρχης, αν η μητέρα, ο πατέρας, αν το παιδί καλλιεργήσουν πίστη και ιδανικά, τότε αυτό είναι το καλύτερο εφόδιο για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν σ' αυτή την απειλή του αφελληνισμού, την αποϊδεολογικοποίηση που κατακλύζει σήμερα την πατρίδα μας.

ΜΜ: Και προβολή του κινδύνου κύριε Μάκο, πιστεύω εγώ και ένα τέτοιο χαρακτήρα έχει και η δική σου εκπομπή, όπου από ότι έχουμε παρατηρήσει κατά καιρούς, επισημαίνεις πολλά από τα δεινά του τόπου, με πολύ αποτελεσματικό τρόπο, το έχεις κάνει με επιτυχία μέχρι στιγμής.

ΔΗΜ: Είναι χρέος και υποχρέωσή μας αυτό, γιατί πονάμε τον τόπο και ενδιαφερόμαστε για τον τόπο όπως και εμείς και εσείς και πολλοί άλλοι.

ΓΠ: Όταν βέβαια το ιδανικό κάποιου ατόμου είναι να αγοράσει μια ALFA ROMEO τότε δεν μπορούμε να μιλάμε για ιδανικά. Όταν ο στόχος του είναι την ALFA ROMEO να την αντικαταστήσει και να πάρει μια BMW δεν μπορούμε πλέον να μιλάμε για ιδανικά, δεν μπορούμε να μιλάμε για πατρίδα.

ΔΗΜ: Γιατί καταντήσαμε έτσι κύριε Παρασκευόπουλε αλήθεια;

ΓΠ: Κοίταξε, κυρίως από από το 1974 και εντεύθεν επικράτησε μια κατάσταση η οποία χρόνο με το χρόνο πολλαπλασιαζόταν. Κάποιοι κύριοι εφάρμοσαν την πολιτική του "σαλαμιού". Δηλαδή σιγά - σιγά κατάφεραν και ροκάνισαν τους στύλους, τα θεμέλια της πατρίδας μας. Κατάφεραν και ροκάνισαν πρώτα απ' όλα την Ορθοδοξία.

ΔΗΜ: Θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω σ' αυτό το σημείο, αλλά αυτό δεν έχει σημασία, εσείς συνεχίστε.

ΓΠ: Παρακαλώ, να διαφωνήσεις σε ότι αφορά τι;

ΔΗΜ: Στο ότι ροκάνισαν ορισμένα θεμέλια. Πιστεύω ότι τα ενίσχυσαν, και τα ενίσχυσαν σε σημαντικό βαθμό.

ΓΠ: Εν πάσει περιπτώσει η πρόθεσή τους πάντως παραμένει.

ΜΜ: Εμείς κάνουμε μιά διάκριση.

Εμείς κέντρα εξουσίας δεν θεωρούμε ιδιαίτερα ένα πολιτικό φορέα, ούτε αναφερόμαστε όταν λέμε από το 1974 και εντεύθεν δεν αναφέρεται μόνο σε μιά περίοδο διακυβέρνησης.

ΔΗΜ: Προφανώς όχι, να το ξεκαθαρίσουμε αυτό το πράγμα. Εγώ επιμαίνω και το επισημαίνω, θεωρώ ολέθρια για τον τόπο, την διακυβέρνηση της χώρας από το ΠΑΣΟΚ, τα 8 χρόνια

ΜΜ: Αυτό είναι αναμφισβήτητο, αλλά πέρα απ' αυτό πιστεύω ότι τα κέντρα εξουσίας έχουν τελικά να κάνουν και έξω από τα κόμματα.

ΓΠ: Μπορεί να έχουμε ένα αγαθό καθεστώς εδώ και να μην φταίει το καθεστώς αλλά να φταίνε τα κέντρα εξουσίας, που ούτε στη βουλή είναι, ούτε στην ίδια την πατρίδα.

ΜΜ: Εγώ δεν ξέρω πόσο δηλαδή οι πολιτικοί στην Ελλάδα, εννοώ οι άνθρωποι πολιτικοί οι άνδρες πολιτικοί επιβάλλουν τις απόψεις τους και τις υλοποιούν κατά τον τρόπο που αυτοί έχουν κατά καιρούς φανταστεί. Πάντως νομίζω ότι υπάρχουν πολλά κέντρα εξουσίας. Έξω από τα ορατά κέντρα εξουσίας που αντιλαμβανόμαστε. Έξω δηλαδή απ' αυτά που προβλέπει το Σύνταγμα.

ΔΗΜ: Πάντως, εμείς θέλουμε Ελλάδα ανεξάρτητη με δική της καίρια εθνική αξιοπρέπεια και πιστεύουμε οι πολιτικοί μας, προς αυτήν την κατεύθυνση να προσανατολίζονται γιατί διαφορετικά ο ρόλος της θα είναι προδοτικός.

ΜΜ: Μπορεί όμως κύριε Μάκο να θεωρηθεί η πολιτική των τελευταίων ετών του ΠΑΣΟΚ, ολέθρια αλλά κατά καιρούς τολμώ να πω και της ΝΔ (ίσως εσείς να έχετε τις αντιρρήσεις σας τις επιφυλάξεις σας).

ΔΗΜ: Όσον αφορά την ΝΔ ναι.

ΜΜ: Αλλά κάνουμε αν θέλετε εξέταση της ιστορικής πορείας. Μπορεί να θεωρηθεί η πολιτική, εθνικής αξιοπρέπειας; και δεν μιλάω μόνο για την περίπτωση του Νταβός που ήταν ένα χαρακτηριστικό ξεπούλημα στο οποίο αντέδρασε ο φορέας μας, αλλά αναφερόμε και σε άλλα γεγονότα, δηλαδή στην αντίληψη διοικήσεως, στην αντίληψη δικυβερνήσεως. Πιστεύω ότι η έννοια της εθνικής αξιοπρέπειας και η έννοια της εθνικής ανεξαρτησίας πολλές φορές δεν βρίσκεται σε σχέση με την πολιτική που έχουν ακολουθήσει.

«Μέσα από τον εκσυγχρονισμό περνάνε αυτές οι αντιλήψεις, η έννοια του Manager του Managment, όλες αυτές οι διαδικασίες που τελικά είναι καμουφλαρισμένες αντιλήψεις του καταναλωτισμού. Αποπροσανατολίζουν από τα εθνικά ιδεώδη και οδηγούν σε μια διεθνιστική αντίληψη και εν τέλει σε μιά διεθνιστική ισοπέδωση.»

ΓΠ: Μπορεί κάποιος Υπουργός Παιδείας να έχει εθνικές προθέσεις, αλλά τα ξένα κέντρα να τον εμποδίζουν. Ας μην ξεχνάμε κύριε Μάκο την περίπτωση της γλώσσας, του προβλήματος της γλώσσας του Ελληνικού λαού.

ΜΜ: Και νομίζω ότι αποπροσανατολίζεται και το περιεχόμενο του εκσυγχρονισμού. Δηλαδή με το πρόσημα του εκσυγχρονισμού - ο οποίος βέβαια είναι απαραίτητος - γιατί η Δημόσια Διοίκηση η οικονομία και γενικότερα όλοι οι τομείς της δημόσιας ζωής στην Ελλάδα υστερούν. Έχουν την ανάγκη του εκσυγχρονισμού και μάλιστα ο εκσυγχρονισμός θα μπορούσε να είναι κατά ένα τρόπο η δυνατότητα μας να ανταπεξέλθουμε και στα μεγάλα προβλήματα των καιρών αλλά και να προχωρήσουμε στο δρόμο της ανάπτυξης και της εθνικής ανόρθωσης. Όμως ενώ χρησιμοποιείται ο εκσυγχρονισμός γίνεται το εξής: μέσα από τον εκσυγχρονισμό περνάνε αυτές οι αντιλήψεις, η έννοια του Manager του Managment, όλες αυτές οι διαδικασίες που τελικά είναι καμουφλαρισμένες αντιλήψεις του καταναλωτισμού. Αποπροσανατολίζουν από τα εθνικά ιδεώδη και οδηγούν σε μια δεθνιστική αντίληψη και εν τέλει σε μία διεθνιστική ισοπέδωση.

ΓΠ: Και την μερίδα του λέοντος σ' αυτή τη Διεθνιστική ισοπέδωση έχει η διαφήμιση. Η διαφήμιση κατά την άποψή μας, - τό έχουμε μάλιστα γράψει και στο περιοδικό με τον τίτλο "Διαφήμιση - Καταναλωτισμός - διεθνισμός" - είναι ο καταστροφέας, ένας από τους καταστροφείς κάθε ιδανικού. Γιατί η διαφήμιση είναι διεθνιστική, η διαφήμιση στην Ελλάδα σήμερα είναι μίμηση, μίμηση ξένων προτύπων.

ΔΗΜ: Η διαφήμιση λοιπόν καταστροφή για το έθνος, τουλάχιστον όπως επισημαίνουν και υποστηρίζουν οι προσκαλεσμένοι μας. Από τις τοποθετήσεις μας, δημιουργείται προκύπτει ένα εύλογο ερώτημα. Τελικά αποδέχαστε τον εθνικοσοσιαλισμό; Γιατί εθνικοσοσιαλιστικές απόψεις μου θυμήσατε.

ΓΠ: Τι εννοούμε λέγοντας εθνικοσοσιαλισμό; Το ΜΕΤΩΠΟ το κίνημα μας αγαπάει την Πατρίδα του, αγαπάει το έθνος του άρα είναι ένα κίνημα εθνικιστικό, ταυτόχρονα στο κοινωνικό επίπεδο...

ΔΗΜ: Ναι είστε και ριζοσπαστικοί σε κάποια κοινωνικά πλαίσια.

ΜΜ: Ασφαλώς και βάζουμε και ζήτημα αντιπροσώπευσης, δηλαδή μπορώ να πω ότι θέτουμε και θέμα συνταγματικής αναθεώρησης.

ΓΠ: Ταυτόχρονα οι ιδέες μας είναι μαχητικές και στο κοινωνικό επίπεδο αγγίζουν τον Ελληνικό λαό, αγγίζουν τα προβλήματα της Ελληνικής μάζας. Θέλω να πω ότι μίλησες για εθνικοσοσιαλισμό. Πράγματι...

ΔΗΜ: Μου δημιουργήθηκε αυτή η εντύπωση δεν ξέρω πως;

ΓΠ: Κοίταξε οι ταμπέλες δεν μας αρέσουν αλλά πράγματι η ιδεολογία μας είναι ριζοσπαστική, έχει απόψεις για τα εθνικά θέματα, έχει απόψεις για τα κοινωνικά θέματα. Στο κάτω - κάτω τι είναι ο Σοσιαλισμός; τίποτε άλλο

Το ΜΕΤΩΠΟ είναι ένα κίνημα εθνικοκοινωνικό και απόλυτα ριζοσπαστικό

παρά κοινωνισμός.

ΔΗΜ: Με τις άλλες εθνικιστικές οργανώσεις στην Ελλάδα, τι μπορεί να σας συνδέει.

ΓΠ: Ποιές εθνικιστικές οργανώσεις;

ΔΗΜ: Αναφέρω τυχαία, ΕΝΕΚ, "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ" τυχαία και εντελώς επιλεκτικά.

ΜΜ: Είναι κάτι ανάλογο αυτό κύριε Μάκο, με το ερώτημα που θέσατε στην πρώτη σας πούμε περίοδο της συνεντεύξεως με την "ελεύθερη ώρα" και τον "στόχο" είπαμε ότι ο καθένας μπορεί να διατυπώνει τις ιδέες του ελεύθερα όπως επιθυμεί.

ΔΗΜ: Άλλο τα έντυπα και άλλο τα κινήματα και οι οργανώσεις

ΜΜ: Μα και τα κινήματα έχουν ένα πολιτικό λόγο, αν ο πολιτικός τους λόγος συνταυτίζεται με το δικό μας σημαίνει ότι διεξάγουμε τον ίδιο κοινό αγώνα. Εμείς έχουμε κάποιες διαφορές και στην πολιτική πρακτική, πιστεύουμε...

ΔΗΜ: Να επανέλθουμε και να πούμε. Πώς νομίζετε ότι μπορεί να ξεπε-

ραστεί η κρίση η ηθική που μαστίζει εντονότατα τη χώρα μας;

ΓΠ: Η κρίση η ηθική που μαστίζει εντονότατα την χώρα μας μπορεί να ξεπεραστεί με τρεις παράγοντες πιστεύω, με παιδεία, με παιδεία και με παιδεία, μόνο με την γνώση μπορεί ο άνθρωπος να ξεφύγει σήμερα από το χάος. Αν πάτε στις πλατείες στα μεγάλα αστικά κέντρα, θα δείτε πως ζει και ποιά είναι τα ιδανικά της Νεολαίας μας. Αν πάτε - επειδή είμαστε και στην Καλλιθέα κάνουμε εδώ και μία καταγγελία - αν πάτε λοιπόν στην πλατεία Κύπρου θα δείτε ότι μεσ' τα μάτια της πολιτείας κινείται ο "λευκός θάνατος" τα ναρκωτικά. Άλλη μάλιστα.

ΜΜ: Πάντως για το ξεπέρασμα της κρίσης, πιστεύω εγώ απαιτεί μια συνολική αναδιάρθρωση της δημόσιας ζωής, δηλαδή έχει να κάνει με όλα τα επίπεδα. Έχει να κάνει ασφαλώς πρώτα και βασικά με την παιδεία, έχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετωπίζει την εξωτερική πολιτική, άρα είναι θέμα κυβερνητικής, είναι θέμα εκτελεστικής εξουσίας. Έχει να κάνει - πολύ βασικό αυτό - με την οργανική συμμετοχή του λαού στην εξουσία, γιατί νομίζουμε ήδη χολώνει η αντιπροσώπευση. Πιστεύουμε ότι ο κοινοβουλευτισμός δεν λειτουργεί σωστά.

ΔΗΜ: Δεν είναι κυρίαρχος ο λαός λοιπόν κατ' εσάς;

ΜΜ: Ασφαλώς δεν είναι κυρίαρχος. Ο λαός δεν παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο, είναι ένας θιασώτης.

ΓΠ: Η βουλή είναι ένα σύνολο γιατρών, δικηγόρων και μηχανικών. Νομίζω ότι υπάρχουν και άλλες κοινωνικές μερίδες και άλλες επαγγελματικές τάξεις που πρέπει να εκπροσωπούνται άμεσα, το επαναλαμβάνω άμεσα στο κοινοβούλιο

ΔΗΜ: Ο λαός καθορίζει τους αντιπροσώπους του από κει και πέρα.

ΜΜ: Κατά πόσον το κάνει όμως κύριε Μάκο, κατά πόσον το κάνει αυτό με την ελευθερία της βουλήσεως, δηλαδή κάτω από τις προϋποθέσεις που θα έπρεπε να είχαν διασφαλιστεί και που θεωρούμε ότι δεν διασφαλίζονται. Είναι πολύ δύσκολο, αν δεν βρίσκεται κάποιος μέσα στην τεχνική πόλωση, στον δικομματισμό να λειτουργήσει. Αυτή είναι η άποψή μας.

ΔΗΜ: Να αγγίξουμε και λίγο τα εθνικά μας θέματα. Τα οποία και αυτά τον τελευταίο καιρό είναι όντως παραγκωνισμένα. Να ξεκινήσουμε από

την χειμαζόμενη, δοκιμαζόμενη, εμπαιζόμενη βόρειο Ήπειρο και τους 400.000 αδελφούς μας, οι οποίοι ζουν ένα δράμα στην κυριολεξία. Με αυτούς τι γίνεται; κάποιες μεταβολές κάποιες αλλαγές παρατηρούνται τον τελευταίο καιρό στην Αλβανία. Υπάρχει ελπίδα; να κάνουν κουράγιο λίγο ακόμη;

ΜΜ: Προσδοκώντας τι; προσδοκώντας την ελευθερία τους

ΔΗΜ: Και την επικράτηση στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαωμάτων ή θέλετε και θέμα εδαφικής διεκδίκησης;

ΜΜ: Εμείς θέτουμε και θέμα εδαφικής διεκδίκησης, γιατί θεωρούμε ότι, όταν ένας τόπος κατοικείται από 400.000 Έλληνες και 50.000 - 100.000 Αλβανούς και εφόσον Ιστορικά εθνολογικά και φυλετικά αποδεικνύεται ότι ήταν Ελληνικός...

ΔΗΜ: Και κάτι άλλο. Αυτό που ισχυρίζεστε ένα σύνθημα θα το πω στη συνέχεια. Είναι δυνατόν με τις υπάρχουσες διεθνείς συγκρίσεις και συνθήκες να μεταβληθεί σε χειραφετημένη πρακτική το σύνθημα "η λύσις είναι μία για την Βόρειο Ήπειρο, στρατός στην Αλβανία"

ΜΜ: "Ελληνικός στρατός στην Βόρειο Ήπειρο" έχουμε πει εμείς. Τέλος πάντων κύριε Μάκο να σας πω το εξής: αυτό που θέτετε είναι η απόληξη μιάς πολιτικής. Όταν δηλώνεις διατυπώνεις ένα σύνθημα δεν σημαίνει ότι ζητάς και την επί 24ώρου βάσει εκτέλεσή του. Αυτό που μπορεί και σημαίνει το σύνθημα είναι ότι, εάν χρειαστεί πρέπει να επέμβουμε και νομίζουμε ότι αποτελεί όνειδος και ψόγο για τον Ελληνικό λαό, ότι δεκαετίες ολόκληρες αδιαφορούμε για 400.000 - 500.000 σκλαβωμένα αδέρφια μας. Είναι δηλαδή δυνατόν να θεωρούμε ντροπή ή και να θεωρήσουμε στο μέλλον ντροπή μια στρατιωτική επέμβαση στη Βόρειο Ήπειρο την ώρα που άλλοι επεμβαίνουν στρατιωτικά σε χώρους μόνο και μόνο για αποικιοκρατικά συμφέροντα και που με αυτούς εμείς διατηρούμε άψογες σχέσεις κατά τα άλλα.

ΔΗΜ: Επιθετική εξωτερική πολιτική λοιπόν;

ΜΜ: Ασφαλώς επιθετική, ή άψογος στάση μας έχει οδηγήσει στον διασυρμό αυτό.

ΓΠ: Δεν ξέρω αν είναι επιθετική, σίγουρα είναι εθνική. Αν μιά εθνική πολιτική είναι επιθετική, ναι είμαστε

υπέρ της επιθετικής πολιτικής.

ΜΜ: Ίσως τελικά, γιατί αυτό συνδέεται και με την προηγούμενη ερώτηση του κυρίου Μάκου νομίζω σχετικά με το ζήτημα του εθνικοσοσιαλισμού. Νομίζω ότι όταν κάτι είναι ζωντανό και δηλώνεται από την πράξη, εμείς δεν έχουμε πρόβλημα στις ταμπέλες, ας μας χαρακτηρίσουν εθνικοσοσιαλιστές, τιμή μας είναι τιμή μας εφόσον εθνικοσοσιαλισμός...

ΔΗΜ: Εσείς τι αισθάνεστε παιδιά ότι είστε;

ΜΜ: Μα σας είπαμε τι είμαστε. Πιστεύουμε στην πατρίδα μας, πιστεύουμε στην λαϊκή εκπροσώπηση, πιστεύουμε στην εθνική ανόρθωση όσον το δυνατόν ταχύτερα.

Από κει και πέρα νομίζω αυτό από μόνο του δηλώνει την άρνησή μας να συμμετάσχουμε στην ισχύουσα κοινοβουλευτική πρακτική...

ΓΠ: Καταρχήν, να κάνω μια γενική τοποθέτηση: Η έλλειψη εθνικής πολιτικής έχει άμεση σχέση με την οικονομική αντίληψη των πραγμάτων. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε μια διεκδικητική εθνική πολιτική, όταν το όνειρο των Ελλήνων, το όνειρο της εκάστοτε κυβέρνησης είναι μόνο οικονομικό, δεν είναι δυνατόν δηλαδή να μαζεύονται 200.000 αλήτες Σκοπιανοί στα Σκόπια και να κραυγάζουν κατά του Μ. Αλεξάνδρου, να οικιοποιούνται τον Αλέξανδρο.

ΔΗΜ: Το τραγικό είναι ότι τους δεχόμαστε ως παθητικοί αποδέκτες.

ΓΠ: Και εμείς να μην συγκεντρώνουμε ούτε έναν Έλληνα στην πλατεία Συντάγματος για να φωνάζει κατά της πολιτικής των Σλάβων. Και αν κάποιος μαζευόταν θα τον χαρακτηρίζαν αμέσως, σαν "φασίστα". Το όνειδος είναι ότι δεν είχαμε και μια ανάλογη διεκδικητική θέση - άποψη, επίσημη δήλωση, γι' αυτό το θέμα όταν έβριζαν τον Αλέξανδρο, όταν επιτίθενται στην Μακεδονία, όταν αναφέρουν Μακεδονικό πρόβλημα που δεν υπάρχει. Δεν είναι δυνατόν εμείς να απαντάμε με οικονομικούς όρους, και δεν είναι δυνατόν εμείς να απευθυνόμαστε στην ΕΟΚ για να μας...λύσει το πρόβλημα.

ΜΜ: Εγώ θέλω να πω το εξής: Πιστεύω ότι η υπόθεση του Μακεδονικού εντάσσεται και σε μια γενικότερη προσπάθεια, χτυπήματος της πατρίδας μας. Αν θυμάστε υπήρχε και η περίπτωση του προηγουμένου του Προ-

έδρου της δημοκρατίας του κ. Σαρτζετάκη. Υπήρχε και όπως όλοι γνωρίζουμε - και εμείς έχουμε καταγγείλει - μια διεθνής συνωμοσία στον Τύπο, σε κέντρα εξουσίας, σε κοινοβούλια, σε πολλούς χώρους αναφοράς σχετικά με τα δικαιώματα της ανύπαρκτης Μακεδονικής μειονότητας και εφ' όσον γίνονται όλα αυτά και κλιμακώνονται τα τελευταία χρόνια, φτάνουμε τελικά στο ζήτημα του αποκλεισμού των συνόρων, φτάνουμε στην αποδοχή της Ομοσπονδιακής κυβέρνησης, του αιτήματος για την "ανεξάρτητη Μακεδονία". Και διαπιστώνουμε κατ' αυτό τον τρόπο ότι, όλες αυτές οι ενέργειες που γίνονται με μια σειρά σε διαδικαστική ακολουθία. Δεν μπορεί να είναι τυχαίες για να φτάσουμε στον αποκλεισμό των συνόρων, για να φτάσουμε στις μαζικές συγκεντρώσεις για να φτάσουμε στην αποδοχή του αιτήματος για την "Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση" και την αναφορά του αιτήματος σε διεθνείς οργανισμούς όπως είναι ο ΟΗΕ. Δηλαδή, για να φτάσουμε να συζητάμε ένα πρόβλημα που τελικά δεν υφίσταται, νομίζω ότι υπάρχει από πίσω μια διεθνής συνωμοσία, και υπάρχουν και χρηματοδοτήσεις. Αυτές οι χρηματοδοτήσεις των σιωνιστών οι οποίες είναι αποδεδειγμένες περίτρανα, δεν μπορούν να είναι τυχαίες και να μην εντοπίζονται. Εγώ θέλω να το επισημάνω απ' αυτό εδώ το βήμα ότι υπάρχουν αυτές οι χρηματοδοτήσεις, αυτό το πατρωνάρισμα των προσπαθειών των γυφτοσκοπιανών και άλλων εχθρών του Ελληνισμού. Τολμή να το πω "των εχθρών του Ελληνισμού" γιατί είναι τέτοιοι όντως.

ΓΠ: Πάλι δεν είναι τυχαίο το "αίσχος των Βρυξελλών" όπου προπαγάνδισαν και εξέδωσαν μια Ευρωπαϊκή ιστορία...

ΔΗΜ: Ένα βιβλίο προκλητικό και απαράδεκτο...

ΓΠ: Που...συμπτωματικά το εξέδωσε ο Εβραϊκός γερμανικός οίκος "Μπέτερλμαν" όπου μέσα δεν γράφεται απολύτως τίποτα για την Ελληνική Ιστορία, ούτε ο Πλάτωνας, ούτε ο Αριστοτέλης, ούτε η Ακρόπολη, ούτε ο Βουλγαροκτόνος...Δεν συγκίνησαν αυτά τα άρρωστα "πνεύματα" της Ευρώπης.

Πως είναι δυνατόν όλα αυτά τα πράγματα να είναι τυχαία;

ΜΜ: Να συνδεθεί αυτό με την προηγούμενη επισήμανση που είχαμε

κάνει με την ΕΟΚ, και πόσο αυτά τα κέντρα εξουσίας μπορούν να λειτουργούν σαν ανθελληνικά, νομίζω πρέπει να γίνει μια σύνδεση άμεση του ενός γεγονότος, με το άλλο.

ΓΠ: Να είναι όλα αυτά περιέργες συμπτώσεις; Ας το κρίνει ο Ελληνικός λαός.

ΜΜ: Και λοιπόν απλώνουν τα γαμψά τους νύχια να αρπάξουν την καρδιά της Ελλάδας την Μακεδονία. Άρα το συμπέρασμα είναι "Ελληνες γρηγορείτε, Έλληνες αφυπνιστείτε".

ΔΗΜ: Απομένει ένα ακόμη εθνικό θέμα, το Κυπριακό. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι τελευταίως έχει δρομολογηθεί αυτό το εθνικό μας θέμα και ότι βαίνουμε προς την λύση του, σταδιακά τουλάχιστον. Συντάσσετε μ' αυτήν την άποψη;

ΜΜ: Με ποιά έννοια δηλαδή; Θα δοθή επιτέλους... Εμείς δυστυχώς παρά το γεγονός ότι αναγκάζομαστε κατ' αυτόν τον τρόπο πάλι να κινδυνολογήσουμε, βλέπουμε ότι ο Κυπριακός λαός βρίσκεται εγκλωβισμένος σε έναν φοβερό ευδαιμονισμό όπως έχει επισημανθή επανειλημμένα. Παρουσιάζονται κι εκεί πολλά προβλήματα απώλειας της εθνικής συνειδητοποίησης. Ακόμα μπορούμε να δούμε με μεγάλη λύπη το γεγονός ότι από το 1955 όταν έδρασε με τόση επιτυχία και με τέτοιο εθνικό φρόνημα η ΕΟΚΑ, η περήφανη τότε δράση της, του Γρίβα Διγενή, και των τόσων αγωνιστών...

ΓΠ: Του Μάτση του Καραολή, τόσων μαθητών αγωνιστών που πεθάνανε για την πατρίδα τους στα 17 τους χρόνια. Τους κρεμάγαν οι Άγγλοι κατακτητές.

ΜΜ: Ο ηρωικός αγώνας δεν δικαιώθηκε και σήμερα μιλάνε για λύση του Κυπριακού. Πιστεύω αν το εξετάζαμε μέσα από στοιχειώδες ιστορικά πρίσματα, μια ρεαλιστική πολιτική, δεν μπορούμε να είμαστε ικανοποιη-

μένοι ακόμα και αν επιλυθεί. Πάντως εγώ δεν βλέπω σημεία θετικά. Βέβαια, ναι μεν υπήρχαν - αν θέλετε - οι τελευταίες αμερικανικές και ευρωπαϊκές συγκλήσεις, με την έννοια ότι πάλι καταδικάστηκε ο Τουρκικός επεκτατισμός. Αλλά το πόσο σημασία έχει να καταδικάζεται ενώ την ίδια ώρα συστηματικά προμοδοτείται και συστηματικά εκκολάπτονται νέα αμυντικά προγράμματα... την ώρα μάλιστα που έχουμε διεθνή αφοπλισμό...

ΔΗΜ: Ευθύνες καταλογίζετε για την προδοσία της Κύπρου;

ΜΜ: Τώρα, αυτή η ερώτηση έχει περισσότερο ιστορικό περιεχόμενο. Φυσικά καταλογίζουμε. Νομίζουμε ότι έχει ευθύνες και ο πολιτικός κόσμος, όπως αποδεικνύεται από μια σειρά ιστορικών δηλώσεων και αναφορών με την έννοια ότι ζηταγαν να γίνει κάτι για να επιστρέψουν τότε. Βεβαίως δεν συνηγορούμε προς το τότε καθεστώς. Κάθε άλλο μάλιστα.

ΔΗΜ: Επειδή λίγος χρόνος μας απομένει να απευθύνουμε τόσο προς τους Βορειοηπειρώτες, όσο και προς τους Κύπριους αδερφούς μας το μήνυμα: "Αδέλφια πονούμε, ποτέ δεν σας ξεχνούμε".

ΜΜ: Εμείς σίγουρα, ελπίζουμε αυτό να γίνει και σε χώρους λήψεως αποφάσεων.

ΔΗΜ: Να θίξουμε τελειώνοντας ένα θέμα που αφορά τους νέους. Που άπτεται και με την σωματική τους ακεραιότητα, αλλά και την πνευματική τους οξυδέρκεια: Τον αθλητισμό. Πιστεύω ότι έχετε θέση και επ' αυτού. Είναι άρρωστος ο αθλητισμός κύριε Παρασκευόπουλε στην Ελλάδα;

ΓΠ: Ο Αθλητισμός πονάει, χωλαίνει υπερβολικά. Και χωλαίνει υπερβολικά γιατί, ο Αθλητισμός είναι και ιδεολογία. Ο Αθλητισμός είναι πνεύμα, όχι μόνο γιατί το είπαν οι Αρχαίοι μας πρόγονοι, αλλά γιατί αυτό αποδουκνείται μεσ' το χρόνο. Ο Αθλητισμός εί-

ναι τρόπος ζωής. Δυστυχώς στην σημερινή κοινωνία που είναι φοβερά αποϊδεολογικοποιημένη, ο Αθλητισμός αντιμετωπίζεται μόνο σαν επαγγελματισμός και όταν υπάρχει επαγγελματισμός υπάρχουν και πολλά κακά. Τα κακά του επαγγελματισμού. Σήμερα στον Αθλητισμό, η μάλιστα είναι αυτά που λέμε αναβολικά, τα οποία δυστυχώς έχουν κατακλύσει όχι μόνο τον πρωταθλητισμό. Θα μου πείτε ότι κάποιοι εξαιρετος αθλητής, να πάρει έστω μια φορά, έστω και σαν εμπειρία. Ίσως θα μπορούσαμε αυτό να το δικαιολογήσουμε ίσως - αν και δεν δικαιολογείται - αλλά να πάρει ένας τυχαίος, ένα άτομο της "γειτονιάς" να πάρει αναβολικά για να φυλάει τις πόρτες των μπάρ ή των ντίσκο, αυτό σίγουρα δεν λέγεται Αθλητισμός. Είναι σύμπτωμα μεγάλης, τριμερής παρακμής.

Ο Αθλητισμός όπως είπαμε χωλαίνει και χωλαίνει επειδή το καθεστώς είναι τέτοιο που συνεπικουρεί στην χρήση και τη διάδοση των αναβολών. Πρέπει να ξέρετε ότι τα αναβολικά είναι τοξικές ουσίες, είναι ουσιαστικά ναρκωτικά. Πως είναι λοιπόν δυνατόν εμείς να θέλουμε να σώσουμε τα παιδιά μας από την μάλιστα των ναρκωτικών και να τα στέλνουμε στην άλλη μάλιστα των αναβολικών; Λένε σήμερα οι υπεύθυνοι "στείλτε τα παιδιά σας στα γυμναστήρια, στείλτε τα παιδιά σας στις παλαιστρες, στον στίβο". Να τα στείλουμε αλλά να μην βρούνε το άλλο ναρκωτικό, το αναβολικό.

ΔΗΜ: Σας ευχαριστώ και σύντομα θα σας έχουμε και πάλι στο σταθμό μας.

« Δε δουλεύω για την κυβέρνηση, δουλεύω για τον Ελληνισμό. Δεν αγαπώ την κυβέρνηση, αγαπώ τον Ελληνισμό. Σιχαίνομαι την κυβέρνηση, δε σιχαίνουμαι τον Ελληνισμό. Αμα συλλογίζομαι την κυβέρνηση, πέφτω σηκώνομαι, όταν νοιώθω τον Ελληνισμό, πονώ για τον Ελληνισμό· για την κυβέρνηση μ' έρχεται καταφρόνια. »

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Να μην απαιτούμε σεβασμό. Ο σεβασμός εμπνέεται δεν απαιτείται.

...ριστοι μάγειροι των ψευδών ειδήσεων και της στρέβλωσης των γεγονότων συνεχίζουν μέσα στο λυκόφως του πιο αιματοβαμμένου αιώνα το τροπάριο της χιλιετήκης εξόντωσης. Στ' όνομα της οποίας ξανάφτιαξαν κράτος, στρατό, δημιούργησαν τράπεζες και πολυεθνικές εταιρείες, αγόρασαν όλο σχεδόν τον τύπο, «μαύρισαν την τέχνη», αλλοτρίωσαν τις κρατικές μηχανές μεγάλων δυνάμεων, δημιούργησαν πολέμους και απύθμενες καταστροφές σ' όλη τη μέση Ανατολή και στο γύρω απ' αυτήν χώρο, εξόντωσαν προσωπικότητες, αιματοκόλλησαν λαούς, επέκτειναν τέλος τις μυστικές τους εταιρίες και τους αποσταθεροποιητικούς μηχανισμούς. Οι ιστορικοί Οι αφιονισμένοι εβραίοι μακελάρηδες ή σφάζουν ή προπαγανδίζουν. Η ιστορική τους μέλλοντας, όταν βέβαια στεί το πλέγμα της Γιάλτας - γιατί κάποτε θα γίνει την αντι-ελληνικού εθνικισμού. Ακρόα...

...ατα-μωσ... Η συμβολή του Ιωάννα Δραγούμη στην εθνικιστική σκέψη, στην εθνική ζωή στη θεώρηση των αξιών του ελληνισμού και του πολιτισμού με-ραδοσιακή οπτική, είναι σίγουρα σπουδαία.

...Καθώς, η πορεία του έθνους μας στον πολιτισμό και την κοινωνική εξέλιξη είναι αρνητική, καθώς το έθνος χάνεται και η αντίσταση στους δόμους και τις προσωπικές του Δραγούμη πρέπει να γίνει αρωγός για την καθοδήγηση πολιτικής σκέψης.

...Στα τελευταία του χρόνια οφφονησαν το Δραγούμη ύνει έτσι αιώνα η καταπολιτικό κόσμο για το κλιμαίουρης.

...ου είναι γ' τον ελληνι... Η θιομηχ... λυση από... λιομέτρων δασικών κι... ρυξη των μεταλλευμάτων, η επιφανειακή... προγραμμάτιστη τουριστική... τροπή της χρήσης πολλών ση... τις νέες πληγές ο πρωταγωνισ... είναι το εγχώριο και το διεθνέ... κεφάλαιο που με την ανοχή κα...

...ανίσχυροι και... μοί της εθ... ργο τους... ώπη τίτ... ώτα κι... ύντομα να... πίδα υπάρχει...

ένα τρομερότερο τη ευκοφαντία αυτό είναι η αλήθεια Ταλευρανός

...Το να είναι κ... ακροδεξιός αποτελε... τε αναφέρετο και σε... τριά του. Η καπηλεί... τριωτικών περιγαμν... ορησιμοποίηση ή καλύ... η πατριωτική ή καλύ... κροδεξιά συνοχί... νου να προσδύσει... ολιτικό φορέα που ε... α φυσιογνωμία επίπ... η απέναντι στους ιστο... στους αγώνες των δυνάμεων τ... ελλητικού εθνικισμού. και Εθνικισμός: Δύο αντίθετες καταστά... η καλλιέργει την ιδε... γ και τον ψευδεπι... πατριωτικό αγώ... να. Η δεύτερη απομυθοποιεί την δεξιά πληνη... τας την προ... ική που θα φε... ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΗ.

Το Εθνικό Μέτωπο απέναντι, στους πλαστο... μων των φιλελεύθερων, των ψευτοσοσιαλισ... στών, απέναντι στην προχωρημένη αποσύνθε... και στην Εθνική Απειλή που το κατεστημένο αντι... ζωντανός θύλακας αντίστασης.

Αλέξης Μινωτής. Ο τελευταίος των μεγάλων του... νικού θεάτρου. Σήμερα το θέατρο χωρίς την «Επιδαύρει... γεία» και τη ζωντανή αυστηρότητα του παρελθόντος έπαυ... είναι Ελληνικό και έγινε απλώς χυδαίο. Οι νέοι σκηνοδ... μιμούνται τους Ευρωπαίους. «Μιμούνται τις μοντέρνες π... στάσεις που έχουν ταπεινώσει το θέατρο».

Ο καταστροφέας της Ελληνικής τέχνης πέθανε. Ο... θραίος Κάρολος Κοέν ή Κουν, δυνάστης και παραχαράκ... έπαγε να δηλητηριάζει με την καταπράσινη μούχλα του εγι... φάλου του το Ελληνικό θέατρο. Ο θεατρίνος Κουν... Ο θεατράνθρωπος Μινωτής...

ΟΡΘΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ ΜΑΣ ΧΑΡΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο χαρακτηριστικός ανθρώπινος τύπος του νέου αιώνα δεν θα είναι ο αγύμναστος φιλόσοφος της Γαλλικής σχολής, δε θα είναι αντιμεταφυσικός τεχνοκράτης ή ο χρηματιστής της Γουώλ Στρητ, ούτε και ο top manager των πολυεθνικών. Ο εκπρόσωπος του πολιτισμού θα είναι ένας χαρούμενος αγωνιστής, θα είναι ένας ολοκληρωτικός άνθρωπος.

Ο νέος αιώνας θα είναι ο αιώνας του ολοκληρωτισμού, των ολοκληρωτικών ανθρώπων αυτών δηλαδή, που θα καλύπτουν με τις πράξεις τους όλες τις ανθρώπινες εκδηλώσεις. Όχι μόνο φιλόσοφοι, όχι μόνο πολιτικοί, όχι μόνο εργαζόμενοι, όχι μόνο αθλητές, όχι μόνο πολεμιστές. Αλλά και φιλόσοφοι και πολιτικοί και εργαζόμενοι και αθλητές και πολεμιστές.

Το δεύτερο μισό του αιώνα μας ήταν η εποχή των εξειδικευμένων μετριοτήτων, η νέα εποχή θα είναι η εποχή των καθολικών ηγετών.

Μεγάλος είναι εκείνος που δίνει μια κατεύθυνση.
Φ. ΝΙΤΣΕ

Περιοδική Ενημερωτική Έκδοση του ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1 ΔΡΧ. 50

ΓΙΑΤΙ ΛΕΜΕ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

ΓΙΑΤΙ

Θα καταστρέψει τον Μικρομεσαίο επιχειρηματία, τον βιοτέχνη, τον μαγαζάτορο, όπου θα συνθλιβεί μες τις συμπληγάδες των πολυεθνικών.

ΓΙΑΤΙ

Όλες οι Ελληνικές Βιομηχανικές μονάδες θα γίνουν να είναι Ελληνικές. Θα πουληθούν μια προς μια στους ξένους πολυεθνικούς κολοσσούς. Ήδη το φαινόμενο έχει πάρει απασχητικές διαστάσεις όχι μόνο στο χώρο των προβληματικών αλλά κυρίως στο χώρο των κερδοφόρων βιομηχανικών εταιρειών.

ΓΙΑΤΙ

Προωθείται έντεχνα και αποτελεσματικά ο λεκτικός μας αφελλινισμός και απιόσεται μια οργανωτική κοινωνία.

ΓΙΑΤΙ

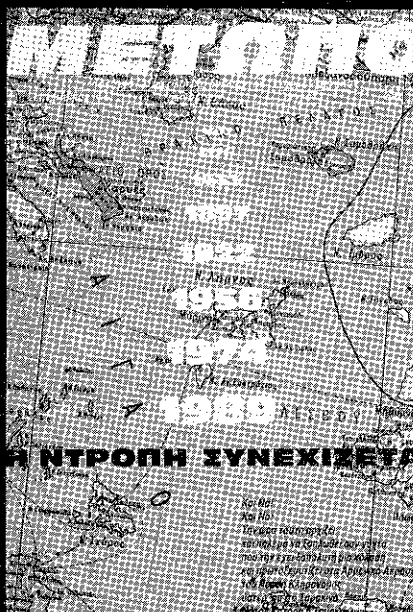
Η ΕΟΚ 'μυώντας την πνευματική αριστοκρατία αποθεώνει και προωθεί την αριστοκρατία του χρήματος. Διαστρέφει την έννοια των ίσων ευκαιριών και την αντικαθιστά με αυτή των πολυμερικών ισοπεδωτισμών.

ΓΙΑΤΙ

Την ΕΟΚ την κατευθύνουν σφιγμένοι τεχνοκράτες χωρίς ανασχίεες πνευματικές, χωρίς μεταφυσικές αγωνίες, χωρίς ιδεολογία και περιεχόμενο πέραν απ' την ψυχρή λογική των αριθμών. Ο θεός τους είναι ένας: οι νόμοι της καπιταλιστικής οικονομίας, η σκληριά της προσαφοράς και της ζήτησης.

ΓΙΑΤΙ

θα πάγουν σε λίγες δεκαετίες να κατοικούν στην Ελλάδα Έλληνες. Η Διεθνιστική Προπαγάνδα της ΕΟΚ θα μας αφελλινώσει και από άποψη συνείδησης και από άποψη καταγωγής.

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

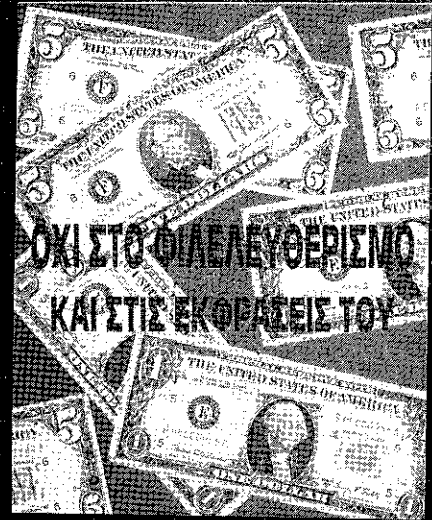
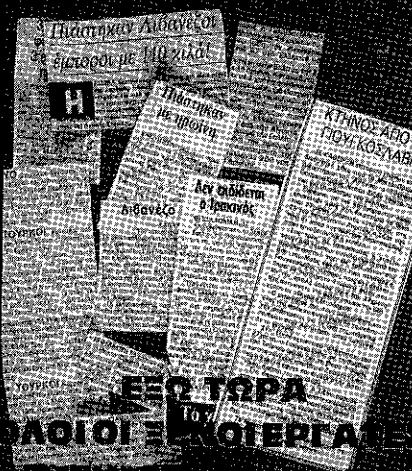

- Η ΧΩΡΑ ΣΕ ΚΡΙΣΗ

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΙΔΙΟΥΤΙΚΟ 1990 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ 2 Τεύχος 2 ΔΡΑΧ. 300

ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΑΤΑΜΑΝ ΕΦΕΝΔΙ

ΑΝΤΑΣ ΟΜΕΡ

ΚΟΚΕΡ ΑΧΕΜΕΤ

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΥΙΛΜΑΖ

ΚΟΥΝΟΥΝ ΗΟΥΣΕΥΝ

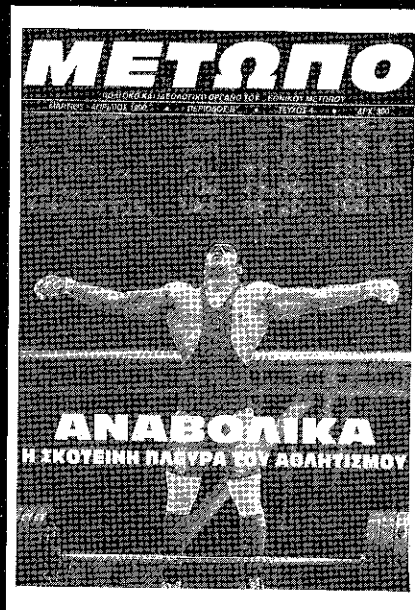
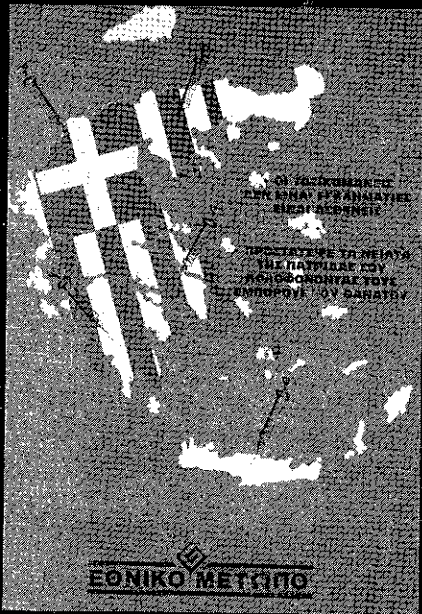

ΚΟΚΑΚ

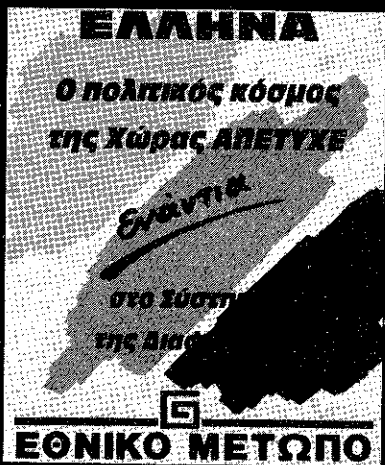
ΔΙΕΙΣΔΥΟΥΝ ΣΑΝ ΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ, ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟΙ ή σαν ΕΡΓΑΤΕΣ και ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ και

ΔΛΩΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μερικά απ' τα αυτοκολλητά μας που γέμισαν την Αθήνα

ΜΕΤΩΠΟ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Οι Σιωνιστές για να εδραιώσουν την κυριαρχία και μισώντας ο ένας τον
αντιμαχόμενες πολιτικές φατρίες. Διχασμένος και μισώντας ο ένας τον
άλλον, γίνονται όλοι μαζί θύματα - χωρίς να το αντιλαμβάνονται της Σιω-
πτικής συμμορίας. Οι ντοίπιοι κεφαλαιοκράτες πράκτορες των Εβραίων
στο σύνολό τους - κορηγώντας εκατομμύρια σ' όλα τα κόμματα,
Παρατάξεις προσπαθούν και πετυχαίνουν μέχρι αυτή τη στιγμή
ρούνη τη «λεπτή ισορροπία».

Η ανεργία είναι το πρώτο σκαλί
τον κατήφορο, τον ηθικό ξεπε-
μό και την καταστροφή, οδηγώντας
στον δαιμονισμό και ευνοώντας την
ένδεια του παρασιτικού κυκλώματος
της εβραιογέννητης τοκογλυφίας.

Η όλη εικόνα της σύγχρονης
Ελληνίδας, ιδίως εκείνης των
νεωτέρων γενεών, φανερώνει
την κάθετη πτώση του δείκτη
αντίστασης και αντοχής της α-
πέναντι στις αντιξοότητες της
ζωής, σε μια κοινωνία Κακίας,
όπου το κακό ταυτίστηκε με
την αυτοέκφραση και το καλό
με την φυγογονία.

«Κράτος οδηγό» χαρακτη-
ρισε ο Αθ.Κανελλόπουλος το
Ισραήλ τόσο για την Ευρώπη όσο
και για την χώρα μας. Εμείς τι άλ-
λο θα μπορούσαμε να προσθέ-
σουμε όταν μιλάει ένας «διαπρε-
πής» πολιτικός σαν τον
προαναφερόμενο; Στον δρόμο
λοιπόν που χάραξε ο διεθνής ιου-
δαισμός!

Η αναρχία, που εν-
μην αποτελεί προκε-
ρέυμα, κινείται άλλοτε εν-
μεν...
τικά απορ-
γους ανε-
ς χαρακτή-
ήσεως ελ-
τησης και ο-
πιστάται ο-
λευτές

είσης Η λειτουργία ξένων αγ-
είων στην Ελληνική γη αποτε-
τα άνευ προηγουμένου πρόκ-
η για τον Ελληνικό λαό. Ειδι-
ερα τα διάφορα Κολλέγια κ-
σοτροφία που εισάγουν
σαν δημιουργήσει στις μ-
ας ολόκληρη «σχολή» συμ-
φοράς που θεωρείται απαρ-
ο εφόδιο για την ανάδειξη
πιομήτιου εξουσιαστή.
πλουτοκρατικά είνιους γκέτε
επιτεργουν στην καρδιά η-
ρόνας για να «ξεκουράζοντ
πιπόδητοι αυτοί νεύροι, ανη να
εστικώσουν τον απλό λαό ενάν-
τα σ' αυτή την αντιπαιρωτική και
αντιεθνική «φοβία» τον κοιμίζουν
και πιστεύει ότι τον αναβαθμί-
σαν κοινωνικά όταν τα επισκέ-
πεται

Οι μειοπυχιακές, τέλος,
μιοδές στα συντηρούμενα με Ε-
βραϊκά κεφάλαια πανεπιστήμια
πως το London School of E-
conomics το Χάρβαντ ή το
Γέιλ - θεωρούνται σαν η κο-
ρύφωση των προσπαθειών
που θα οδηγήσουν κάποιον
γρήγορα στους μηχανισμούς
της σύγχρονης πολιτικής.

Σε 11 χρόνια θα χαθεί και ο
20ος αιώνας. Ο αιματηρότε-
ρος αιώνας στην ιστορία
της ανθρωπότητας. Οι τύχ-
 όμως του κόσμου συνεχίζει
να καθορίζονται από τ-
πολιτικούς επιγόνους
Γιάλτας μα εμείς ΕΛΕΥ-
ΡΟΙ σε μια γωνιά της γη
ζακουνίζουμε την πρόκληση

εί από πολλά στείρα και οπισθοδρομικά πνεύματα. Τα σφάλμα-
πληρώνονται. Ο Ο.Χ. θυμίζοντας "Μεσαιωνική διδασκαλία" έχασε τη
του με το λαό. Απο ταγός έγινε ουραγός. Πολλοί εκπρόσωποί του
ή παραεκκλησιαστικοί, αισθάνονται πρώτα Χριστιανοί και μετά Έλλη-
ρύσουν μια οικουμενικότητα, ένα Διεθνισμό και πάνω απ' όλα έναν
ισοπεδωτισμό, ατομικό ή φυλετικό.

Χρειάζεται να επαναστατήσουν οι συνειδήσεις πολλών μαλθακών
νων. Να οικοδομηθεί ένας νέος λόγος. Ένας λόγος επαναστατικό
σπαστικός, αντισιωνιστικός και πάνω απ' όλα βαθύτατα Ελληνικός.

Ας ακολουθήσουν οι Ελλαδικοί ιερείς και τα άλλα Πατριαρχεία του
σμού το παράδειγμα της Ελληνορθόδοξης κοινότητας των Ιεροσό-
που αποδεικνύεται σαν ο μεγάλος ακρίτας του Ελληνισμού. Ας το ο-
θήσο

Ο ιδρώτας του γεωργού εί-
ναι τιμώτερος απ τον ιδρώτα
του πολεμιστού έλεγε ο Ησίο-
δος. Σήμερα ούτε αγρότες υ-
πάρχουν ούτε όμως και πολε-
μιστές...

**Οι θεωρίες προανάγγησαν το τέθ-
εθνών σωριάστηκαν νεκρές. Τα
αποδεικνύονται με το χρόνο ως τα πιο δ-
σύνολα και παίζουν πρωταγωνιστικό ρ-
πληση του παγκόσμιου χάρτη του αι-**

Χολόγια που δαιωνίζουν αντί να θε-
ραπείουν την κατάσταση, δεδομένου
ότι οι ποινές που επιβάλλονται στους
εμπόρους του θανάτου είναι, κατά τον
ηπιότερο χαρακτηρισμό, αστείες και
παρέχουν την δυνατότητα στους δο-
λοφόνους αυτούς της ελληνικής κοι-
νωνίας ύστερα από έναν ολιγόμηνο
ή και καθόλου εγκλεισμό να συνεχί-
ζουν ανενόχλητοι το εγληματικό τους
έργο. Κύρια ασπίδα λοιπόν προστα-
σίας των ανθρωπόμορφων αυτών τε-
ράτων που διακινούν τα ναρκωτικά

Όταν η Πολιτεία δεν χαλβιδώνει
την προσωπικότητα των νέων ανθρώ-
πων με αξίες και ιδανικά, τους αφή-
νει να παρασυρθούν σε δρόμους κ-
φορικούς. Όταν αναγορεύει σε
τάτα ιδανικά ζωής τον χρημα-
τον άκρατο ωφελισμό και τ-
φθορά, το καρκίνωμα που ε-
ολοένα και πιά απειλητικά
νικά θεμέλια δεν μπορεί ν-

στρας! Τόσο κατα-
δοκιμασία κι αβάσταχτη λύτ-
για τους πιά δικούς του, η θ-
γική δραστηριότητα του Μίτ-
σο αγεφύρωτη έγινε η από-
ανάμεσα στη μεγαλοφυΐα τ-
στην κατωτερότητα του καιρο-
Ο αέρας, ολοένα και αραιώνετο
του κι η σιωπή και το κενό ο-
και μεγαλώνουν.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Η πατρίδα μας υπερχρεωμένη, με ηγεσία δέσμια στα διεθνή κέντρα εξουσίας και λαό γονατισμένο ηθικά και παραδομένο στη φενάκη του καταναλωτισμού, δεν σημειώνει τις αναγκαίες αντιστάσεις μπροστά στον τεράστιο κίνδυνο της πλήρους κατάλυσης της εθνικής της ανεξαρτησίας.

γράφει ο
Ε. Μακρής

Επίσημα η κυβέρνηση ομολόγησε από το βήμα της βουλής, αλλά και σε ανακοινώσεις της στον τύπο, ότι η χώρα βρίσκεται στο έλεος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της ΕΟΚ. Η κυβερνητική αυτή "εξομολόγηση" έγινε βέβαια εκ του πονηρού και για μικροκομματικούς λογους, αφού ως μοναδικό σκοπό είχε να επιρριφθούν όλες οι ευθύνες για το σημερινό κατάντημα του τόπου στην εξίσου θλιβερή αντιπολίτευση.

Εκπληκτος ο Ελληνικός λαός παρακολούθησε τη διαβόητη "οδηγία Ντελόρ" που απέδειξε περίτρανα, για μια ακόμη φορά, το καθεστώς εξάρτησης στο οποίο βρισκόμαστε. Ζήσαμε επίσης, την επίσκεψη ενός άλλου μεγαλοσχήμονα προστάτη, του γνωστού Κριστόφερσεν, ο οποίος ήρθε για να ελέγξει και να...αποφανθεί για την κατάσταση της οικονομίας μας και στη συνέχεια, να μας "τραβήξει το αυτί" και να μας "επιπλήξει" στην ουσία βέβαια, ήρθε για να μας κατευθύνει.

Όλα αυτά αποτελούν μέρος μόνο από τα καθημερινά συντριπτικά στοιχεία - φαινόμενα, τα οποία αποκαλύπτουν σε όλο τους το θλιβερό μεγαλείο την εξάρτηση, τη χειραγώγηση και την τρομακτική προοπτική της

εξαφάνισης, του εθνικού αφανισμού.

Είναι πια ολοφάνερο πως οι διεθνείς εξουσιαστικοί κύκλοι, οι κεφαλές της ΕΟΚ, γενικεύουν τη βρώμικη επίθεσή τους κατά των Εθνών, ώστε σε σύντομο χρονικό διάστημα να επιτύχουν το όνειρό τους που είναι η πλήρης κατάργηση κάθε εθνικής οντότητας και βέβαια η εγκαθίδρυση του ισοπεδωτικού διεθνισμού. Έτσι, στα πλαίσια αυτά προωθούν με ταχύτατους ρυθμούς τη λεγόμενη πολιτική της ενοποίησης των χωρών - μελών της ΕΟΚ. Προς το σκοπό αυτό άλλωστε συνεδρίασε στις 11 Ιουλίου η "επιτροπή θεσμικών θεμάτων του ευρω-

ήσαν επιφανείς διεθνιστές του ευρωπαϊκού πολιτικού κατεστημένου των οποίων η εν γένει σταδιοδρομία στηρίχθηκε με ιδιαίτερο ζήλο από τους πλουτοκρατικούς - σιωνιστικούς κύκλους. Πιο συγκεκριμένα ως εισηγητές ορίστηκαν ο γνωστός "φιλέλληνας" Ζισκάρ Ντ' Εσταίν, πρώην πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας, (ο οποίος έπαιξε ενεργό ρόλο στη μεταβολή του 1974 στη χώρα μας και συνέβαλε στην επιβολή στην Ελλάδα της φαύλης πολιτικής κάστας), ο διεθνιστής - τεχνοκράτης, πρώην πρωθυπουργός της Ιταλίας, Εμίλιο Κολόμπο και ο Γάλλος συνταγματολόγος Ντυβαρζέ, εξίσου γνωστός για την προσήλωσή του στα...οικουμενικά ιδεώδη.

Στις εισηγήσεις τους - που όπως άλλωστε αναμενόταν έγιναν πανηγυρικά δεκτές - προβλέπεται μεταξύ άλλων, η δημιουργία κοινών θεσμών και νομοθεσία, πέραν της υπάρχουσας "κοινοτικής" που αφορά σχέσεις σε ζητήματα οικονομικά και διακρατικά. Έτσι, δίνεται η ευχέρεια στα ισχυρά κέντρα να επιβάλουν τις απόψεις τους χωρίς πολύπλοκους και χρονοβόρους ειδικούς χειρισμούς. Το πιο αποτρόπαιο όμως που προκύπτει από το νέο σύνταγμα, είναι η σαφής πρόβλεψη για τη μεταφορά εξουσιών στα πιο σημαντικά θέματα, από τα εθνικά κοινοβούλια στην ευρωβουλή. Απρόκαλυπτα δηλαδή, θα μεταβληθεί η Ελλάδα σε μια επαρχία της ΕΟΚ, αφού η άσκηση εξουσίας των Ελληνικών κυβερνήσεων και αντιπροσωπειών θα αφορά απλώς και μόνον περιφερειακά εσωτερικά θέματα. Η έννοια του εθνικού συμφέροντος αυτομάτως εξαφανίζεται και οι τύχες του Έθνους και του λαού περνούν τυπικά και ου-

**Να ζει ο Μαοξ
ή να μη ζει;**

κοινοβουλίου" με αντικείμενο τη θεσμοθέτηση ενιαίου συντάγματος για όλα τα κράτη - μέλη. Εισηγητές της πρότασης για το νέο σύνταγμα

σιαστικά στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο.

Άξιο παρατήρησης, πάντως είναι το γεγονός ότι ο τύπος και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης, κρατικά και ιδιωτικά, συστηματικά υποβαθμίζουν ή αγνοούν σημαντικές εξελίξεις που αφορούν την εν γένει πορεία του τόπου. Ως εκ τούτου και ο πλέον αφελής μπορεί να αντιληφθεί το άθλιο παιγνίδι που γίνεται προκειμένου τα ξένα κέντρα και τα ντόπια φερέφωνά τους να περάσουν όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα τα διαβρωτικά σχέδιά τους και να καλλιεργήσουν μια ενιαία κοινοτική - διεθνιστική συνείδηση.

Γνωρίζουν καλά οι σιωνιστές - διεθνιστές ότι το έδαφος είναι γι' αυτούς πιο πρόσφορο συγκριτικά με άλλες εποχές. Ακόμη όμως δεν είναι κατάλληλο. Και δεν θα γίνει ποτέ! Γιατί, όσο θα υπάρχουν έθνη, θα έχουν και συνείδηση της ύπαρξής τους αλλά και όραματα πολιτισμού. Η δύναμη της ιδιαιτερότητας και της προσωπικότητας των ευρωπαϊκών εθνών παραμένει ισχυρή τον τελευταίο καιρό μάλιστα γίνεται ιδιαίτερα αισθητή - παρά τη συνεχή καταστολή και τις αντίθετες υψηλές προσταγές.

Ας ανησυχούν λοιπόν οι παρακμίες της ανθρωπότητας, οι θιασώτες της ισοπέδωσης. Ας τρέμουν οι καπιταλιστές, οι μαρξιστές και κάθε παραφιάδα τους. Το μέλλον τους δεν είναι ευοίωνο. Η αντίστροφη μέτρηση έχει ήδη αρχίσει.

Όσο για την Ελλάδα, φυσική κοιτίδα πολιτισμού και δημιουργίας ας μην τρέφουν φρούδες ελπίδες οι ισοπεδωτιστές. Πολύ σύντομα θα βρει το δρόμο της προς την ανεξαρτησία και την εθνική - κοινωνική ανέλιξη. Σε πείσμα των καιρών...

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ...

● Στο νόθο Δημοκρατικό σύστημα

Ας καταλάβουμε επιτέλους ότι δεν υπάρχει κυρίαρχος λαός, αλλά μόνο κυριαρχία πάνω στο λαό.

● Στον εξανδραποδισμό κάθε ιδανικού

Η ευτυχία δεν έρχεται μόνο μέσα από το χρήμα. Η οικονομική επιφάνεια βοηθά, δεν είναι όμως αυτοσκοπός, αλλά είναι το μέσον.

● Στους εκβιασμούς των κομμάτων

Μην πουλάς την ψυχή σου στους κομματικούς κυφήνες για να βάλεις το παιδί σου σε κάποιο δημόσιο οργανισμό. Διατήρησε την υπερηφάνειά σου και στάσου ψηλά.

● Στην υποκριτική και ψεύτικη κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση

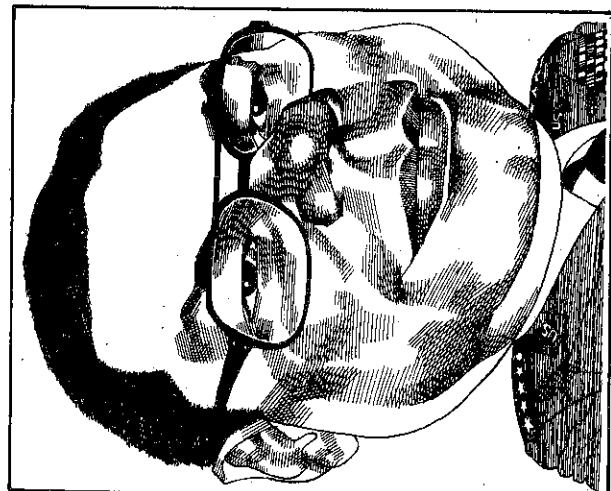
Την ελευθερία δεν στην χαρίζουν, ούτε τα κόμματα ούτε το υπόλοιπο καπιταλιστικό σύστημα. Την ελευθερία την αποκτάς όταν παραμένεις ο εαυτός σου.

«...Δέκα πίκρες μία χαρά. Όμως σβήνουμε τις πίκρες και κρατάμε τη χαρά...»

*Γ. Αθανασιάδης
παγκόσμιος πρωταθλητής ελευθέρως πάλης*

Ο άνθρωπος που θα «πατήσει» το κουμπι

ΣΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ της υστερίας που επικρατεί στην Ουάσινγκτον από τις 2-4 Αυγούστου, όταν το Ιράκ εισέβαλε στο Κουβέιτ, ένα πανομήλιο άτομο δόξαει εκπληκτική ψυχραιμία. Εξήγει στους Αμερικανούς και ξένους δημοσιογράφους τις κινήσεις των αμερικανικών στρατευμάτων διημέρων στη Σαουδική Αραβία και τις θέσεις των πολεμικών πλοίων των Ηνωμένων Πολιτειών στον Περσικό.

Κόλιν Πάουελ: Ο ισχυρότερος Μαύρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Είναι ο στρατηγός Κόλιν Πάουελ, ο πρώτος Μαύρος αρχηγός του Επιτελείου των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ που καταχειρίστηκε θέση.

Ο πρόεδρος Τζορτζ Μπους τον αποκαλεί «τέλειμη στρατιάρχη, πρώην υποστράτηγ Α-μονίας και «προσταγής» του Πάουελ, τον χαρακτηρίζει «πρόχο» και ο σύμβουλος της Βρετανής πρωθυπουργού Μάργκαρετ Θάτσερ στις εξωτερικές υποθέσεις, Τσαρλς Πάουελ (απλή συνωνυμία), δήλωσε ότι είναι ο πιο εξημέρικος Αμερικανός στρατιώτης που γνώρισε ποτέ.

Ελάχιστοι — αν όχι και κανένας — έχουν εκραστεί με δυναμική οχόλια εναντίον του Πάουελ, που σήμαρα είναι ο εκπαιδευτής της φοιτητικής αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στον Περσικό Κόλπο.

ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΧΕΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Σε ηλικία 52 χρόνων υποσκελίσει περισσότερο από 30 στρατηγούς 4 αστέρων και ανέλαβε αρχηγός του Επιτελείου των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων. Διαχειρίζεται 300 δισ. δολ. το χρόνο. Τον αποκαλούν ο «μαύρος Εβραίος»

300 δισεκατομμύρια δολάρια. Παρ' όλες τις ευθύνες του παραμένει εξαιρετικά ήρεμος και ένας συννεφιασμένος του δήλωσε πως το μεγαλύτερο πρόβλημά του είναι ότι γνωρίζει πάρα πολλά κατά τον εαυτό του. «Είναι περίεργο γιατί οι άνθρωποι δεν κρύβουν τα λάθη τους γονείς του, τον Λούιζ-ρο-Φέρνολντ και τη Μον-Α-Νέα Υόρκη από την Τζαμάικα δύο δεκαετίες πριν από τη γεννησή του, το 1937.

Οι γονείς του θεωρούσαν προ βεβηλώνος τον Αμερικανό τους πατέρα, αλλά οι φίλοι τους είχαν μεγάλες φιλοδοξίες για το γιο τους και η αδελφή του, η Μέρλεϊν, έδωσε αγώνα για να μορφωθεί όσο καλύτερα γινόταν.

Η οικογένειά Πάουελ, μετά κόπιασε σε εβραϊκή συνείδηση του Μπρούκλιν στη Νέα Υόρκη, όπου ο νεαρός Πάουελ έμαθε

να μιλά εβραϊκά καλύτερα από πολλούς κατοίκους του Ισραήλ. Όταν του οι φίλοι ήταν Εβραίοι και στο στρατό τον αποκαλούσαν «ο Μαύρος Εβραίος». Ήπιγανε εαυτικά στις συναγωγές και εξέπληξε τους ραβίνους, γιατί μιλούσε καλά τα εβραϊκά και γνώριζε άριστα τα καίμενα των Γραφών.

Ξεκίνησε να σπουδάσει γεωλογία και γράφηκε παράλληλα σε στρατιωτική σχολή στη Νέα Υόρκη. Αποφοίτησε με το βαθμό του υπολοχαγού και ήταν ένας από τους 16.000 στρατιωτικούς σπουδαιότερους που έστειλε στο Βιετνάμ ο πρόεδρος Τζον Κένεντι.

Στη νοτιανατολική Ασία ο Πάουελ έδειξε τα προσόντα του. Τραυματίστηκε δύο φορές και βραβεύτηκε με ανώτερη παράσημα για εξαιρετικά πρώτες πράξεις.

Η σημαντική στιγμή της καριέρας του ήρθε όταν ήταν

35 χρόνων και επιλέχθηκε ανώτατος σε 1.500 υποψηφίους για τις 17 θέσεις των «Συντόνων του Λευκού Οίκου», θέσεων που αποσκοπούν στην ανάθεση εξειδικευμένων νέων ηγετών που προορίζονται για υψηλές κυβερνητικές θέσεις.

Ο Πάουελ ήταν τυχερός που τον τοποθέτησαν σε τιμήμα όπου επικεφαλής ήταν ο Ουάιντμπεργκερ και Κάρλοουτσι. Και οι δύο ο Κάρλοουτσι διαδέχτηκε τον Ουάιντμπεργκερ τον επόμενο χρόνο. Τότε ο Πάουελ έγινε αρχηγός της γρήγορα και επεξεργασίας του Πεντάγωνου έμαθε από νωρίς να αποφασίζει τα πολιτικά νεκροποτά της Ουάσινγκτον.

Ο Πάουελ θα μπορούσε να γίνει άριστος πολιτικός, αλλά, όπως έλεγε πάντα, προτιμούσε τα πεδία των μαχών όπου έλασσε διακρίθηκε. Υπήρξε τρεις φορές στην Κορέα και στην Ευρώπη.

Λέγεται ότι στα χρόνια που υποστράφηκε ο οκταετής Ουάιντμπεργκερ ο οκταετής ο «αφέντης» του Πεντάγωνου ήταν ο Πάουελ. Είναι λίγα τα εξειδικευμένα όταν ο ισχυρότερος Μαύρος στις Ηνωμένες Πολιτείες έγινε σύμβουλος εθνικής ασφαλείας του προέδρου Ρήγκαν το 1986.

Πολιτικά ο Πάουελ είναι ουδέτερος. Ποτέ δεν εντάχθηκε στο Δημοκρατικό ή στο Ρεπουβλικανικό Κόμμα. Είναι πάντα επιφυλακτικός στις διαταγές που αφορούν στρα-

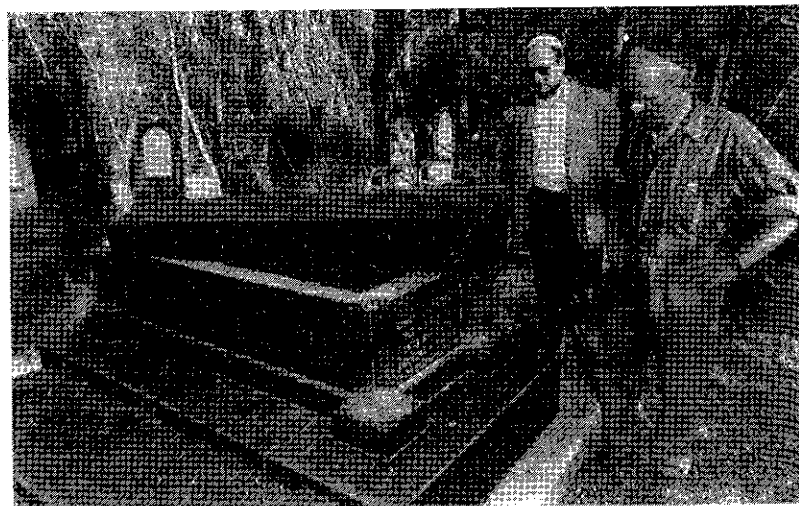
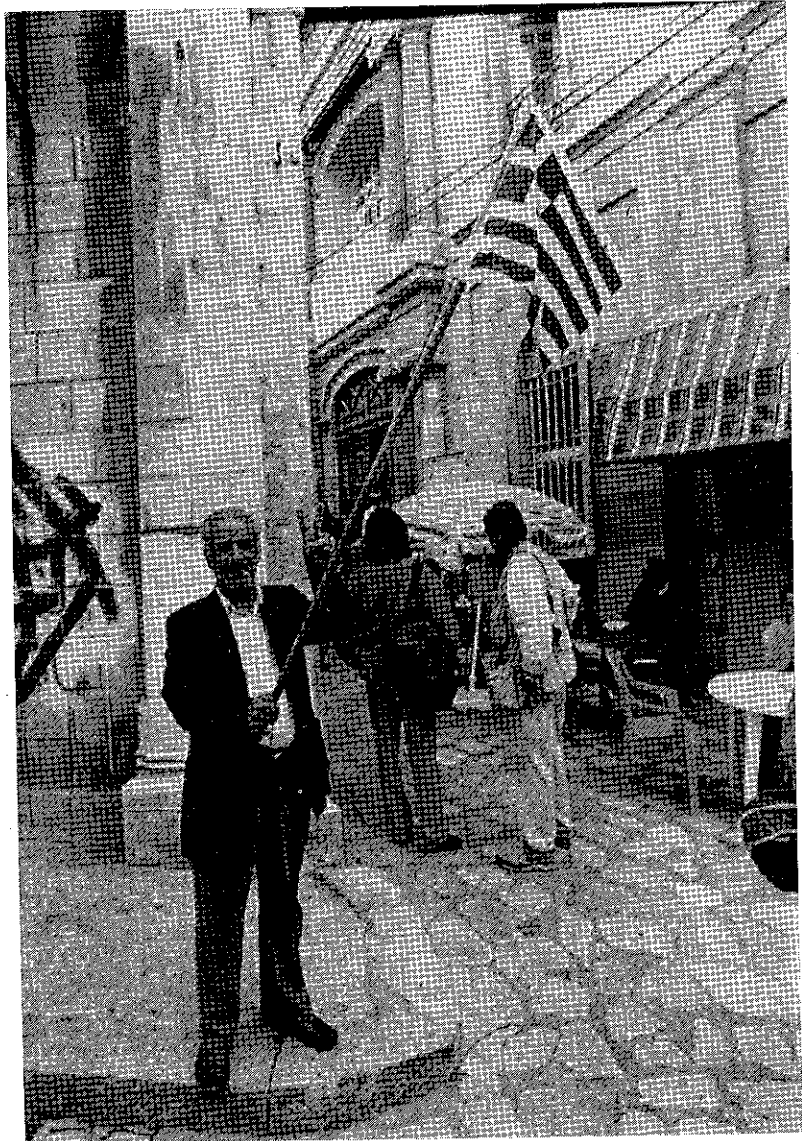
τιωτική δράση. Διαφορώματα σοβαρό πρόβλημα στην κρίσιμη διάσκεψη κορυφής των δύο υπερδυνάμεων το 1987 μεταξύ των Ηρώων και Γ Κορματισσο και συγκράτησε τον Αμερικανό πρόεδρο να μην προσβλέπει το Σοβιετικό ηγέτη με αντικουμουνιστική ρητορεία και συντήρησε με Σοβιετικούς αντικαθεστωτικούς.

Στο σκάνδαλο «Ιράν/Κοντέ» βγήκε καθαρός, παρόλο που είχε έμμεση επαφή με τους πρωταγωνιστές. Σχέδισε την εισβολή στον Παναμά περί τα Χριστούγεννα και είναι σίγουρος πως αναιχτός στους Μαύρους δημοσιογράφους απ' ότα στους Λευκούς.

Σήμερα ζει σε συνουκία πλουσιών στη Βιρτζίνια με τη σύζυγό του Άλμα, που τη νομήθηκε πριν από 27 χρόνια. Έχουν τρία παιδιά και ο μεγαλύτερος γιος, ο Μάικλ, ξεκίνησε στρατιωτική καριέρα που περιστασιακά άδρα στη Δυτική Γερμανία, γιατί τραυματίστηκε σοβαρά σε δύστυχημα και σήμερα περπατά με πατάκι.

Ο στρατός ήταν πάντα η ζωή του Πάουελ. Τώρα ο πρόεδρος του στην κρίση του Περσικού Κόλπου θα αποδειχτεί κρίσιμος. Αν αποτύχουν οι οικονομικές κινήσεις και εξίστασει πόλεμος, ίσως να είναι αυτός ο «Μαύρος Εβραίος», που θα αποφασίσει αν θα πατήσει το «κουμπι».

Γ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ

1. Ο Μεγάλος Ραβίνος των Αθηνών και το χωνάκι του.....
2. Έλληνας της Ιερουσαλήμ αγωνίζεται με τον τρόπο του να διώξει τους εισβολείς εβραίους στο Πατριαρχείο. Να φτάνει άραγε μόνο αυτή η αντίδραση;

Κατεστραμμένος τάφος στο εβραϊκό νεκροταφείο του CARPENTRAS στη Γαλλία.

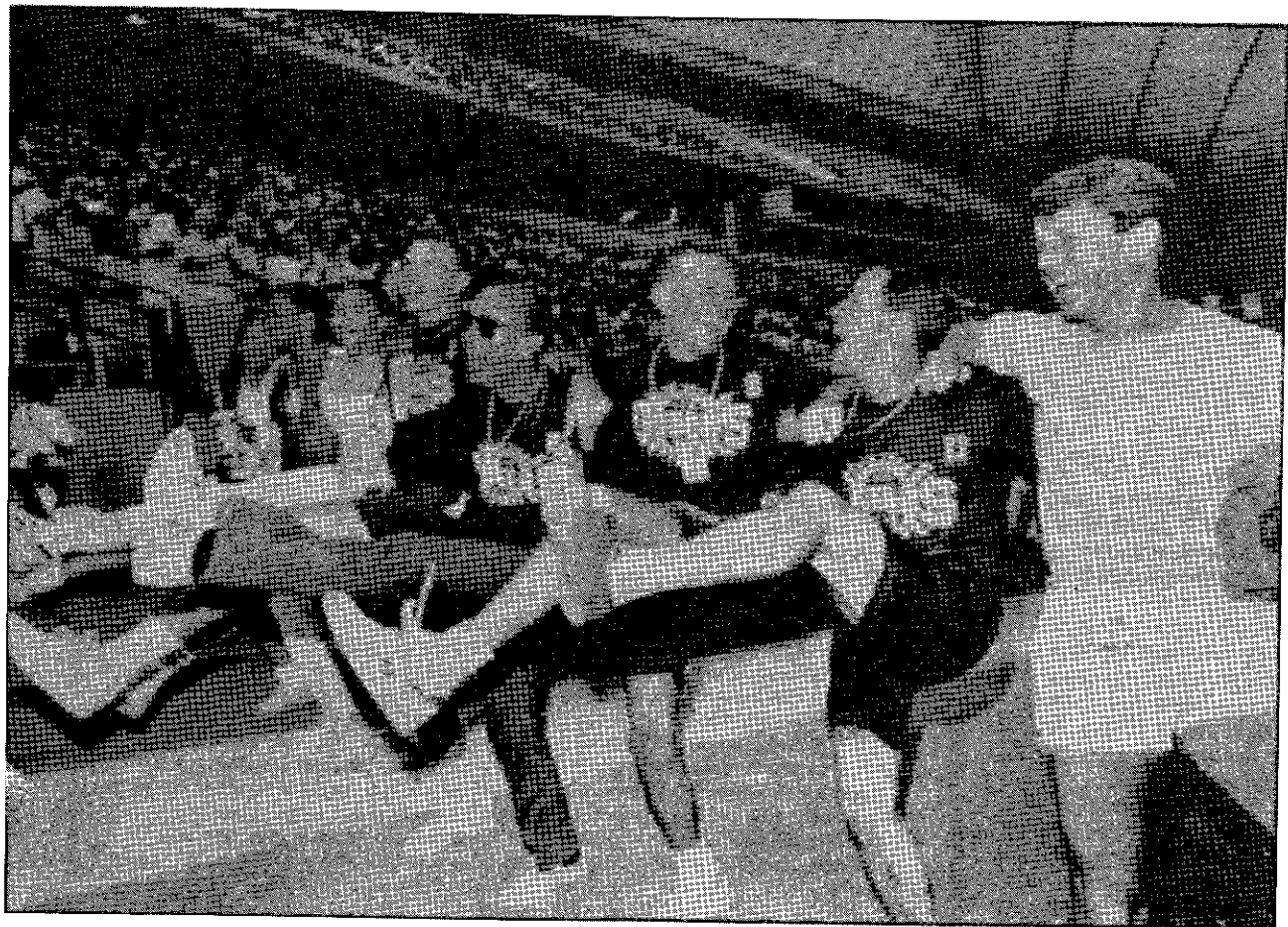
...του εθνικού συνασπισμού να γιγαντώνεται...
 ...από τη στιγμή που η εθνική συντακτική συνέλευση των δημοκρατών με τους λευθερούς από τον τότε πρόεδρο του Χέλμουτ Σμιτ, και προχθές από το σημερινό καγκελάριο Κολ. Σε μια αναδρομή...

“ Συμπτώματα μιας τελείως αδικαιολόγητης φοβίας εκδηλώθηκαν τελευταία στον αγγλοσαξονικό Τύπο από ευφάνταστους δημοσιογράφους που χρησιμοποίησαν μάλιστα και την έκφραση «κίνδυνος δημιουργίας ενός Δ Ράιχ». Όλα αυτά είναι ανυπόστατα. Η απουσία κάθε είδους εθνικισμού, και πόσο μάλλον σοβινισμού εξασφαλίζεται από την προοδευτικότερη και φιλελεύθερη παιδεία. Κι αν ο μέσος Γερμανός έχει ανάγκη «εθνικών ηρώων», αυτοί θα ήταν μάλλον ο Μπέρνχαρντ Μπίκερ, ή ο Μπεκνμπάουερ, απ’ όσο ο Μπίσμαρκ ”

...κάτι σαν θαύμα, κατά την αμερικανική αναγνώριση Δυτικών και Ανατολικών ανταρτών, συντελέστηκε η Δημοκρατία της...

1. Άλλη μία ομολογία για το τι σημαίνει φιλελευθερισμός. Αυτή τη φορά από έναν “Έλληνα” του εξωτερικού. Ο Αλέξανδρος Σχινάς, συγγραφέας και αναλυτής της Ντόιτσε Βέλε χύνει το δηλητήριο του...
 (συνέντευξη στο περιοδικό ΕΝΑ)

2. Στιγμιότυπο απ’ την τελετή έναρξης της “Ολυμπιάδας” των ομοφυλοφίλων! στο Βανκούβερ. Παρελαύνουν (!) οι Αμερικάνοι “αθλητές”.....

1. Αυτή είναι σήμερα η Αμερική
2. Ένα άρθρο που λέει πολλά. Φαίνεται ότι αισθάνονται οι φιλελεύθεροι Διεθνιστές τόσο σίγουροι, ώστε δεν κρύβουν τίποτα πλέον... →

Ολοκλήρωση 1992: Η ΕΟΚ εισάγει αμερικανικά πρότυπα

Στις Βρυξέλλες συζητείται ήδη το σχέδιο της επικάλυψης των Κεντρικών Τραπεζών των χωρών-μελών, ώστε να μην είναι σε θέση να ενεργούν με βίαιη τα τοπικά και στενά εθνικά τους συμφέροντα

Θα αποεθνικοποιηθούν οι Κεντρικές Τράπεζες

διατηρήσουν οι Κεντρικές Τράπεζες των χωρών-μελών.

Επει εξετάζεται το ενδεχόμενο, οι αρμοδιότητες των Κεντρικών Τραπεζών να μην αφορούν τις νομισματοπολιτικές εργασίες, μόνο μέσα στα εθνικά όρια. Εξετάζεται δηλαδή το ενδεχόμενο η Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας να καλύπτει νομισματοπολιτικά θέματα ενός τμήματος της Γαλλίας, ενώ η Κεντρική Τράπεζα της Ολλανδίας, θα καλύπτει νομισματοπολιτικά θέματα ενός τμήματος της Γερμανίας.

Αντίστοιχα, η Κεντρική Τράπεζα του Λονδίνου θα ελέγχει ένα τμήμα της Γαλλίας, ενώ ένα τμήμα της Βρετανίας θα καλύπτεται από την Κεντρική Τράπεζα του Λουβλίνου.

Τη μέθοδο αυτή έχουν εφαρμόσει με επιτυχία οι ΗΠΑ, όπου καμία πολιτεία δεν ελέγχεται σε όλη της την έκταση από μία Κεντρική Τράπεζα. Στις ΗΠΑ υπάρχουν 12 περιφερειακές (ομοσπονδιακές) Κεντρικές Τράπεζες με συντονιστικό όργανο την Ομοσπονδιακή Τράπεζα.

Είτα αποφεύγεται η ομαδοποίηση οικονομικών συμφερόντων κάτω από τη σημαία μιας πολιτείας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ πρότυπα αντιμετωπίζεται ήδη να εισαχθούν στην ΕΟΚ ως προς τις διαδικασίες των Κεντρικών Τραπεζών.

Με την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση το 1992 και βέβαια με τη νομισματική ένωση θα δημιουργηθεί ένα κεντρικό τραπεζικό όργανο, που θα συνεργάζεται με τις Κεντρικές Τράπεζες των χωρών-μελών της Κοινότητας.

Η μορφή του κεντρικού οργάνου και οι αρμοδιότητες των Κεντρικών Τραπεζών δεν έχουν ακόμη προσδιοριστεί, και όπως σχέδια υπάρχουν αποκρίνεται θα διαφοροποιηθούν γιαν, μεταξύ άλλων, η Βρετανία πέρα για την παράλληλη χρήση εθνικών νομισμάτων και της Ευρωπαϊκής Λογιστικής Μονάδας. Όπου όμως και αν θα είναι η μορφή του κεντρικού οργάνου, στις Βρυξέλλες διατυπώνουν τις αναρτήσεις τους για τον εθνικό χαρακτήρα που θα μπορούσαν να

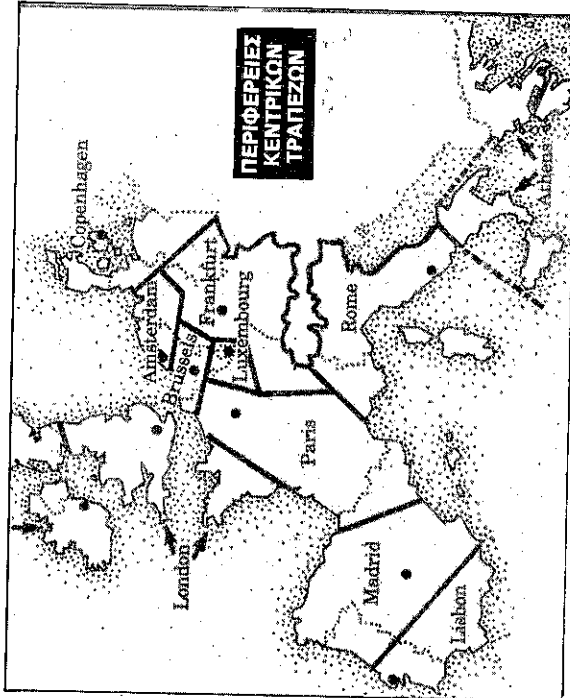
Ο χάρτης της Ευρώπης δεν επιτρέπει τον εύκολο διαχωρισμό σε περιφέρειες Κεντρικών Τραπεζών.

Ο Ρομπέρτ Γκραμπίου, από τους διαβηδόντες της Ομοσπονδιακής Τράπεζας του Ρίτσομοντ των ΗΠΑ προτείνει το διαχωρισμό που φαίνεται στο χάρτη. Σηφός, είναι πολύ δύσκολο στην περίπτωση της Ελλάδας, η Κεντρική Τράπεζα της Αθήνας να μην καλύπτει όλη την ελληνική επικράτεια. Όπως είναι πολύ δύσκολο να διατηρηθούν όλες οι Κεντρικές Τράπεζες στη Βόρεια Ευρώπη.

Ο Ρομπέρτ Γκραμπίου προτείνει ότι μπορούν να βρεθούν πολλές λύσεις, που θα απογοητευτήσουν την κάθε τράπεζα από την εθνική της ταυτότητα. Μεταξύ άλλων λίσσων προτείνει να μην τοποθετούνται μόνο Βρετανοί στην Τράπεζα του Λονδίνου, αλλά και Έλληνες ή Ιταλοί. Αντίστοιχα, στην Τράπεζα της Ρώμης να τοποθετούνται Γερμανοί ή Ολλανδοί.

Με το σύστημα αυτό, η άσκηση της νομισματοπολιτικής πολιτικής δεν θα επηρεάζει ποτέ εθνικό χαρακτήρα, αλλά θα αποτελεί πραγματικά πολιτική του κεντρικού οργάνου (Κεντρική Τράπεζα της ΕΟΚ) ή όπως αλλιώς θα ονομάζεται).

Ακόμη, θα είναι πολύ δύσκολο να γίνουν διάφορα επαφίματα μέσω των Κεντρικών Τραπεζών. Για παράδειγμα, δεν θα μπορεί η Τράπεζα της Ρώμης, προκειμένου να δώσει κάποια ρύθμιση στην πιστωτική πολιτική, να ζητήσει από την Τράπεζα του Λονδίνου να πάρει την συλλογική κυβέρνηση σε θέματα επιδότησης των κρασιών.

Τα όρια των Κεντρικών Τραπεζών, μετά από τη νομισματική ενοποίηση, προτείνεται να μην ταυίζονται με τα εθνικά.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Από όσα ως τώρα εξέθεσα γίνεται φανερό ότι η αρχαία τραγωδία, για όσον αφορά τη θέση που είχε σ' αυτήν το μουσικό στοιχείο, ήταν ένα είδος grand opera της εποχής μας, ήταν δηλαδή ουσιαστικώς ένα μουσικό καλλιτεχνικό έργο, το οποίον - αν έλειπεν η μουσική με εκείνο που θα έμενε θα έχανεν εντελώς σχεδόν την καλλιτεχνική του υπόσταση και έκφραση.

Είναι ευνόητο τώρα ότι για να μπορή να αποδοθή στο σύγχρονο θέατρο - τουλάχιστο κατά προσέγγισιν - το αισθητικό πνεύμα που χαρακτήριζε την αρχαία τραγωδία, θάπρεπε να είχαμε - τουλάχιστον κατά προσέγγισιν επίσης - τη γνώση του τι ήτανε στην αρχαία εποχή η μουσική που σχεδόν την εγέμιζε.

Τι μπορούμε όμως σήμερα να ξέρουμε από τη μουσική των αρχαίων; Τι μας έμεινεν απ' αυτήν; Και αυτό που μας έμεινε μέχρι ποίου σημείου μπορεί να μας οδηγήση για να αντιληφθούμε το πνεύμα της;

"Δυστυχώς από τα πενιχρά λείψανα της αρχαίας μουσικής τα οποία έχουν διασωθή (τρεις ή τέσσαρες μελωδίες και ύμνοι και μερικά άλλα μουσικά αποσπάσματα) πολύ λίγα πράγματα μπορούμε να μάθουμε για την αρχαία μουσική, το μουσικό δε αυτό υλικό αν θα επρόκειτο κανείς να βασισθή στη μεταφορά του από την αρχαία στη δική μας μουσική γραφή - μας γεννά την εντύπωση ότι η ομορφιά της είναι μάλλον φαντασιώδης και ότι η μουσική μας αντίληψις είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με την αρχαία. Ότι μπορούμε να ξέρουμε για την αρχαία Ελληνική μουσική είναι ελάχιστο σχετικώς με εκείνο που είμαστε καταδικασμένοι να αγνοούμε για πάντα και δεν ικανοποιεί την περιέργειά μας παρά

σε ένα υπερβολικά περιορισμένο σημείο" γράφει ο Gevaert στο περίφημο για την αρχαία μουσική σύγγραμμά του. Ο δε διάσημος καθηγητής της μουσικολογίας στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου Σλάιχερ αναφορικώς με τη γνώση που μπορούμε να έχουμε της αρχαίας μουσικής, γράφει τα εξής απογοητευτικά: "Όλες οι αναγνώσεις αρχαίων Ελληνικών κειμένων έχουν το σφάλμα ότι παρέχουν μόνον τον σκελετό του μέλους αντί ζωντανού σώματος με σάρκες και αίμα". Και αλλού γράφει: "Τα σημεία τα οποία ήσαν ήδη ελλιπή κατά την γραφή του μέλους και έγιναν ελλιπέστερα στη μεταγραφή στα νεώτερα φθογγόσημα, είναι κακοί και αναξιόπιστοι αγωγοί του μέλους. Και στην πρώτη γραφή του μέλους και στη δεύτερη ανάγνωσή του, περσισέδυσαν αναγκαστικώς υποκειμενικά στοιχεία, τα οποία φυσικά τόσοσ ολιγότερον συμφωνούν μεταξύ των, όσον το μουσικό συναίσθημα εν τω μεταξύ μετεβλήθη. Δεν μας είναι δυνατόν να γνωρίζουμε πως και με ποιά προσθέματα τα μέλη αυτά εφέρνοντο στη ακοή ώστε να πούμε πόσο διαφορετικά εγένοντο αντιληπτά από το αυτί, παρ' όσον δείχνουν τα περισωθέντα σημεία". Ως συμπλήρωμα δε των όσων γράφει ο έγκριτος γερμανός μουσικολόγος πρέπει να προστεθή ότι τα περισσότερα από τα λείψανα της αρχαίας ελληνικής μουσικής περιορίζονται στο να μεταδώσουν απλώς την οξύτητα των φθόγγων. Την ακριβή διάρκειαν των φθόγγων πρέπει να την φαντασθούμε εμείς. Τούτο δε είναι μεγάλη έλλειψις και σπουδαίο μειονέκτημα, γιατί από την ακριβή γνώση του ρυθμού κατά πολύ εξαρτάται η πλήρης κατανόησις της έννοιας και της μορφής μιάς μελωδίας. Για την επιβεβαίωση ή την ανάρρηση των συμπερασμάτων της φαντα-

σίας στα οποία στο παρελθόν κατέληγαν πολλοί που εμάντευσαν απλώς το πνεύμα της αρχαίας μουσικής ήλθεν κατόπιν ως ξέρουμε και η επιστημονική έρευνα από την οποίαν επερίμεναν να χυθή μεγάλο φώς στο σκοτεινότατο ζήτημα. Πραγματικώς δε άρχισε μιά ακριβής κριτική μελέτη των μουσικών συγγραφέων, ύστερα δε από λίγο διαβάστηκαν και καθαρότερα τα αρχαία μουσικά σημεία. Κι' έτσι στα 1650 είχαμε την έκδοση μιάς Πινδαρικής ωδής του Κίρχε, συνοδευομένης από μίαν ερμηνείαν των αρχαίων σημείων με νεότερα φθογγόσημα, ύστερα δε από δύο χρόνια είχαμε την έκδοση του Δανού φιλολόγου Μαϊμπόν όλων των αξιολογωτέρων θεωρητικών συγγραμμάτων των αρχαίων.

Αλλά...μάταιες προσπάθειες! Η μεταφορά των ολίγων μουσικών λειψάνων που μας έμειναν από την αρχαία μουσική στη νεώτερη μουσική γραφή ύστερα από μερικές επιφυλάξεις και από μερικούς δισταγμούς - ως λέγει ο Σλάιχερ - συνετέλεσεν εις τον να φθάσουν οι σοφοί μελετηταί στο συμπέρασμα να διακηρύξουν ότι: "Το κάλλος της αρχαίας μουσικής ήτανε φαντασιώσις!" όπως και σ' άλλο σημείο της μελέτης μας αναφέραμε.

Άξαφνα όμως στα 1893 μεταδόθηκε στον κόσμο ένα ευφρόσυνο άγγελμα. Οι ανασκαφές των Δελφών ανακάλυψαν δύο μεγάλες γραφές με μουσικά σημεία. Οι μελωδίες που βρέθηκαν, αφού διαβάστηκαν με κόπο, εκτελεσθήκανε στις Αθήνας και στο Παρίσι, αλλά και πάλι η εντύπωσις δεν ήτανε τέτοια, ώστε να αποδώση στην αρχαία μουσική την αρχαία αμφισβητούμενη ομορφιά. Αλλά και όταν τα μέλη αυτά εκδοθήκανε από την Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών μ' όλη την ερμηνευτική ακρίβεια, σε πολλές μορφές ζωγραφίστηκεν η διάψευσις

της ελπίδος. Εκείνος που έβλεπε τις μακρινές σειρές των φθόγγων στη μεταγραφή του αρχαίου μέλους, είχε την εντύπωση ότι κάποιος εσκόρπισε μιά φούχτα από νότες στο πεντάγραμμα, αδιαφορώντας που έπεσαν! Μερικά μέρη μάλιστα φανήκανε καθεαυτὸ χλεύη κάθε μουσικού συναισθήματος, αν δε βρεθήκανε μουσικοί στους οποίους τα μέρη αυτά έφεραν διθυραμβικήν αγαλλίασιν, ας είναι βέβαιοι ότι πολύ ολίγους θα βρουν συμμετόχους του θαυμασμού τους.

Ταύτα, τα οποία είναι λόγια του Σλάιχερ, αντιπροσωπεύουν για μας τον επικήδειο χαιρετισμό της μουσικής των αρχαίων, οι μουσουργοί δε που σήμερα θα θελήσουν να προσαρμόσουν στην αρχαία τραγωδία τη μουσική τους πρέπει να εγκαταλείψουν για πάντα την ιδέα ότι μπορούν να εμπνευσθούν την τελευταία από τα ασήμαντα λείψανα που μας μένουν της αρχαίας μουσικής, τα γριφώδη και ανερμήνευτα. Και είναι φυσικό το ανερμήνευτο των μουσικών αυτών λειψάνων, όταν συλλογιστή κανείς ότι, με όλη τη μελέτη που έκαναν για τη μεταφορά των αρχαίων σημείων στη σημερινή γραφή οι Μπέλλερμαν, οι Ουέστφαλ κ.λ.π. αφού επισταμένως εμελέτησαν τους διάφορους συγγραφείς, όλες οι αναγνώσεις αρχαίων Ελληνικών μελών έχουν το σφάλμα - όπως προαναφέραμεν - ότι "παρέχουν μόνο το σκελετό του μέλους αντί ένα ζωντανό σώμα με σάρκες και αίμα" καθώς λέει ο Σλάιχερ.

Ενώ το δημιουργικό μέρος της αρχαίας Ελληνικής μουσικής τέχνης έφθασε σ' εμάς σε τέτοιο πενιχρό και σκοτεινό σημείο, το θεωρητικό μας είναι με πολλές λεπτομέρειες γνωστό από διάφορα συγγράμματα που μας δίνουν τις πολυτιμότερες πληροφορίες για τη θεωρία και τον αισθητικό χαρακτήρα της αρχαίας Ελληνικής μουσικής, για την οποία έγραψαν σοφές ειδικότητες, όπως ο Αριστόξενος, ο Ευκλείδης (η κυρία πηγή για τη γνώση της αρχαίας μουσικής σημειογραφίας) ο Κοϊντιλιανός και άλλοι στους οποίους οφείλουμε ότι θετικό γνωρίζουμε από τη θεωρία της, κυρίως δε για όσον αφορά τις κλίμακες της και τον τρόπο του σχηματισμού τους, πράγμα, το τελευταίο, το οποίο δεν έχει μικρή σημασία, γιατί η βαθειά γνώση της θεωρίας της αρχαίας μουσικής, καθώς επίσης και η γνώσις πα-

ντός ότι σχετίζεται με την αισθητική της υπόσταση - ως προχωρώντας θα προσπαθήσω να αποδείξω - μπορεί να αποβή ένας μεγάλος και πολύτιμος οδηγός για τους σημερινούς μελοποιούς της αρχαίας τραγωδίας, στην ευγενική και μεγάλη προσπάθεια που σήμερα πραγματοποιείται, της αναβίωσης των παραστάσεων του αρχαίου δράματος, η οποία αντιπροσωπεύει ένα από τα μεγαλύτερα καλλιτεχνικά γεγονότα της εποχής μας, τα οποία σ' όλο τον κόσμο προορίζονται να καταστήσουν ακόμα πιο φανερές και αισθητές τις μεγάλες και ανυπέβλητες πνευματικές και καλλιτεχνικές αρετές της αρχαίας Ελληνικής τέχνης.

Το αισθητικό πνεύμα το οποίον διέπει την μουσική της αρχαίας Ελληνικής τραγωδίας στα αθάνατα έργα των τριών μεγάλων τραγικών, του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη, παρουσιάζει σε ορισμένα σημεία ουσιώδεις και βαθειές διαφορές, τις οποίες είναι απαραίτητο να γνωρίζουν όσοι από τους μουσουργούς στην προσπάθεια αναβίωσης των παραστάσεων του αρχαίου δράματος, για την οποίαν εμίλησα, θα είχαν τυχόν την πρόθεσιν να αναλάβουν το δύσκολο έργο της μελοποίησώς του. Στους εκλεκτούς αυτούς μελοποιούς που τρέφουν το ωραίο και ευγενικό όνειρο να δώσουν καινούργια ζωή στο μουσικώς νεκρό σήμερα μελικό ποιητικό στοιχείο της αρχαίας τραγωδίας, θα προσπαθήσω με συντομία να καταστήσω με αναλυτικό τρόπο ευκρινώς αντιληπτές τις από μιά αισθητική άποψη ουσιώδεις διαφορές για τις οποίες εμίλησα, με την πεποίθηση ότι η προσπάθειά μου αυτή θα αποβή χρήσιμη σ' αυτούς και θα τους βοηθήση στο υψηλό καλλιτεχνικό έργο που πρόκειται να φέρουν εις πέρας.

Η βασική αρχή στην οποίαν είναι απαραίτητο να στηριχθῆ κάθε αισθητική μελέτη της αρχαίας τραγωδίας είναι το ότι η τελευταία πρέπει να κριθῆ όχι ως ένα θεατρικό έργο που ανήκει στο δραματικό θέατρο, αλλ' ως ένα μουσικό δράμα, στο οποίον η μουσική απλωμένη από τη μιά ως την άλλη άκρη του - ως ἤδη έχει λεχθῆ - παρουσιάζει μεγάλη αναλογία με τη μουσική μιάς grand opera. Τον τίτλο μουσικό δράμα βρίσκω ότι τον δικαιολογεί στην αρχαία τραγωδία η πρωταρχική αισθητική της υπόστασις, η από τη δι-

θυραμβική επίδραση προερχόμενη, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η κυρίαρχη μουσική σύλληψη υπήρξεν ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του πρώτου διθυράμβου, ο οποίος έδωσε τόπο στη γένεση της τραγωδίας.

Εκείνο που σε μεγάλο βαθμό χαρακτηρίζει τη μουσική της τραγωδίας στην πρώτη περίοδο της καλλιτεχνικής της δημιουργίας είναι ο στενός δεσμός ο οποίος στα χορικά της μέλη την συνδέει με την όρχηση που την συνοδεύει ως στοιχείο βοηθητικό. Ο στενός δε αυτός δεσμός οφείλεται στην επίδραση του πνεύματος του πρώτου διθυράμβου, στον οποίον ἦταν στενότερη επίσης η ένωσις μουσικής και ορχήσεως, προερχόμενη από την ταυτόχρονη καλλιτεχνική σύλληψη των δύο τεχνών την ώρα της δημιουργίας.

Στην κλασσική αυτή περίοδο του μουσικού δράματος η μεγαλόπνευστη τέχνη του Αισχύλου ενώνει στο άκρον όριο της εκφραστικής τους δύναμης τις μουσικές ιδιότητες για τις οποίες μίλησα πάρα πάνω σχεδόν δε ολόκληρο το βάρος της μουσικής συνθέσεως στην Αισχύλεια τραγωδία συγκεντρώνεται στο χορικό μέλος, το οποίον έχει μεγάλη ανάπτυξη και κυριαρχεί σ' όλη την έκταση του δημιουργικού έργου του μεγάλου συγγραφέως της Ορέστειας.

Με τον Αισχύλο και κατόπιν με το Σοφοκλή, η μουσική, επηρεασμένη από την όρχηση - η οποία κατά προτίμηση αγαπάει τις αγαλματώδεις και συμμετρικές κινήσεις του σώματος - διατηρεί στα χορικά μέλη τη συμμετρία των μορφών, των φράσεων και των μελών των φράσεων κι έτσι για βάση έχει τη στροφή, μιά και πάντοτε την αυτή μελωδία, η οποία αρέσει και συγκινεί ακριβώς για το συχνό, επανερχομό της και η οποία με το ευγενικό συνθετικό της πνεύμα αντιπροσωπεύει την καλλιτεχνικώς αγνότερη εποχή της τραγωδίας, στην οποίαν κυριαρχεί μια Διονυσιακής προελεύσεως πηγαία πνοή, κανονίζει τις κινήσεις της.

Ως ανώτατο υπόδειγμα της μουσικής παραγωγής του Αισχύλου φέρεται από την τριλογία της Ορέστειας ο Αγαμέμνων, στον οποίο το χορικό μέλος ιδίως είναι ασύγκριτης λεπτότητας, οι δε δύο σκηνικές μελωδίες που καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο

μέρος της τελευταίας πράξεως είχαν την φήμη στην αρχαιότητα ότι ήσαν μεγάλης δραματικής δυνάμεως.

Μεγάλης σημασίας ακόμα μπορεί να θεωρηθεί και η λεπτομέρεια ότι - όπως γράφει ο επιφανής γερμανός φιλόλογος Σμίθ - στην τριλογία της Ορέστειας τα μέλη έχουν από μουσικής απόψεως ένα κοινό χαρακτήρα, είναι δε ακόμα χαρακτηριστική η ενότης την οποίαν παρουσιάζει η μουσική έμπνευσις ανάμεσα στην ποικιλία των διαφόρων δραματικών σκηνών.

Η μουσική του Αισχύλου - καθώς και η τέχνη του γενικώς - φαίνεται να είναι εμπνευσμένη από μιά θεία πηγή, την διαπνέει δε ένας έντονος διονυσιακός ενθουσιασμός. Ο ποιητής και μουσουργός της Ορέστειας είναι από τους τρεις μεγάλους της αρχαίας τραγωδίας, ο με τη μουσική του πλησιέστερα ευρισκόμενος προς το πνεύμα του πρώτου αρχαίου διθυράμβου, από τον τρόπο δε που συνελάμβανε τα καλλιτεχνικά του δημιουργήματα γεννάται η εντύπωση ότι βρισκότανε διαρκώς σχεδόν σε μιά κατάσταση θεόληπτης μανίας και μέθης για την οποία και τον έλεγαν Βακχείον άνακτα.

Η διονυσιακή ορμητικότητα στην καλλιτεχνική έμπνευση του Αισχύλου - η οποία ίσως κάποτε υπερβαίνει το όριο και υπερεκχειλίζει - υπήρξε αφορμή σ' αυτών υπερόχων μουσικών συλλήψεων.

Με την Ορέστεια του Αισχύλου λήγει η πρώτη περίοδος του κλασσικού μουσικού δράματος των αρχαίων. Η τραγωδία του Σοφοκλή χαρακτηρίζει τη δεύτερη. Καθώς γράφει ο Gevaert το μεγαλύτερο μέρος των φιλολόγων ιστορικών, χρονολογεί από το σημείο αυτό μόνο τη χρυσή εποχή της τραγωδίας. Για τον Αριστόξενο όμως, τον puriste μουσικό, διαφέρουν τα πράγματα. Κατά την αντίληψή του ο Φρύνιχος και ο Αισχύλος είναι τα αληθινά υποδείγματα του δραματικού άσματος. Όλοι οι διάδοχοί του - περισσότερο ή λιγότερο υποταγμένοι στις απαιτήσεις του νέου διθυράμβου, για τον οποίο θα γίνει λόγος σ' άλλο σημείο της παρούσης μελέτης - ανήκουν στην περίοδο της παρακμής.

Ως ελέχθη προηγουμένως, η τραγωδία του Σοφοκλή αντιπροσωπεύει τη δεύτερη περίοδο του αρχαίου κλασσικού μουσικού δράματος, την

οποίαν διαδέχεται κατόπιν η περίοδος της παρακμής του.

Ότι διακρίνει τη μουσική έμπνευση του Σοφοκλή είναι το ότι σημειώνεται σ' αυτή σε θαυμαστή αρμονία το διονυσιακό πνεύμα συγκερασμένο με το ανώτερο Απολλώνειο αίσθημα, κυρίως του μέτρου.

Το Διονυσιακό και το Απολλώνειο πνεύμα, οι δύο αυτές αντίθετες δυναμικές ιδιότητες βρίσκουν συχνά ση μουσική της τραγωδίας του Σοφοκλή την υπό υψηλή έκφραση τους, στην ισορροπημένη δε και έντεχνη συναντήσή τους οφείλεται η ευγενέστερη περίοδος της ακμής του αρχαίου μουσικού δράματος, όπως στην αρμονική συνάντησή τους οφείλεται πάντοτε η μεγάλη τέχνη κάθε εποχής.

Με το Σοφοκλή η μουσική της τραγωδίας φθάνει σε μεγάλο ύψος εκφραστικής δυνάμεως, μοναδικό δε χαρακτηριστικό της είναι η σπάνια τελειότης της μελωδικής αρχιτεκτονικής, ιδιότης αυτή, η οποία γίνεται σε μεγάλο σημείο ευδιάκριτη κυρίως στα χορικά μέλη του μεγάλου τραγικού.

Την ευγένεια και τη χάρη των μουσικών μελών του Σοφοκλή ο αρχαίος την εχαρακτήριζαν με τη φράση "Σοφοκλέους μέλη", ο δε Αριστοφάνης εξυμνώντας την έκφραστική δύναμη των μουσικών εμπνεύσεων του ποιητού της "Αντιγόνης" χαρακτηρίζει αυτές ως μέλη (σοβαράς δηλ. μορφής και υποστάσεως μουσικά συναισθήματα), ενώ προκειμένου περί μουσικής του Ευριπίδη ονομάζει τις μουσικές εμπνεύσεις του τελευταίου εύπυλλα, λέξεις η οποία κατά τους ειδικούς χαρακτηρίζει στην αρχαιότητα μάλλον τα μικρά έπη και τα ελαφρά τραγούδια. Για όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίον ο Σοφοκλής μεταχειριζότανε το μουσικό στοιχείο στην τραγωδία, έχουν πολύ ενδιαφέρον οι πληροφορίες που μας δίνει περί αυτού ο Gevaert. " Σχετικά με την σημαντική έκταση - γράφει ο επιφανής συγγραφέας - την οποίαν προσλαμβάνει στο δράμα του Σοφοκλή ο διάλογος, το μουσικό στοιχείο καταλαμβάνει σ' αυτοί λιγότερη θέση παρά στον Αισχύλο. Βρίσκει κανείς σ' αυτό στίχους προορισμένους για ορχηστικές εκτελέσεις, αλλά δεν έχει αυτός ένα τόσο μεγάλο αριθμό στροφών. Αντιθέτως τα χορικά και οι προσαρμοσμένες σε διάλογο δραματικές μελωδίες πολλαπλασιάζονται. Συχνά η πάροδος είναι

μιά σκηνή δράσεως. Τέλος οι μονωδίες και οι δυωδίες των από σκηνής υποκριτών - κατηγορία κομματιών αγνώστων στο δράμα της προγενεστερας εποχής - αρχίζουν κάθε τόσο να εμφανίζονται. Αναχωρώντας από τον Σοφοκλή η τραγουδημένη ποιησις δεν παρουσιάζεται μόνο συντροφευμένη από την όρχηση ή και μόνη της (στις στιγμές στις οποίες η δράσις έχει φθάσει σ' ένα από τα σημεία στα οποία για λίγο σταματά). Παρεμβαίνει αυτή και στις στιγμές ενεργείας του δράματος προ παντός όταν αντίθετα πάθη σφοδρώς υπερεξημμένα συγκρούονται προ καλοκούν συγκινητικές περιπέτειες. Μερικά κομμάτια αντί να περιορίζονται στο να εκφράζουν μια μοναδική και αμετάβλητη θέση, αγκαλιάζουν πολλές διαδοχικές σκηνές. Επιτρέπεται ως εκ τούτου να συμπεράνει κανείς ότι το μέρος το αφιερωμένο στο καθαυτό λεγόμενο μέλος στη μέση τραγωδία, αναλογεί σ' εκείνο το οποίον προορίζει σ' αυτήν το λυρικό δράμα των νεωτέρων".

Ο Σοφοκλής στην προοδευτική εξέλιξη της μουσικής της τραγωδίας αντιπροσωπεύει το πνεύμα της τελειοποίησης και της καλλιτεχνικής ωριμότητας, που ανυψώνεται το καλλιτεχνικό δημιούργημα στο ανώτερο επίπεδο στο οποίον μπορεί να φθάση μιά τέχνη στη περίοδο της ακμής της.

Φθάνουμε τώρα στην αναλυτική εξέταση της τρίτης περιόδου του αρχαίου δράματος η οποία αντιπροσωπεύει την παρακμή του.

Η θετικότερη ένδειξις της αρχής της παρακμής της μουσικής της αρχαίας τραγωδίας είναι ο προϊόντος του χρόνου παρατηρούμενος σ' αυτήν ολοένα μεγαλύτερος περιορισμός του χορικού της μέλους.

Ο χορός - που στην πρωταρχική εμφάνιση του αρχαίου Ελληνικού θεάτρου αντιπροσώπευε με κάποιο τρόπο τον πρώτο διθυράμβο μεταφερόμενο στην αρχαία τραγωδία, της οποίας υπήρξεν ο κεντρικός πυρήνας - εσμβόλιζε σ' όλες τις φάσεις που διέτρεξε τη διατήρηση του διονυσιακού πνεύματος τη διατήρηση δηλ. της μουσικής μέσα σε όρια της φυσικής της αποστολής, είναι δε ευνόητο ότι η αραιότερη εμφάνισις του στην τραγωδία έφερε σιγά - σιγά την απομάκρυνση της τελευταίας από τον διονυσιακό της χαρακτήρα, πράγμα το οποίον είχεν ως αποτέλεσμα την βαθ-

μαία της παρακμή. Ποιά όμως είναι η θαύτηρη αιτία του περιορισμού αυτού του χορικού μελωδιστικού ορισμού συνέπειά υπήρξαν η παρακμή της αρχαίας τραγωδίας η οποία -ως λέει ο Νίτσε - "αφού αναμφισβητήτως γεννιέται από μόνο το πνεύμα της μουσικής παρακμάζει και πεθαίνει μοιραίως επίσης μαζί της";

Το πνεύμα της παρακμής το οποίον συναντάται κυρίως στην τρίτη περίοδο της αρχαίας τραγωδίας, οφείλεται και στην επίδραση του τελευταίου αττικού διθυράμβου, του οποίου η μουσική, κατά τον Νίτσε, "δεν εξέφραζε πιά την ενδόμυχη ουσία του κόσμου, αυτήν την βούληση, αλλ' απλώς αναπαριστούσε τη μόνη φαινομενικότητα με τη μίμηση την οποίαν επετύχαινε με τη βοήθεια των ιδεών". Της τρίτης δε αυτής περιόδου του αρχαίου μουσικού δράματος μεγάλη και κυριαρχούσα αντιπροσωπευτική φυσιογνωμία είναι ο σοφώτατος Ευριπίδης, ο αποκαλούμενος σκηνικός φιλόσοφος για τις άπειρες για όλα τα πράγματα γνώμες του, ο νεωτεριστής και ρεαλιστής τραγικός ποιητής, ο και στην μουσική των χορικών ρέπων προς την παθητική μελωδία, ο οποίος όμως μαζί με τις άλλες πνευματικές του αρετές έχει και την αδυναμία να είναι ενθουσιώδης οπαδός της μουσικής του νέου διθυράμβου και στα καλλιτεχνικά δημιουργήματά του να ασωτεύει με γενναιοδωρία άρπαγος όλες της τις αρετές και τεχνοτροπίες - καθώς λέει ο Νίτσε - οι οποίες κατόρθωσαν να αποξενώσουν τη μουσική από

την ίδια της τη φύση και να την καταστήσουν σκλάβο της φαινομενικότητας".

Αλλ' από μία μουσική άποψη ποιά υπήρξε η αισθητική υπόσταση του νέου αυτού διθυράμβου, το μουσικό πνεύμα το οποίον εμμήθη ο Ευριπίδης στη μουσική της τραγωδίας του;

Η ουσιαστική διαφορά η οποία χωρίζει τη μουσική της αρχαίας τραγωδίας της πρώτης και της μέσης περιόδου (Αισχύλος - Σοφοκλής) από τη μουσική της τρίτης περιόδου (Ευριπίδης) είναι ότι στην πρώτη και στη μέση περίοδο της τραγωδίας η μουσική διατηρούσε το διονυσιακό πνεύμα του πρώτου διθυράμβου, είχε για βοηθό την όρχηση και -ως έχει ήδη λεχθή - ενσαρκωνότανε στην στροφή, ενώ στην τρίτη περίοδο ο Ευριπίδης μεταφέροντας τελειωτικά τη μουσική από το χορικό μέλος στο μέλος των δρώντων προσώπων και θέλοντας στα σκηνικά του κομμάτια (μελωδίες ή διαλογικά άσματα) να μιμηθή στη μουσική μορφή τις μελωδίες του τελευταίου αττικού διθυράμβου, μεταχειρίζεται τη λεγόμενη κομματική τομή αντί της διαστροφών τομής, για την οποία - ως προανέφερα ήδη - η ακριβής συμμετρία των αναλογούντων μελών μίας μελωδικής φράσης εγκαταλείπεται εις όφελος της εκφράσεως.

Ο συγγραφέας της Μήδειας μιμείται με τη μουσική του τις πράξεις ενός ατόμου, οι οποίες αλλάζουν αδιάκοπα φάσεις και όψεις και δεν επαναλαμβάνονται ποτέ σε όμοιες στιγμές. Το δραματικό μέλος στη μουσική

του Ευριπίδη οφείλει να ακολουθή βήμα προς βήμα την έκφραση της σκηνικής θέσεως και του λόγου με λυγίσματα και με ρυθμούς που προσαρμόζονται στον τόνο και στις κινήσεις του πάθους, παροδικώς εκδηλουμένου.

Είναι ως εκ τούτου ευνόητον ότι η μουσική με τον Ευριπίδη, ακολουθώντας κατά αρχή της λεπτομερειακής κατά βήμα παρακολουθήσεως των ποικίλων φάσεων του πάθους και μη αποδίδουσα τούτο στη γενικότητα του φεύγει από τις συμμετρικές μορφές της ορχηστρικής μουσικής, η οποία εχαρακτήριζε την πρώτη διονυσιακή περίοδο της τραγωδίας.

Το λογικεύμενο, το επιστημονικό πνεύμα του Σωκράτη - με τον οποίον ο Ευριπίδης ήτανε δεμένος με στενότερη φιλία - είχε μεγάλη επίδραση στο πνεύμα του ποιητή της Ιφιγένειας. Η γνώμη του Νίτσε είναι ότι στην επίδραση αυτή του Σωκράτη οφείλεται το περισσότερο το αντιδιονυσιακό πνεύμα της τέχνης του Ευριπίδη - ο οποίος "υπό υψηλότερη έννοια πρέπει να ορισθή ως απολύτως αντιδιονυσιακή".

Μιμούμενη τις διάφορες εκδηλώσεις του πάθους η μελωδία του Ευριπίδη κομματιάζεται, λογικεύεται, γίνεται ασύμμετρη και χάνει τη διονυσιακή της έκφραση αναγκάζοντας τη μουσική να παρεκκλινή από το δρόμο προς τον οποίο την σπρώχνει η πραγματική της φύσις.

ΩΣ ΑΛΛΟΣ ΔΟΥΡΕΙΟΣ

*Ο καλπασμός σταθερός,
επίσημος, βραδύς.
Σιδερένια τα γόνατα
πελώριο το στήθος
ευγενές το κεφάλι*

Ίππος αγέρωχος και τολμηρός

*Ημέρα του Ήλιου, λιόγερμα
Την αλλαγή φρουράς
η ειμαρμένη σημαίνει
κι ως άλλος Δούρειος
εννιά εκατομμύρια
Αχαιούς ο Ίππος
μες στα σπλάχνα του κρύβει.*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΡΥΣΟΥ

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

“Θα με καταλάβουν ύστερα απ’ τον προσεχτική ευρωπαϊκή πόλεμο”. Αυτή η προφητική φράση βρίσκεται ανάμεσα στα όσα τελευταία έγραψε ο Νίτσε. Και πραγματικά, μόνο με την κατάσταση της έντασης, της αβεβαιότητας και του κινδύνου του κόσμου μας στο τέλος του περασμένου αιώνα, μπορούμε να συλλάβουμε το αληθινό νόημα των λόγων του μεγάλου προάγγελου, την ιστορική αναγκαιότητα που εκφράζουν: φαίνεται πως σ’ αυτόν τον καταπληκτικό δημιουργό, τον ευαίσθητο και στην παραμικρότερη ατμοσφαιρική αλλαγή, στο κραμικηρό ατμοσφαιρικό της καταιγίδας, που η νευρική του μεταμορφωνόταν σε μεγαλοφυΐα κι η μεγαλοφυΐα σε πυρφλεγμή γράμματα, ξέσπασε βίαια όλη η πίεση της ηθικής βαρύτητας της Ευρώπης **κι έτσι θρικόμαστε μπροστά στη μεγαλοπρεπέστερη λαίλαπα του πνεύματος, που προηγείται απ’ την τρομερότερη λαίλαπα της ιστορίας.** Το διαπεραστικό βλέμμα του Νίτσε αντελήφθη τον ερχομό της κρίσης, την ώρα που οι άλλοι άνοιγαν τα μάτια τους για “τη διακρίσιμη στην Ευρώπη ενός στείρου πολιτικού συστήματος” για την υπέρβαση μιάς ηθικής βασιζόμενης πάνω στα συμφέροντα και στην κερδοσκοπία “αυτή η παράλογη κατάσταση δε μπορεί να διαρκέσει περισσότερο”, γράφει με πύρινα γράμματα πάνω στα τείχη του σύγχρονου πολιτισμού, “ο πάγος που μάς βροστάει είναι πολύ λεπτός, αισθανόμαστε όλοι το θερμό κι επικίνδυνο φύσημα του νοτιά”. Κανένας δεν ένιωσε τους τριγμούς του Ευρωπαϊκού οικοδομήματος όπως ο Νίτσε: κανένας σε μιά εποχή αισιόδοξης αυτοϊκανοποίησης δεν κραύγασε στην Ευρώπη, τόσο απελπισμένα, καλώντας την να φύγει, να φύγει τρέχοντας για την τιμιότητα και το φώς, να καταφύγει σε μιά ανώτερη διανοητική λευτεριά. Κανένας δεν ένιωσε τόσο έντονα πως μια εποχή μόλις τέλειωσε και πέθανε και πως σ’ αυτήν τη θανατερή κρίση κάτι καινούργιο προπαρασκευάζονταν βίαια: τώρα μόλις το γνωρίζουμε και μες μαζί του.

Την κρίση αυτή θανάσιμα τη στοχάστηκε “εκ των προτέρων” όπως και την έζησε θανάσιμα “εκ των προτέρων”: αυτός ακριβώς βρίσκεται το μεγαλείο και ο ηρωϊσμός του. Κι’ η φοβερή ένταση που βασάνιζε απέραντα το πνεύμα του και που τελικά, τον κατακομμάτισε, ήταν

εκείνη που τον ένωσε σ’ ένα ανώτερο στοιχείο: δεν ήταν παρά ο πυρετός του σύμπαντός μας, πριν ακόμα σπάσει το απόστημα. Πάντα πουλιά που προμηνούν τις καταιγίδες, οι αγγελιοφόροι του πνεύματος, προηγούνται με το πέταγμα τους απ’ τις μεγάλες καταστροφές, κι’ υπάρχει κάποια αλήθεια στη σκοτεινή δοξασία του λαού, πως πριν απ’ τους πολέμους και τις κρίσεις το ουράνιο στερέωμα το αυλακώνουν οι αιματοπόροτρα χιόνια της κομητής. Έτσι κι ο Νίτσε ήταν ο φάρος που φώτισε απ’ τα ουράνια ύψη, σαν την αστραπή που προμηνάει την καταιγίδα: ο Νίτσε ήταν ο βουερός άνεμος που λυσσομανάει αφηνιασμένα στις ψηλές βουνοκορφές, πριν ακόμα η λαίλαπα κατεβεί στους κάμπους: κανένας δεν ένιωσε στους με τόσο μετεωρολογική ακρίβεια όλες τις λεπτομέρειες, όπως και τη βιαιότητα του κατακλισμού που θα ξεσπούσε στον πολιτισμό μας. Πνεύματος: Η αιώνια τραγωδία του πνεύματος: Η σφαίρα της της ανώτερης διαύγειας και θεώρησης δεν επικοινωνεί με τον βαρύ και πνιχτικό αέρα της εποχής του: και το παρόν πάντα δεν κατανοεί και δε νοιώθει, κι όταν ακόμα κάποιο σημείο μετεωρίζεται στον ουρανό του πνεύματος κι’ όριζαν ακόμα βουίζουμε τα φτερά της προφητείας. Ακόμα κι’ η φωτεινότερη μεγαλοφυΐα του αιώνα δεν ήταν αρκετά φαεινή για να μπορέσει να την καταλάβει η εποχή της: όπως ο Μαραθωνοδρόμος, αφού πνευστιώνας διάτρεξε την απόσταση που τον χώριζε απ’ την Αθήνα, δε μπόρεσε ν’ αναγγείλει την ήττα των Περσών παρά μονάχα με μιά υπερτάτη εκστατική κραυγή (κι ύστερα έπαθε θανατηφόρα αιμοραγία), έτσι κι ο Νίτσε προφήτεψε μονάχα τη φοβερή καταστροφή του πολιτισμού μας, χωρίς να μπορέσει να την εμποδίσει. Έρριξε μονάχα στην εποχή του μιά τρομακτική κι αξέχαστη εκστατική κραυγή: ύστερα το πνεύμα θρυμματίστηκε μέσα του.

Ο Brockhardt, ο καλύτερός του αναγνώστης είναι, κείνος που, κατά τη γνώμη μου, καθόρισε καλύτερα την αληθινή υπηρεσία που πρόσφερε ο Νίτσε και που για αυτήν πρέπει να τον ευγνωμονούμε: τα βιβλία του, έγραψε στο Νίτσε, “αυξανόντων την ανεξαρτησία στον κόσμο”. Αυτός ο κατατοπισμένος κι ευρύτατα μορφωμένος άνθρωπος εύστοχα έγραψε: την ανεξαρτησία στον κόσμο, όχι την ανεξαρτησία του κόσμου. Γιατί η ανεξαρτησία, μόνο στο άτομο υφίσταται, στον ιδιώτη, και δε μεγαλώνει μαζί με

τον αριθμό: κι’ ακόμα πιό πολύ δεν αυξάνει με τα βιβλία και τη μόρφωση: **“Δεν υπάρχει ηρωϊκή εποχή, υπάρχουνε μόνο ηρωϊκοί άνθρωποι”.**

Πάντα η ανεξαρτησία στον κόσμο και πάντοτε μοναδικά για τον εαυτό του μονάχα. Κάθε ελεύθερο πνεύμα είναι κι ένας Αλέξανδρος κατακτάει ορμητικά όλες τις χώρες κι όλα τα βασίλεια, δεν έχει όμως κληρονόμους: πάντα η αδέσποτη αυτοκρατορία γίνεται η λεία των Διαδόχων και των θαυμαστών, των υπομνηματιστών και των σχολιαστών, που είναι σκλαβωμένοι στο γράμμα. Να γιατί η μεγαλόπρεπη ανεξαρτησία του Νίτσε δε μας χαρίζει μιά διδασκαλία (όπως νομίζουν οι παιδαγωγοί), αλλά μιά ατμόσφαιρα την απέραντα φωτεινή ατμόσφαιρα, την πλημμυρισμένη από υπέρτατη διαύγεια και πάθος, από μιά δαμονιακή φύση, την ατμόσφαιρα που ξεσπάει σε θύελλες και κατακλισμούς. Όταν έρχομαστε σε επαφή με τα βιβλία του, νοιώθουμε το όζον, τον πρωταρχικό αέρα, τον απαλλαγμένο από κάθε βαρύτητα, από κάθε νέφωση, από κάθε σκοτεινιά: στο ηρωϊκό αυτό του μαπατί μας φτάει ως τα τριάντα τοις εκατό του αναπνεύουμε έναν μοναδικό, διάφανο και ζωογόνο αέρα, **έναν αέρα για ρωμαλέες καρδιές και λευτερά πνεύματα.** Πάντα η λευτεριά είναι το τελικό νόημα του Νίτσε, - το νόημα της ζωής του και της πτώσης της. Όπως η φύση έχει ανάγκη απ’ τις καταιγίδες και τους κυκλώνες για να ξεσπάει η περίσσια της δύναμη σε μιά βίαιη εξέγερση κατά της σταθερότητάς της, όμοια και το πνεύμα από καιρό σε καιρό έχει ανάγκη από έναν άνθρωπο δαμονιακό, που η ανώτερη του δύναμη ορθώνεται αντιμετώπη στην κοινότητα της σκέψης και στη μονοτονία της ηθικής. Έχει ανάγκη ενός ανθρώπου που καταστρέφει κι αυτοκαταστρέφεται: οι ηρωϊκοί όμως επαναστάτες δεν είναι καθόλου λιγότερο σμιλευτές και πλάστες του σύμπαντος απ’ τους σιωπηλούς δημιουργούς. Αν αυτοί δείχνουν την πληρότητα της ζωής, οι άλλοι φανερώνουν την ασύλληπτη δύναμη της θέλησής της: **γιατί πάντα και μοναδικά απ’ της τραγικής φύσης του οχτούμενου συνείδησης της καθύψις του αισθήματος και μόνο χάρη στα απροσμέτρητα πνεύματα η ανθρωπότητα γνωρίζει το υπέρτατο μέτρο της.**

Σ.Τ.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

ΣΠΑΡΤΗ:

Η ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Μιά μέρα, οι Σπαρτιάτες είπαν: "Υπάρχει μόνο παρελθόν και παρόν. Μέλλον, δεν υπάρχει. Αυτό που είναι σήμερα, θα είναι για πάντα". Σκέψη όσο δεν παίρνει αντιβιολογική, που προσπαθεί ν' αγνοήσει τους μεγάλους νόμους της εξέλιξης και της προόδου των κοινωνιών. Απόφαση ακόμα πιο παράλογη, που παραγνωρίζει πως η θέληση μερικών ανθρώπων δεν μπορεί να σταματήσει το δρόμο της ανθρωπότητας. Αιотέλεσμα όμως κατατληκτικό. Αυτό που οι Σπαρτιάτες αποφάσισαν το κατόρθωσαν, παρ' όλους τους νόμους και τους προφήτες. **Μέσα σε μιά Ελλάδα που σφύζει από οργασμό προόδου - που κάθε έτος της ιστορίας της αντιστοιχεί με αιώνες της πανανθρώπινης πορείας - ο χρόνος σταμάτησε να κυλάει για τη Σπάρτη.** Η, καλύτερα, η Σπάρτη σταμάτησε να βαδίζει το δρόμο της μέσα στο χρόνο. Απολιθώθηκε σ' ένα δεδομένο παρόν, που θα προχωρήσει ασάλευτο ως την αιωνιότητα. Κι έγινε η μαρμαρωμένη πολιτεία του μύθου και της πραγματικότητας.

Ας ιδούμε όμως πώς γίνθηκαν αυτά τα παράξενα πράγματα. Η νοτιοανατολική περιοχή της Πελοποννήσου - η Λακωνία - είναι ορεινή και μάλλον άγονη, εκτός από την κεντρική της κοιλάδα, την καταπράσινη και καρπερή, που τη διασχίζει ο Ευρώτας. Όταν οι πρώτοι Έλληνες - οι Αχαιοί - ήρθαν σ' εκείνα τα μέρη να εγκατασταθούν, βρήκαν κατοίκους ιθαγενείς. Ο μύθος λέει πως ο Μελέλαος διαδέχτηκε τον ντόπιο βασιλιά Τύνδαρον. Πρωτεύουσα των Αχαιών βασιλιάδων ήταν η πόλις Λακεδαίμων. Οι Δωριείς - που κατάχτησαν αργότερα τη Λακωνία - ίδρυσαν τέσσερις συνοικισμούς (Πιτάνη, Μεσσόαν, Κυνόσουραν και Λίμνας), που αργότερα τους συγχώνευσαν σε μία πόλη, την Σπάρτη. Η παλιά Λακεδαίμων δεν υπάρχει πιά. Μα οι Σπαρτιάτες θα μεταχειρισθούν τ' όνομά της για τίτλο του κράτους των. Η πόλις η Λακεδαίμωνίων: έτσι ονομάζεται επίσημα το κράτος της Σπάρτης. Όπως επίσης οι όροι Σπαρτιάτης, Λάκων και Λακεδαιμόνιος, είναι απόλυτα συνώνυ-

μοι.

Οι Δωριείς έφεραν στη Λακωνία τη φυλετική τους διαίρεση σε Υλλείς, Δυμάνας και Παμφύλους. Αργότερα καθιέρωσαν και τοπική διαίρεση σε πέντε ωβάς, που θ' αποτελέσουν το σκελετό του κρατικού τους οργανισμού. Έτσι, ο στρατός τους θα συγκροτείται από πέντε λόχους. Πέντε θα είναι οι νομοφύλακές τους, κι άλλοι τόσοι οι έφοροι. Τα πρώτα χρόνια δεν υπάρχει κεντρική κυβέρνηση. Δύο μεγάλες οικογένειες - Αγιάδαι και Ευρυπώντιδαι - διεκδικούν την εξουσία. Τελικά, οι δύο αντίζηλοι θα συμφωνήσουν να μοιραστούν την αρχή, με συνέπεια η Σπάρτη να έχει δύο βασιλιάδες, έναν Αγιάδη κι έναν Ευρυπώντιδη.

Πολύ σύντομα, οι Σπαρτιάτες άρχισαν να νιώθουν την περίφημη "στενοχωρίαν" στην περιορισμένη περιοχή τους. Αντί όμως να ξεκινήσουν για αποικιακές περιπέτειες, προτίμησαν να μεγαλώσουν το κράτος τους, κυριεύοντας τις ολόγυρα χώρες. Χάρη στην καλή πολεμική τους οργάνωση κατάφεραν - περί το τέλος του 9' αιώνα - να ξαπλωθούν σ' ολόκληρη τη Λακωνία. Μοίρασαν τη γη τους σε τόσοι κλήρους, όσοι κι οι πολίτες της Λακεδαίμονας. Οι νικημένοι πληθυσμοί έγιναν ειλώτες (δηλαδή δουλοπάροικοι), και καλλιεργούσαν τα κτήματα των νικητών, κρατώντας τη μισή σοδειά για τη συντήρησή τους.

Η δεύτερη εξόρμηση των Σπαρτιτών θα γίνει προς τις χερσονήσους του Μαλέα (σημερινή Μάνη) και του Ταινάρου. Χορτασμένοι από τη μοιρασιά της Λακωνίας, δεν θα υποδουλώσουν τους νέους κατακτημένους, ούτε θα τους πάρουν τα κτήματά τους. Θα τους επιβάλουν μονάχα φόρο υποτέλειας, και θα τους δώσουν την ιδιότητα του περιοίκου. Η κοινωνική όμως κρίση δεν μπορεί να μην ξεσπάσει. Επειδή οι Σπαρτιάτες - εξαιρετικά γόνιμοι - όλο και πληθαίνουν - κι ο νόμος ορίζει πως ο κλήρος δεν μοιράζεται, αλλά θα κληρονομηθεί από τον πρωτότοκο. Ένα σωρό Σπαρτιάτες απομένουν άκληροι. Κατάσταση δυσάρεστη το δίχως άλλο, μα όχι κι αδιέξοδη. Η κα-

τάχηση της γειτονικής και καρπερής Μεσσηνίας θα δώσει την πιο πρακτική λύση. Επακολουθεί πόλεμος σκληρός, που διαρκεί είκοσι χρόνια (735 - 716). Οι Μεσσηνιοί, ξέροντας τι τους περιμένει, αμύνονται σκληρά. Ο βασιλιάς τους Αριστόδημος, οχυρωμένος στην Ιθώμη, αποκρούει τις επιθέσεις του Σπαρτιάτη βασιλιά Θεόπεμπτου - αλλά στο τέλος θα υποταχτεί. Η εύφορη γη της Μεσσηνίας μοιράζεται σε τόσοι κλήρους, όσες οικογένειες έχει η Σπάρτη. Οι Μεσσηνιοί θα γίνουν ειλώτες των Λακεδαιμόνιων.

Τώρα, κάθε Σπαρτιάτης έχει δύο κλήρους, ένα στη Λακωνία κι ένα στη Μεσσηνία. Ζή - και καλοζή - άνεργος, από τον ιδρώτα των ειλώτων. Παρ' όλ' αυτά, ο λαός δεν είναι ευχαριστημένος. Αν πιστέψουμε το Θουκυδίδη, καμιά πόλη της Ελλάδας δεν χωριζόταν από τόσο βαθιές διχόνοιες, όσο η Σπάρτη. Ο Ηρόδοτος μιλάει για τους νόμους της που ήταν οι χειρότεροι της Ελλάδας. Άλλες λεπτομερείες δεν έχουμε για τη μεγάλη κρίση που συγκλόνισε τη Λακεδαίμονα. Το βέβαιο είναι ότι η άστοχη νομοθεσία διορθώθηκε σιγά - σιγά. Πως όμως; κι από ποιούς; Δεν το γνωρίζουμε. Σημειώνουμε μόνο πως ο θρυλικός νομοθέτης Λυκούργος, είναι γέννημα της φαντασίας εκείνων που είχαν συμφέρον να προσδώσουν θείκη κατοχύρωση στη νομοθεσία.

Ίσαμε τώρα, η Σπάρτη εξελίσσεται κανονικά, όπως περίπου όλες οι πόλεις - κράτη της Ελλάδας. Ο θεσμός της βασιλείας θα εξουδετερωθεί, σιγά - σιγά, από την ολιγαρχία. Οι δυο βασιλείς θα διατηρήσουν τα θρησκευτικά τους προνόμια. Η κυβέρνηση περιέρχεται στην γερουσιάν και τους πέντε εφόρους. Η συνέλευση του λαού - η απέλλα - που είχε γνώμη κάτω απ' το βασιλικό καθέστώ, τώρα δεν έχει πιά. Αφού έγιναν ολ' αυτά - κι αφού καταχτήθηκε η Μεσσηνία - οι Σπαρτιάτες έκριναν πως είχαν το καλύτερο κράτος που μπορούσε να φαντασθεί κανείς! Πως κάθε αλλαγή, μόνο κακό θα έκανε. Αποφάσισαν λοιπόν να στέρξουν την παρούσα κατάσταση εσαεί - κι απολιθώθηκαν στην κοινωνι-

κή και πολιτική μορφή όπου τους βρήκε ο ΣΤ' αιώνας...

Πριν οι Σπαρτιάτες αποφασίσουν να κλειστούν στον εαυτό τους, γνώρισαν ημέρες λαμπρού πολιτισμού. Καμιά πόλη της Ελλάδας δεν είχε - σε αριθμό, μέγεθος, καλαισθησία - τα μνημεία της Σπάρτης. Οι ναοί της Ορθίας Αρτέμιδος και της Χαλκιοίκου Αθηνάς ήσαν περίφημοι για την ομορφιά, τη διακόσμηση, τον πλούτο. Περίφημο επίσης ήταν και το ενθρονισμένο άγαλμα του Αμυκλαίου Απόλλωνος. Οι κοσμηματοποιοί, οι κεραμείς, δημιουργούν έργα εξαιρετικής ποιότητας. Οι ξυλογλύπτες κερδίζουν φήμη πανελλήνια. Οι χαλκείς διακρίνονται στην οπλοποιία.

Στο αναμεταξύ οι Λακεδαιμόνιοι - άνεργοι και πλούσιοι - περνούν ζωή χαρισάμενη. Οι γιορτές - Κάρνεια, Γυμνοπαιδία - διαδέχονται η μία την άλλη. Ο κόσμος διασκεδάζει, τραγουδάει, χορεύει. Μουσική, χορός, αθλητισμός, είναι τα μεγάλα ταλέντα των Σπαρτιατών. Απ' όλη την Ελλάδα έρχονται στη Σπάρτη ποιητές, μουσικοί, χορευτές, να ζήσουν στο πιο εξαίσιο κλίμα για την τέχνη τους. Κοσμοπόλις πραγματική, που συναγωνίζεται την Αθήνα στο πνευματικό επίπεδο.

Κι έξαφνα, το μεγάλο πανηγύρι των Μουσών και των Χαρίτων παίρνει τέλος απότομο. Η Σπάρτη σήκωσε ολόγυρα της τείχος νοητό κι απροσπέλαστο. Κλείνεται στον εαυτό της ερμητικά. Κανείς αλλοδαπός δεν επιτρέπεται να την επισκεφθεί χωρίς ειδική άδεια των Εφόρων, που δεν τη δίνουν σχεδόν ποτέ. Αλλά κι οι Σπαρτιάτες δεν βγαίνουν από το σιδερένιο τους παραπέτασμα, παρά μονάχα για να το μετακινήσουν καταχτώντας τους γείτονές τους. Ήρθε η ώρα κι η στιγμή να δημιουργήσουν το πολίτευμα που ονειρευόνταν. Ύστερ' απ' αυτό, ο θάνατος της τέχνης και του πνεύματος δεν είναι μακριά...

Από κείνη τη στιγμή, η κοινωνική οργάνωση της πόλης των Λακεδαιμόνιων γίνεται απλή και βασίζεται 1) σε μια ανισότητα: ένα πλήθος δουλοπαροίκων μοχθούν για να θρέψουν την ολιγάριθμη και άρχουσα τάξη των Σπαρτιατών, που δεν εργάζεται, 2) σε μίαν ισότητα: τα μέλη της άρχουσας τάξης είναι εντελώς ίσα μεταξύ τους, τόσο στο κοινωνικό όσο και στο οικονομικό κεφάλαιο. Αποκλειστική απασχόληση έχουν τον πόλεμο. Όλοι οι Σπαρτιάτες είναι στρατιώτες, είτε σε πόλεμο βρίσκεται η πολιτεία είτε σε ειρήνη. Και - φυσικά - η Σπάρτη έχει μεταλλάξει σε μεγάλο στρατόπεδο.

Η γη του κράτους χωρίστηκε σε δύο κατηγορίες: 1) Στην πολιτικήν χώραν, που ανήκει στο δημόσιο και που αποτελείται από δύο περιοχές: α) μία που εξαπλώνεται ολόγυρα στην πόλη της Σπάρτης και β) άλλη μία που βρίσκεται

στη Μεσσηνία. Το Κράτος εκχωρεί, σε κάθε πολίτη - οικογενειάρχη, την επικαρπία δύο κλήρων, από ένα σε κάθε περιοχή. Η επικαρπία του κλήρου είναι αναπαλλοτρίωτη και μεταβιβάζεται, μετά το θάνατο του επικαρπωτή, στον πρωτότοκο γιό του. Αν ο επικαρπωτής πεθάνει δίχως ν' αφήσει γιούς, η επικαρπία επιστρέφει στο δημόσιο. Ο κλήρος καλλιεργείται αποκλειστικά από τους ειλωτες (ποτέ ο Σπαρτιάτης δεν κατοικεί στα κτήματά του ή ασχολείται με αυτά), που έχουν χρέος να δίνουν στον κύριο τους 82 μεδίμνους κριθάρι το χρόνο (αποφορά). Το περιπλέον της σοδειάς ανήκει στους ειλωτες. Έτσι, κάθε Σπαρτιάτης έχει σταθερό ετήσιο εισόδημα 6000 κιλά κριθάρι και τίποτ' άλλο. Δηλαδή, απόλυτη οικονομική ισότητα. 2) Στην περιοκίδα, που αποτελείται απ' όλη την άλλη χώρα. Εδώ ισχύει ο θεσμός της ακίνητης ιδιοκτησίας - απαλλοτιωτής, διαιρετής και διαθετής - όπου ο κάθε Σπαρτιάτης μπορεί να έχει το δικό του κτήμα. Με άλλα λόγια, η περιοκίς ανατρέπει ουσιαστικά την τυπικήν οικονομικήν ισότητα της πολιτικής χώρας.

Το άτομο ανήκει στο κράτος. Στον πολίτη απαγορεύεται αυστηρά κάθε άλλη απασχόληση εκτός απ' τα στρατιωτικά έργα. Ο ειλωτας έχει χρέος να καλλιεργή τη γη. Στον περιοκίκο επιτρέπεται ν' ασχολείται με το εμπόριο και τη βιομηχανία. Οι ειλωτες είναι δούλοι του κοινού (του κράτους), που μόνο τη χρήση τους εκχωρεί στους πολίτες. Η κατάσταση του ειλωτα δεν μπορεί να θεωρηθεί πανάθλια, αφού μόνον 82 μεδίμνους κριθάρι το χρόνο έχει χρέος να δίνει στον αφέντη του. Το περιπλέον είναι δικό του. Συνεπώς, όσο πιο πολύ κατορθώσει να αξιοποιήσει το κτήμα, τόσο πιο μεγάλα κέρδη θα έχει. Στην ουσία η χρονιάτικη αποφορά δεν είναι παρά ένα μίσθωμα. Κατά τ' άλλα, ο ειλωτας θεωρείται πράμα και προστατεύεται από το νόμο μόνον με την ιδιότητά του σαν κτήμα του δημόσιου. Συχνά όμως η κυβέρνηση προστάζει ομαδικές σφαγές ειλωτων, για να κρατή την τάξη τους σε συνεχή τρομοκρατία. Τρέμουν οι ειλωτες τους αφεντάδες τους. Μα κι οι Σπαρτιάτες ζούν με τον αιώνιο τρόμο μίας επανάστασης των ειλωτων. Μονάχα - κι εντελώς εξαιρετικά - ο ειλωτας που ανδραγάθησε συμπολεμώντας με την φυλετικήν ευγένεια του herrenvolk, απελευθερώνεται και τοποθετείται στην κατηγορία των αφετών ή των αδεσπότην. Αν μάλιστα η πολεμική του διαγωγή είναι ομολογουμένως ηρωική, εισάγεται στην τάξη των νεοδαμωδών και παίρνει πολιτικά δικαιώματα.

Οι περιοκίκοι είναι ελεύθεροι κι έχουν το δικαίωμα να διοικούν (όχι να κυβερνούν) τις πόλεις τους. Η ανώτατη διακυβέρνηση της Περιοκίδας ανήκει στη

Σπάρτη, που εισπράττει βαρύ φόρο υποτέλειας. Οι περιοκίκοι έχει δική του περιουσία, που τη διαθέτει όπως θέλει. Έχει επίσης το δικαίωμα ν' αναπτύξει ελεύθερα την οικονομική του δραστηριότητα προς το εμπόριο, τη βιοτεχνία κ.λ.π. Όταν γίνη πόλεμος, θα καταταχθή στις ένοπλες δυνάμεις της Λακεδαιμόνας. Μπορεί να φθάσει ως την αρχηγία του στόλου, όχι όμως και του στρατού, που είναι προνόμιο των Σπαρτιατών. Φυσικά, οι περιοκίκοι δεν είναι ευχαριστημένοι από την κατάσταση τους. Κάποτε θα βαρεθούν να χύνουν το αίμα τους για λογαριασμό των αφεντάδων τους. Θα ενόσωσουν τη δυσάρεσκά τους με την οργή των ειλωτων. Έτσι, οι Σπαρτιάτες θα ζούν συνεχώς μέσα σε περιβάλλον εχθρικό.

Στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας βρίσκεται ο herrenvolk των Σπαρτιατών, περήφανος, απομονωμένος, απροσπέλαστος. Οι Σπαρτιάται κυβερνάν τη Λακεδαίμονα, ζουν από το μόχθο των ειλωτων και των περιοκίων και πολεμούν. Μεταξύ τους θεωρούνται όμοιοι κοινωνικά. Και είναι, επειδή η εσωτερική οργάνωση της τάξης τους διακρίνεται για την άκραν ισοπολιτεία. Η πρόθεση του νόμου ήταν ακόμα πιο τολημηρή όταν θέσπιζε - εκτός απ' την πολιτική - και την οικονομικήν ισότητα. Αλλά στην πραγματικότητα υπάρχουν Σπαρτιάτες πλούσιοι και φτωχοί. Με τη διαφορά πως οι πλούσιοι δεν έχουν το δικαίωμα να χαρούν τον πλούτο τους. Το κράτος τους το απαγορεύει κρατώντας τους - από την ημέρα που θα γεννηθούν, ως την ημέρα που θα πεθάνουν - κάτω από την πιο καταπιεστική πειθαρχία. Το παιδί, μόλις γεννηθή, θα παρουσιασθεί απ' τους γονείς στους γερούς της φυλής. Αν είναι γερό, θα του επιτραπή να ζήσει. Αν είναι αδύνατο, θα ριχθή στον Καϊάδαν. Στον Καϊάδα επίσης θα ριχθή το αρτιμελές παιδί της πολυάνθρωπης και φτωχής οικογένειας· επειδή το κράτος έχει ανάγκη από στρατιώτες γερούς κι οικονομικά αμέριμνους.

Το παιδί που θα του επιτραπή να ζήσει, θα μείνει κοντά στη μάνα του, ωσότου φτάσει τα επτά του χρόνια. Ύστερα το παίρνει το κράτος, για να του δώσει δια της αγωγής την αρετήν του πολίτη - πολεμιστή. Αμέσως θα ενσωματωθή στη φυλή και την ωβά του πατέρα του. Επίσης θα καταταχθή στις ανάλογες βούσας και ίλας. Υπακούει τυφλά στον βοσάγον, τον ίλαρχον, και τον παιδονόμον. Μέχρι δώδεκα ετών θεωρείται μικιχιζόμενος. Μετάξύ δώδεκα κι είκοσι είναι παίς. Ύστερα - ως τα εικοσιδύο - είναι ίρην. Τελικώς, θα γίνει σφαιρείς. Πρέπει να σημειωθεί πως όλοι αυτοί οι βαθμοί υποδιαφορούντι σ' άλλους τόσους που δεν κρίνουμε σκόπιμο ν' αναφέρουμε· και μαρτυράν την αυστηρήν ιεραρχικήν οργάνω-

νωση της σπαρτιατικής κοινωνίας. Ο νεαρός Σπαρτιάτης είναι πάντοτε ξυπόλυτος και ντυμένος, χειμώνα - καλοκαίρι, μ' έναν κοντό χιτώνα. Κοιμάται πάνω σε στρώμα από καλάμια. Τρέφεται ανεπαρκώς' μα έχει το δικαίωμα να συμπληρώσει τη διατροφή του με την κλοπή. Μαστιγώνεται ταχτικά - και χωρίς καμιά αιτία - μόνο και μόνο για να σληραγωγηθή μέχρι κτηνωδίας. Η πνευματική του μόρφωση περιορίζεται στην αποστήθιση της Ιλιάδας και διαφόρων ηθικοπλαστικών γνωμικών. Την ημέρα θα όμως θα φθάσει σε τελειότητα απροσπέλαστη. Για ν' αποκτήσει την ιδιότητα του αφαιρέα, πρέπει να περάσει τις εξετάσεις της κρυπτείας' δηλαδή, μία περίοδο κατοποιού αλητείας. Την ημέρα θα κρύβεται' τη νύχτα θα λεηλατεί. Στο τέλος οφείλει να σκοτώσει ένα είλωτα. Ύστερ' απ' αυτό, θεωρείται άξιος να φέρη τον τίτλο του πολίτη της Σπάρτης. Μόλις γίνει ήρην, ο Σπαρτιάτης έχει το δικαίωμα - και το χρέος - να τρώει στα εσπερινά φιδίτια (τα κοινά δείπνα). Μέχρι τα τριάντα του χρόνια, ζη στο στρατόν. Ύστερα μεταφέρεται στην εφεδρεία και γίνεται μέλος της απέλλας. Αν έχη αγροτικό κλήρο θεωρείται όμοιος.

Στα φιδίτια, ο Σπαρτιάτης σιτίζεται υποχρεωτικά, από 20 ως 60 χρόνων. Η συνεισφορά του σε είδος είναι αυστηρά καθορισμένη. Ο μέλας ζωμός αποτελεί τη βάση της τροφής. Τρώει όμως και τυρί και κρέας και ξερά σούκα και κυνήγι. Κάθε φιδίτιο αποτελείται από 15 άτομα που αποκαλούνται σύσσιτοι. Στον πόλεμο οι σύσσιτοι είναι και σύσκηνοι, δηλαδή κοιμούνται κάτω απ' την ίδια σκηνή και σχηματίζουν κοινή ομάδα.

Ο στρατός της Σπάρτης αποτελείται κυρίως από το περίφημο, το αήττητο πεζικό της. Η οργάνωσή του πέρασε από πολλά στάδια. Στο τέλος - 425 - αποτελείται από 6 μόρσας των 2 λόχων η καθεμία (ένας λόχος Σπαρτιατών κι ένας περιοίκων). Ο λόχος (640 άνδρες) διαιρείται σε 4 πεντηκοστίας (160 άνδρες) και 16 ενωμοτίας (40 άνδρες). Μόνον μετά τα 30 χρόνια ο Σπαρτιάτης έχει δικαίωμα να συζήσει με τη γυναίκα του' και μόνον μετά τα 60 ειν' ελεύθερος από κάθε στρατιωτική υποχρέωση.

Με αυτούς τους όρους δεν μπορεί να γίνει λόγος για οικογενειακή ζωή. Οι κοπέλες γυμνάζονται σκληρά, μαζί με τ' αγόρια, για να γεννήσουν - όταν παντρευτούν - γερούς Σπαρτιάτες. Έτσι, καταντούν αντρογυναίκες, ξετσιπωτές κι ελευθερόστομες. Τον άντρα τους και τ' αγόρια τους τα βλέπουν μόνον όταν έχουν "έξοδο" απ' τον αιώνιο στρατόν της ζωής τους. Ζουν με τα κορίτσια τους, δίχως να πολυφροντίζουν το νοικοκυριό. Προσποιούνται και περηφανεύονται για την αρετή τους, ενώ δεν είναι διόλου ενάρετες. Όταν οι άντρες τους

λείπουν στον πόλεμο (πράμα που συμβαίνει πολύ συχνά) διοικούν αυτές τα κοινά. Επί πλέον, ο νόμος δεν τους απαγορεύει τη δικαιοπραξία και το εμπόριο. Έτσι, στη Σπάρτη δημιουργείται μία παράξενη κατάσταση γυναικοκρατίας, όπως ακριβώς στις ναυτικές περιοχές της σημερινής Ελλάδας, που οι άντρες όλο ταξιδεύουν.

Διακόσιες πενήντα χιλιάδες είλωτες κι εκατό χιλιάδες περιοίκοι μοχθούν για να θρέψουν εικοσιπέντε χιλιάδες Σπαρτιάτες. Εικοσιπέντε χιλιάδες θυμαστούς κηφήνες, που δεν έχουν καμιάν απολύτως διάθεση να χαρούν την οικονομική τους ευτυχία. Δεν εργάζονται για να φαν. Και παιδεύονται στο στρατόν, μια ζωή ολόκληρη, για να εξασφαλίσουν την οικονομική τους αδράνεια. Δεν χορταίνουν φαί' ύπνο. Εξκούραση, γυναίκα, οικογένεια. Γυμνάζονται σκληρά, απ' το πρωί ως το βράδυ. Τη μισή ζωή τους την περνάν σε πολέμους κι εκστρατείες. Δεινοπαθούν, πληγώνονται, σκοτώνονται. Κι όλ' αυτά για να μην εργάζονται. Ως που μπορεί να φτάσει ο ανθρώπινος παραλογισμός! Υπάρχει όμως κι αντίθετη όψη του νοήματος. Αυτή η πολεμολογική, δεσποτική κι ασκήτική αντίληψη της ζωής, δημιουργεί στο Σπαρτιάτη υψηλό ηθικονοητικό επίπεδο. Είναι η περιφημη αρετή - πατριωτισμός, πειθαρχία, πνεύμα αυτοθυσίας, υποταγή στο σύνολο που θα κάνει τους τριακόσιους του Λαωνίδα να περουν μέχρις ενός. Ο Σπαρτιάτης, στην προσπάθειά του να λευτερωθεί από τις υλικές φροντίδες της ζωής, κατορθώνει να υπερνικήσει την ύλη. Σ' αυτό το σημείο οι δικαιολογημένες κατά τ' άλλα αντιρρήσεις του κάθε καλοήπιστου στοχαστή, οφείλουν να σταματήσουν.

Ένας στρατός, μόνο ιεραρχικά μπορεί να διοικηθή. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και για το κράτος - στρατός της Σπάρτης. Από θεωρητική σκοπιά, οι πολιτικοί θεσμοί της έχουν τα γνωρίσματα μιάς ισορροπίας ανάμεσα στις διάφορες κοινωνικές τάξεις. Επί κεφαλής του κράτους, οι δύο βασιλείς. Παρακάτω, η γερουσία των ευγενών κι η απέλλα του λαού αλληλοϊσορροποούνται. Οι πέντε έφοροι - που βγαίνουν απ' το λαό - εξασφαλίζουν το σύνδεσμο της γερουσίας με τους βασιλιάδες.

Στην πραγματικότητά, τα πράγματα ειν' εντελώς αλλιώς. Και πρώτα, οι βασιλείς έχουν χάσει κάθε ουσιαστική εξουσία. Όταν υπάρχει ειρήνη, εξασκούν μερικά θρησκευτικά και δικαστικά καθήκοντα. Μόλις όμως ξεσπάσει πόλεμος, ο ένας βασιλιάς μένει στη Σπάρτη κι ο άλλος ονομάζεται αρχηγός του στρατού μάλλον θεωρητικώς, αν λογαριάσουμε ότι δυό έφοροι τον ακολουθούν - είδος πολιτικών επιτροπών - και του κάνουν το βίο αβίωτο. Αργότερα, οι δυό έφοροι

θ' αντικατασταθούν από δεκαμελές συμβούλιο, που ουσιαστικά διευθύνει τις επιχειρήσεις. Το όργανο που εξασκεί στην πραγματικότητα την εξουσία είναι η τριακονταμελής γερουσία. Τα ισόβια μέλη της διαλέγονται δια κοινής βοής, ανάμεσα στους πολίτες που έχουν περάσει τα εξήντα χρόνια κι είναι άριστοι αρετή. Η γερουσία δεν έχει ευθύνη, δεν λογαριάζει τη γνώμη της απέλλας, κι αποτελεί την ουσιαστική κυβέρνηση της πολιτείας. Δηλαδή σωστή γερουτοκρατία, που κυβερνά την πολιτεία με τον πιο στενοκέφαλα συντηρητικό τρόπο.

Η απέλλα συγκροτείται απ' όλους τους πολίτες που πέρασαν τα τριάντα χρόνια. Δεν συζητεί. Ακούει μόνο τις προτάσεις των εφόρων, και τις εγκρίνει ή τις απορρίπτει διά βοής. Επίσης εκλέγει τους γερουσιαστές κι όλους τους κρατικούς λειτουργούς κατά τον εξής τρόπο: οι υποψήφιοι περνούν ένας - ένας μπροστά στην απέλλα και γίνονται δεκτοί με ανακάτεμα από επιδοκιμασίες και αποδοκιμασίες. Σ' ένα απλανό στίπτι βρίσκονται κρυμμένοι μερικοί ανώτατοι λειτουργοί (γερουσιαστέςκι έφοροι), που κρίνουν - δίχως έλεγχο - ποιός υποψήφιος είχε τις περισσότερες επευφημίες. Με άλλα λόγια διορίζουν όποιον θέλουν αυτοί...

Κατ' αυτόν τον παράδοξο τρόπο "εκλέγονται" οι πέντε έφοροι, που η θητεία τους είναι για ένα χρόνο. Έχουν δικαιώματα πολύ μεγάλα, σχεδόν δικτατορικά. Όλα τα νήματα της διοίκησης βρίσκονται συγκεντρωμένα στα παντοδύναμα χέρια τους. Ο λαός τους τρέμει. Φανερά, αυτοί κυβερνούν το κράτος κι όχι η γερουσία. Με τη διαφορά ότι οι έφοροι είναι τυφλά και πειθήνια όργανα της. Συνεπώς, η γερουσία - μιά κλίκα τριάντα ανθρώπων - κυβερνά το κράτος δια των εφόρων.

Είναι εύκολο να πης: "Αυτό που είναι σήμερα, θα είναι για πάντα". Δύσκολο όμως να το κατορθώσης. Οι νόμοι της ζωής ξεπερνούν το θέλημα των ανθρώπων. Ολόκληρη η οικουμένη να ήταν η Σπάρτη, πάλι οι βαθύτεροι βιολογικοί νόμοι - οι ανεξάρτητοι από την ανθρώπινη θέληση - θα γκρέμιζαν το εσασί του κοινωνικού της οικοδομήματος. Μα η Λακεδαιμών δεν είναι το σύμπαν. Όσο κι αν προσπαθή ν' απομονωθεί, οργανικά ανήκει στο ελληνικό σύνολο που καλπάζει μέσα στο χρόνο. Η οικονομική εξέλιξη του συνόλου δεν μπορεί αν μην έχη αντίκτυπο στη Σπάρτη. Από τα πρώτα κιόλας συμπτώματα, οι Σπαρτιάτες θα 'πρεπε να καταλάβουν την ουτοπία του καθεστωτικού τους "εσασί". Αλλά πίστευαν στην πλάνη τους με πείσμα στενοκέφαλο. Ύστερ' από αυτό, η παρακμή ήταν μοιραία.

Όταν η Σπάρτη αποφάσισε ν' ακινητοποιηθή οριστικά μέσα στους θεσμούς

της, η κατάσταση ήταν η εξής: Δέκα χιλιάδες Σπαρτιάτες απόχτησαν κλήρο και, κατά συνέπεια, έχουν πολιτικά δικαιώματα. Τα εισοδήματα του κλήρου κανονίστηκαν σε τρόπο να διατρέφουν τον κληρούχο. Αλλά η γενικότερη οικονομική πορεία της Ελλάδας έχει αντίκτυπο στη Σπάρτη. Ο τιμήριθμος ανεβαίνει σιγά, μα σταθερά. Οι βιοτικές ανάγκες του ανθρώπου πολλαπλασιάζονται, σε τρόπο που ο κλήρος δεν επαρκεί να θρέψει τον επικαρπωτή. Πως θα τα βγάλει πέρα ο Σπαρτιάτης, αν λογαριάσουμε πως ο νόμος του απαγορεύει κάθε εργασία; Απλούστατα θα δανειστή, παραχωρώντας ένα μέρος - ή και το σύνολο - της επικαρπίας του κλήρου του. Θα δανειστή από τους ελάχιστους εκείνους συμπατριώτες του που κατάφεραν να σχηματίσουν μεγάλη περιουσία στην Περιοικίδα και συγκέντρωσαν, με το σύστημα αυτό, όλο το εισόδημα της Σπάρτης στα χέρια τους.

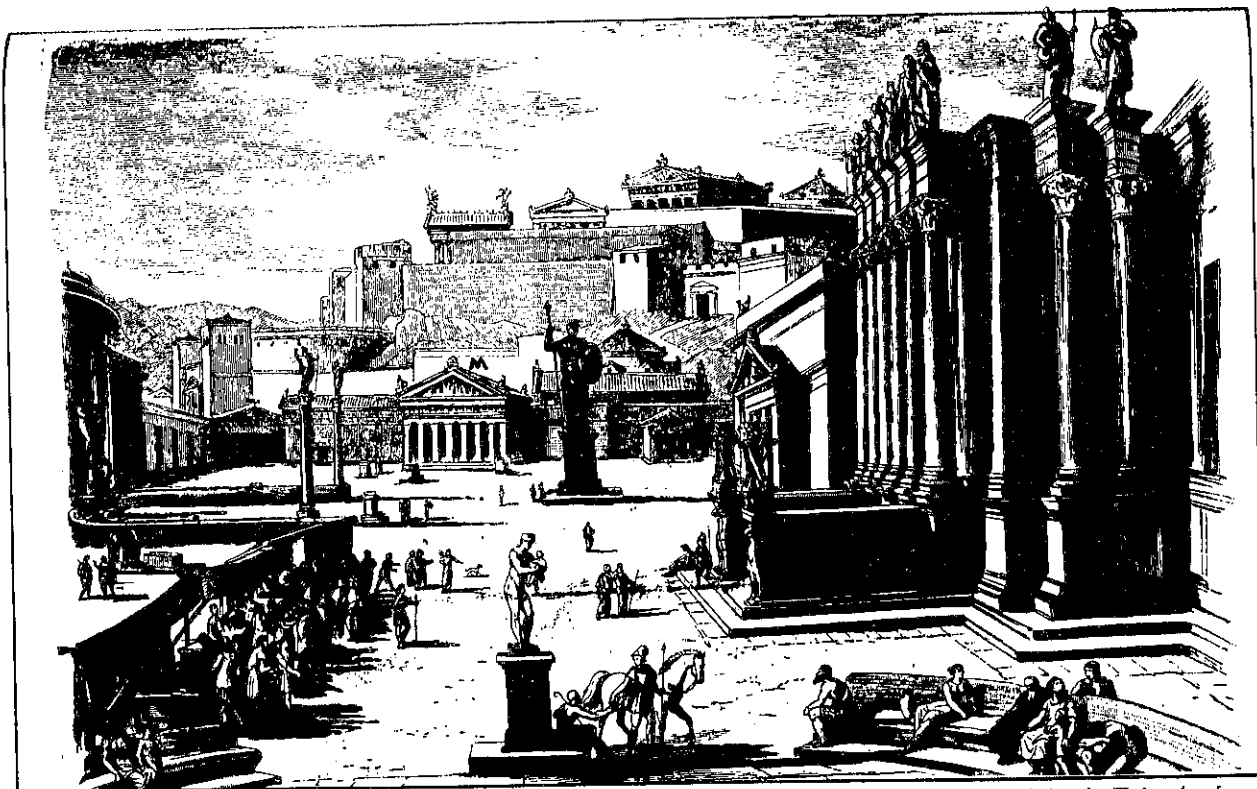
Από τη στιγμή που ο Σπαρτιάτης δεν μπορεί να πληρώσει συνδρομή στο φιδίτιο, χάνει τα πολιτικά του δικαιώματα. Από όμοιος, υποβιβάζεται σε υπομειονα. Έτσι, το ασυγχρόνιστο του οικονομικού καθεστώτος ελαττώνει διαρκώς τον αριθμό των πολιτών. **Στην πρώτη αυτή αιτία της ολιγανθροπίας που ξεκλήρισε τη Σπάρτη, θα προστεθεί κι ο απaráμιλλος ηρώισμός των Σπαρτιτών, που προτιμάν να σκοτωθούν πολεμώντας παρά να υποχωρήσουν.** Με αυτή

τη νοοτροπία, η νίκη μπορεί να στοιχίσει περισσότερους νεκρούς στη Σπάρτη, από όσους η ήττα στον αντίπαλο. Φυσικά, σ' ένα κράτος που το χαραχτηρίζει η λογική του συγχρονισμού, τα κενά του πολέμου αναπληρώνονται. Στη Σπάρτη όμως συμβαίνει το αντίθετο. Στους νεκρούς των πολέμων θα προστεθούν οι φτωχοί, που χάνουν τα πολιτικά τους δικαιώματα. Αλλά κι όσοι δεν τα έχασαν ακόμα, φροντίζουν να μην αυξήσουν τη λεγεώνα των πεινασμένων. Οι Σπαρτιάτες, μη μπορώντας να θρέψουν τα παιδιά τους, αποφεύγουν και να τα γεννάει. Και βλέπουμε το αηδιαστικό φαινόμενο δύο ή περισσότερων αδελφών που παντρεύονται την ίδια γυναίκα (παράξενη μορφή γυναικείας πολυγαμίας), επειδή δεν μπορεί να διαθρέψει ο καθένας τη δική του.

Αυτοί είναι οι λόγοι που ξεκλήρισε ο λαός των Σπαρτιτών. Περί το 600 υπάρχουν 10.000 πολίτες. Μετά έναν αιώνα, 8.000. Το 371, στη μάχη των Λεύκτρων, μονάχα 2000 οπλίτες έχει να παρατάξει η Σπάρτη. Το 330 έμειναν οι μισοί. Το 242, επί βασιλείας του Άγιδος, έπεσαν στους 700, δηλαδή τους πλούσιους κι όσους φτωχούς κατάφεραν να γλιτώσουν από τα νύχια τους. Ο απόλοιπος πληθυσμός της Λακωνίας αποτελείται από υπομειονες (πρώην πολίτες και τώρα προλετάριους) νεοδαμώδεις (απελεύθερους ειλώτες), νόθους και μόθακες (ειλώτες που πρόκειται ν' απελευθε-

ρωθούν). Δηλαδή ένα πλήθος ανθρώπων που άρχισαν να καταλαβαίνουν ότι δεν υπάρχει λόγος να υποφέρουν την εκμετάλλευση μισής χιλιάδας πλουσίων. Στην καταπιεζόμενη μάζα των ειλώτων και περιοίκων, θα προστεθή ο όγκος των πανάθλιων Σπαρτιτών που έχασαν περιουσία και πολιτικά δικαιώματα. Έτσι η επανάσταση κατά των πεντακόσιων παραλήδων, που επιμένουν να παριστάνουν τον "λαόν των κυρίων", είναι αναπότρεπτη.

Στους εσωτερικούς λόγους που προκάλεσαν την πρακμή της Σπάρτης, πρέπει να υπολογιστή κι η εξωτερική πολιτική της, η καθαρά ιμπεριαλιστική. Οι Σπαρτιάτες προσοπάθησαν να ηγεμονεύσουν στην Πελοπόννησο με πρῶτα, σ' ολόκληρη την Ελλάδα πιά ύστερα. Κατόρθωσαν πολλά - αλλά προσωρινά - πράγματα σ' αυτό το κεφάλαιο. Πως όμως γίνεται ένα μικρό κράτος να επιβάλει το αναχρονιστικό καθεστώς του σε μίαν αυτοκρατορία (όπου μάλιστα οι υποτελείς έχουν μεγαλύτερη πολιτιστική πρόοδο απ' τον επικυρίαρχο); Το σύστημα που μέσα στα στενά όρια της Λακωνίας γίνεται όλο και πιά επικίνδυνα ασυγχρόνιστο, είναι για όλη την Ελλάδα ασφυχτικά προκατακλυσμάιο. Φυσικά, από την ασφυξία αυτή δεν πρόκειται να πεθάνη η Ελλάδα, αλλά μόνον η Σπάρτη..

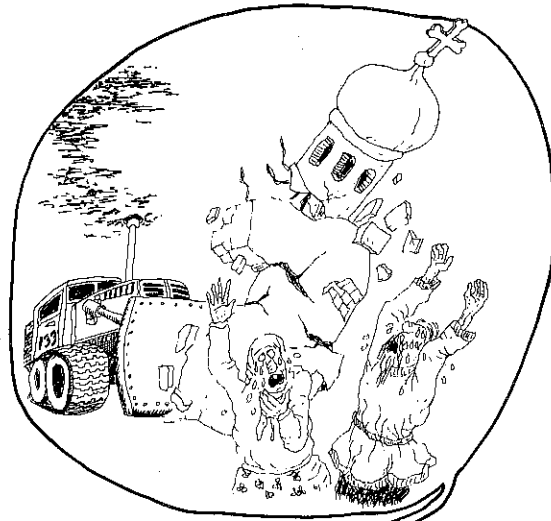
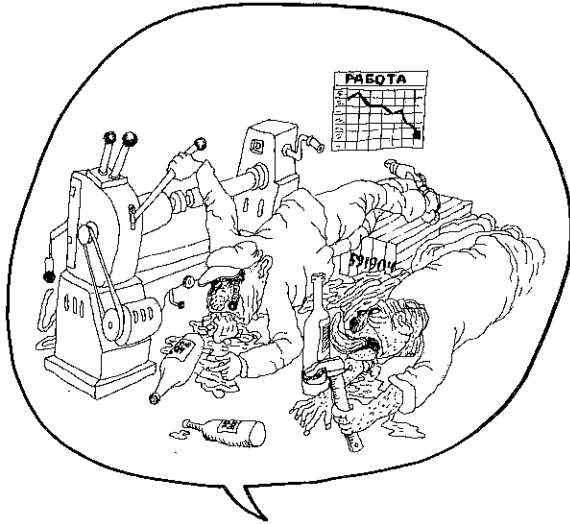

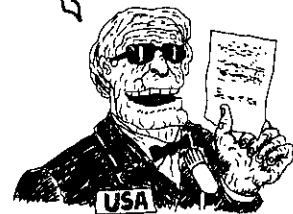
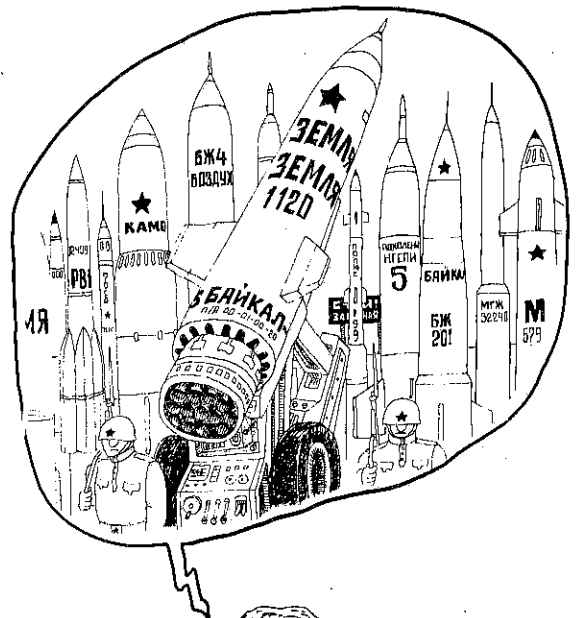
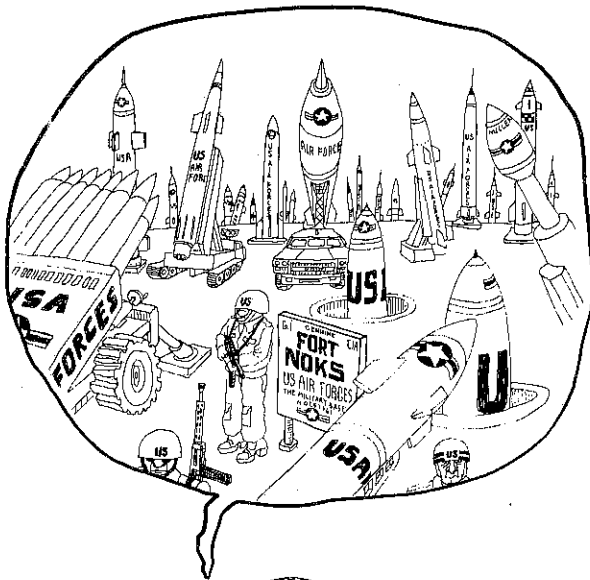
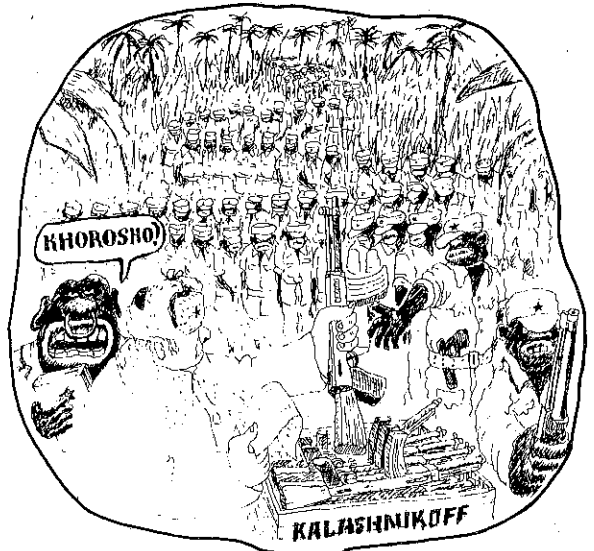
Αναπαράσταση της αγοράς της αρχαίας Σπάρτης: Μία πόλη γεμάτη καλλιτεχνικά αριστουργήματα. Αυτήν την Πολιτεία οι διαστρεβλωτές της Ιστορίας εμφανίζουν ως άπολιτο καθεστώς και τους Σπαρτιάτες ως «άξεστον» άπλους πολεμιστές...

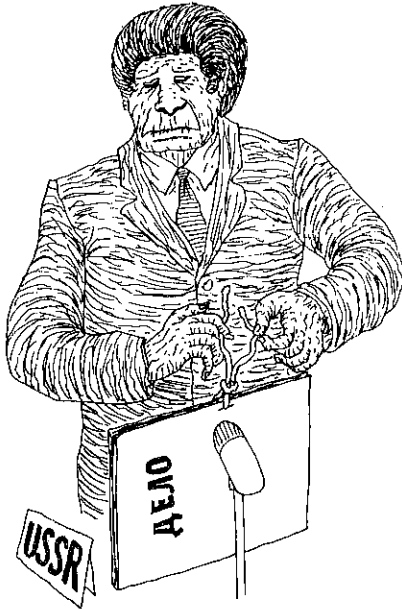
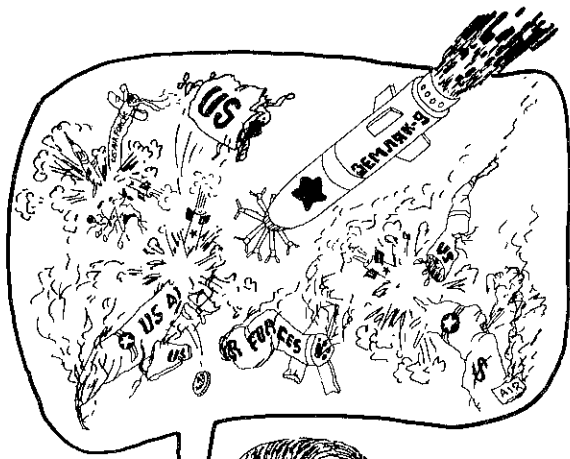
Μια σειρά από γελοιογραφίες που τα λένε όλα

Ο σκιτσογράφος είναι ο Σοβιετικός πρώην αντικαθεστωτικός Βιατσεσλάβ Συσσόιεφ

(εκδόσεις ΚΟΜΟΥΝΑ)

... KAI TORA EFINAN ΦΙΛΟΙ!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

Η Διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο σπάνιο και το συνηθισμένο, ανάμεσα στο ηρωικό και το ανθρώπινο

Αλεξάνδρεια, 1872. Μια πόλη που κυριολεκτικά σφύζει από το Ελληνικό στοιχείο. Μια πόλη όπου η κυριαρχία των Ελλήνων στα γράμματα και στις τέχνες είναι έκδηλη.

γράφει η ΠΕΛΑΓΙΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Ο απόδημος Ελληνισμός μεγαλουργεί. Οι Έλληνες είναι πρότυπα πολιτών. Εκείνη την εποχή, βλέπει το φως του κόσμου το τρίτο παιδί του Εμμανουήλ Μπενάκη - ενός από τους πιο δραστήριους και επιφανείς Έλληνες της διασποράς και μετέπειτα και υπουργού και εθνικού ευεργέτη - και της Βιργινίας Χωρέμη, η Πηνελόπη.

Η Πηνελόπη μεγαλώνει σ' ένα σπίτι όπου τηρούνται πιστά οι παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα της μητέρας Ελλάδος διαπλάθεται ο χαρακτήρας με την πίστη ότι η πατρίδα της, κοιτίδα του πολιτισμού, αποτελεί μια αξία διαχρονική, ένα ιδανικό για το οποίο αξίζει κανείς να δώσει όλη του την ύπαρξη. Στο σπίτι του Μπενάκη όμως παράλληλα με την κοινωμία στα Ελληνικά νόματα, ασκείται μια πίστη από ξένους δασκάλους που έχει σαν σκοπό να καταστρέψει την εθνική συνείδηση των παιδιών, ν' αλλοτριώσει την πολιτιστική τους ταυτότητα.

Η Πηνελόπη Μπενάκη μεγαλώνει σε συνθήκες άκρατης πειθαρχίας. Οι γονείς δεν είναι πολύ έκδηλωτικοί με τα παιδιά τους. Τα παιδιά νιώθουν έντονα την ανάγκη για ζεστασιά. Τα παιδικά τους χρόνια πέρασαν στερημένα από την αγάπη των γονιών τους και ως εκ τούτου, ήταν θλιβερά.

Στα 21 της χρόνια, παντρεύεται το Στέφανο Δέλτα και αποκτά μαζί του τρεις κόρες για τις οποίες αποδείχτηκε υποδειγματική μητέρα. Ο Στέφανος Δέλτας, έχοντας ευρύ πνεύμα και μεγάλο φάσμα ενδιαφερόντων σε συνδυασμό με τη φαναριώτικη καταγωγή του, βοηθάει την Πηνελόπη στην εξέλιξη και την ανέλιξή της.

Στην καινούρια της ζωή, μεταφέρει και διαφυλάσσει σαν νέα εστιάδα, άσβηστη την προσταγή του πατέρα της: "Να υπηρετείς την Ελλάδα και την αρετή". Ανιχνεύει το έδαφος του προορισμού της και την ουσιαστικότητα της προσφοράς της. Παρ' όλο που δεν είχε ακόμα συνειδητοποιήσει το συγγραφικό της ταλέντο, ήθελε να φανεί χρήσιμη στον τόπο της σε μια εποχή ηττοπάθειας - μετά τον πόλεμο του 1897 - που είχε ταπεινώσει το έθνος. Το έθνος είχε ανάγκη να ορθοποδήσει. Ανέλαβε λοιπόν η ίδια, πήρε τα ηνία στα χέρια της, με σκοπό να πλάσσει την καινούρια γενιά των Ελλήνων, την ηρωική και χαλύβδινη.

Το γλωσσικό ζήτημα (Ευαγγελικά 1901 - Ορεσσειακά 1903), ο μακεδονικός Αγώνας (1904 - 1908), ο Εκπαιδευτικός Όμιλος (1910) η επικράτηση του Βενιζέλου (1911), οι Βαλκανικοί πόλεμοι (1912 - 13) ο πρώτος Παγκόσμιος πόλεμος, επηρέασαν τη Δέλτα και παγίωσαν αρχές και αξίες που οιές ανιχνεύουμε στη δημιουργία της.

Η Δέλτα είχε δύο έρωτες. Το παιδί και την Ελλάδα. Δύο αγάπες που δεν πρόδωσε ποτέ. Τα Ελληνόπουλα έπρεπε να αποκτήσουν συνείδηση εθνική, συνείδηση της ιστορίας. Παίρνει λοιπόν την πένα στο χέρι και ξεκινάει το δικό της αγώνα: αποφασίζει να γράψει μυθιστορήματα και παραμύθια.

Την ίδια εποχή που ο Παλαμάς εκφράζει τα εθνικά οράματα, η Πην. Δέλτα δημιουργεί τα πρώτα μεγάλα της έργα, και βάζει τα θεμέλια για την Ελληνική παιδική λογοτεχνία. Το 1909, σε ηλικία 35 χρονών, ώριμη, καλλιεργημένη και κατασταλαγμένη στις επιδιώξεις της, δημοσιεύει στην Πόλη, το πρώτο διήγημά της με τον τίτλο "Πόνος παιδιού". Την ίδια χρονιά, δημοσιεύεται στο Λονδίνο το ιστορικό μυθιστόρημά της "Για την Πατρίδα", που έχει σαν θέμα την προσάρτησή του Δυρραχίου στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία.

Η Δέλτα, ένιωθε μια ακατανίκητη

έλξη για την ιστορία και ειδικότερα για την μεταβυζαντινή περίοδο (10ος - 11ος αι). Περίοδο κατά την οποία η Μακεδονική Δυναστεία ανυψωσε το γόητρο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας με νικηφόρους πολέμους εναντίον διαφόρων εχθρών. Ο Αλ. Δελημούζος της έγραψε για το βιβλίο της "Για την Πατρίδα": "Εγώ, ένα μόνο ξέρω: πως είναι το πρώτο εθνικό βιβλίο για τα παιδιά μας. Γι' αυτό θα μου επιτρέψετε να σας ευχαριστήσω και να σας συγχαρώ θερμά". Ο Μ. Τριανταφυλλίδης συνεχίζει "...και με δυο λέξεις μπορεί κανείς να πει ότι είναι το πρώτο βιβλίο που γράφτηκε για τα Ελληνόπουλα και του αξίζει να ανοίξει τη σειρά στη βιβλιοθήκη τους".

Το 1910, κυκλοφορεί το δεύτερο ιστορικό μυθιστόρημα της: "Τον καιρό του Βουλγαροκτόνου". Μεταφερόμαστε μέσα από τις σελίδες του στην περίοδο 980 - 1017, περίοδο που σημαδεύεται από επιδρομές του Βουλγαροκτόνου κατά του Βυζαντίου και κυρίως κατά της Μακεδονίας. Το μήνυμά είναι και εδώ - όπως και στο πρώτο της έργο - η αγάπη προς την πατρίδα και η θυσία στο καθήκον. Είναι αυτοτελές μυθιστόρημα και αποτελεί τη συνέχεια του πρώτου.

Τα βιβλία της αυτά ήταν επικά, όπως και τα όνειρα που έτρεφε η Ελληνική ψυχή στα χρόνια ανάμεσα στην ήττα του 1897 και στην εξόρμηση του 1912. Τον ίδιο χρόνο που η Δέλτα εξέδωσε "τον καιρό του Βουλγαροκτόνου", ο Παλαμάς με τη σειρά του, έφερε στο φως τη μεγάλη ποιητική του δουλειά "Η φλογέρα του Βασιλιά" που απηχεί και αυτό τους πόθους του Ελληνισμού. Πολύ αργότερα (1937) εξέδωσε το τρίτο ιστορικό μυθιστόρημα: "Τα μυστικά του Βάλτου", που μας μεταφέρει στη Μακεδονία, στη λίμνη των Γιαννιτών την εποχή του Μακεδονικού αγώνα, το θέμα ήταν καυτό, συγκλονιστικό, κατέκαιε τα σπλάχνα της Ελλάδας και παραδοκόπως τα κομματιάσει τις σάρκες της. Πρωταγωνιστής είναι ο

Τέλλος Άγρας, στον οποίο αφιερώνει το έργο: Στη μνήμη του ιδανικού ήρωα Τέλλου Αγαπηνού Καπετάν Άγρα. Εχθροί είναι και πάλι οι Βούλγαροι. Η ιδέα της ρωμοσύνης πλανιέται διάχυτη στο έργο. Αγάπη, πατριωτισμός και πάλη είναι τα κυρίαρχα στοιχεία. Η Δ., γιγαντώνει την ψυχή του παιδιού και του καλλιεργεί την αναγκασιότητα ν' αγωνιστεί και να διατηρήσει ακέραη την πατρίκη γη.

Η Δέλτα, μελετούσε την εθνική ιστορία. "Μαζεύω ύλη εθνική", έγραφε και έβαζε στα βιβλία της εξακριβωμένα ιστορικά στοιχεία.

Μελετούσε τις πηγές, συζητούσε με πρωταγωνιστές των ιστορικών περιστατικών, είχε επαφές με διάσημους βυζαντινολόγους. Τα δυο πρώτα βιβλία της βασίζονται στις βυζαντινές έρευνες και εξιστορήσεις διαπρεπών βυζαντινολόγων όπως ο Σλουμπερζέ και ο Ντήλ, ενώ το τρίτο της ιστορικής τρολογίας στηρίχτηκε σε πολύτιμα ιστορικά στοιχεία, σε αφηγήσεις αγωνιστών σε μακριές σε αναμνήσεις.

Χαρακτηριστικό είναι αυτό που της λέει ο Αργ. Εφταλιώτης: "Να μην τύχει και σας μεταπεισει κανείς να αλλάξετε είδος εργασίας. Το ιστορικό διήγημα είναι το φόρτε σας και μια μέρα μπορεί να έχουμε από την πέννα σας όλα τα ωραιότερα επεισόδια της βυζαντινής ιστορίας μας".

Η Ελληνική ατμόσφαιρα είναι διάχυτη στα μυθιστορήματά της. Η παράδοση τηρείται πιστά. Οι ήρωές της, είναι δυνατόι και στο σώμα και στην ψυχή. Είναι χαρακτήρες απόλυτοι και δεν έχουν περιθώρια εσωτερικών συγκρούσεων και αμφιβολιών. Υπερισχύει η φωνή του καθήκοντος και έπεται η φωνή της καρδιάς. Οι ήρωες φλέγονται από επιθυμία να διαφυλάξουν την εθνική ακεραιότητα.

Σ' όλα τα βιβλία της, θεματολογικά η ιστορία κατέχει την πρωτοκαθεδρία. Η Δέλτα απηχεί τη Μεγάλη Ιδέα και μας μεταφέρει στην Κόκκινη Μηλιά των εθνικών μας παραδόσεων. Η Π. Δέλτα και η έννοια της Ελληνικότητας είναι ταυτόσημες.

Κατηγορήθηκε η Δ, από μερικούς κριτικούς "για υπόθαλιψη εθνικιστικού μίσους" και για μίσος απέναντι στο Βουλγαρικό λαό με την επίμονη προσήλωσή της στην εποχή του αυτοκράτορα Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου. Αξίζει να σημειωθεί όμως πως η Δέλτα, δεν ήταν υπερβολική στην περιγραφή της σκληρότητας των εχθρών μας γιατί τα στοιχεία βρίσκονται στα Αρχεία που τα συμβουλευόνταν.

Έχοντας αντιληφθεί η Δέλτα τους κινδύνους που διέτρεχε η Μακεδονία, ξύπνησε τις συνειδήσεις των Ελλήνων.

"Η Μακεδονία απελευθερώθηκε σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα από τότε που γράφτηκαν τα ιστορικά της μυθιστορήματα και έτσι φαίνεται το πόσο πολλές φορές η λογοτεχνία προπορεύεται, ανοίγει δρόμους, διαισθάνεται και το διακηρύσσει προς ποιά κατεύθυνση πρέπει να πορευτεί ένα έθνος, χαλυβώνει συνειδήσεις και αναπτρώνει το φρόνημα" αναφέρει σχετικά ο λογοτέχνης - κριτικός Ε. Ν. Μόσχος.

Ένα βιβλίο της "Εθνικής Παιδαγωγού" που αναφέρεται και αντλεί τα θέματά του από τον κόσμο των παιδιών είναι ο "Τρελλαντώνης" που κυκλοφόρησε το 1932. Ο κεντρικός ήρωας είναι ο μικρός Αντώνης που ζει στον Πειραιά. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου ξεπηδάει η παιδική ζωντάνια και ο παιδικός κόσμος περιγράφεται με ζωηρά χρώματα.

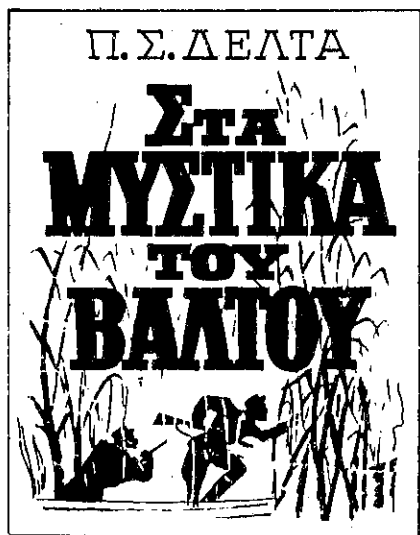
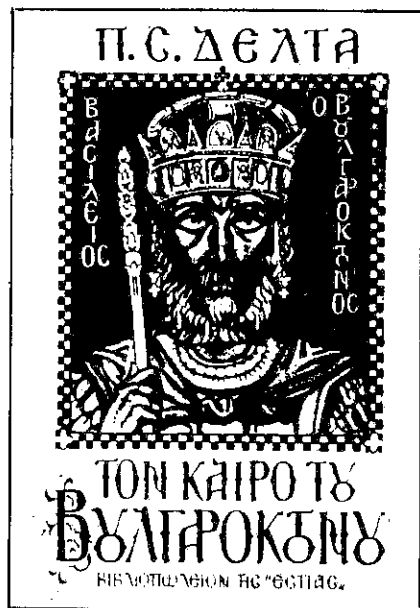
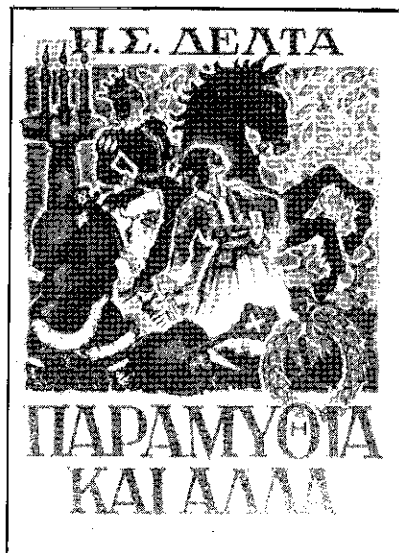
Ο "Τρελλαντώνης" είναι ολόκληρος ένα κράμα από χιούμορ και χάρη. Η ατμόσφαιρα του έργου δεν είναι καθόλου πληκτική και αρέσει πάντα στα παιδιά.

Ο Κωστής Παλαμάς έγραφε για τον "Τρελλαντώνη": "Αμέσως μπήκα στην ατμόσφαιρα του βιβλίου. Ανάσαινα και ζούσα μαζί του. Μ' ενδιέφεραν και με συγκινούσαν οι μικροί ήρωες. Τους παρακολουθούσα, τους πρόσεχα, τους κοίταζα. Μ' ενθουσίαζαν. Στα μαλώματά τους ανησυχούσα μήπως πάθουν τίποτε ή μήπως κλάψουν πάρα πολύ...".

Ο Στρατής Μυριβήλης συμπληρώνει: "Χάρηκα τους ολοζώντανους τύπους των παιδιών, πιστεύω πως πρώτη φορά στην Ελληνική λογοτεχνία δόθηκαν ζωντανοί τύποι παιδιών, από σας". Στον καθημερινό κόσμο των παιδιών αναφέρεται και ο "Μάγκας", ένας σκύλος με ανθρώπινες αντιδράσεις. Ο "Μάγκας" μετακομίζει στην Αίγυπτο με την οικογένεια στην οποία ανήκει, αλλά ξαναγυρίζει στην Ελλάδα και παίρνει μέρος στο Μακεδονικό Αγώνα. Εμφανίζεται ξανά "στα μυστικά του Βάλτου". Δε μας ξαφνιάζει το γεγονός της επανεμφάνισης ενός προσώπου σε διαφορετικές ιστορίες, γιατί αυτή η τακτική είναι μια συνήθεια της Πην. Δέλτα, με την οποία συνδέει τα γεγονότα και κάνει οικειότερη την ιστορία στα παιδιά.

Και στα δύο αυτά βιβλία της Δέλτα τα παιδιά παίζουν παιχνίδια παραδοσιακά όπως με βόλους, με κούκλες, με σβούρες - παιχνίδια που κρατάνε από την αρχαιότητα και τη Βυζαντινή εποχή - και με στρατιωτάκια. Στον "Τρελλαντώνη" η Δέλτα, παρουσιάζει τα παιδιά όταν φτιάχνουν τους αντίπαλους στρατούς με στρατιωτάκια, να εκφράζονται εναντίον των Τούρκων.

Στο "Μάγκα" εκφράζεται κατά τών

Τούρκων και των Βουλγάρων, συνεχίζοντας το πνεύμα που μετέφερε το δημοτικό μας τραγούδι, η νεοελληνική μας λογοτεχνία και ποίηση με το Ρήγα, το Σολωμό τον Παλαμά, τον Κάλβο, τον Τερτσάτη, τον Πετσάλη - Διομήδη στους "Μυρόλικους", του Καζαντζάκη στους "Καπετάν - Μιχάλη". Στην περιγραφή της σκληρότητας των εχθρών μας, η Πηνελόπη Δέλτα, δεν είναι αυστηρή, γιατί αυτά βρίσκονται στα Αρχαία που τα συμβουλεύονται. Στο "Μάγκα" υπάρχει η έκφρασή: "Πρέπει να ξέρετε πως εμείς οι σκύλοι, μισούμε τις γάτες, όπως ο Έλληνας μισεί το Βούλγαρο. Αν ρωτήσεις τον Έλληνα γιατί μισεί το Βούλγαρο, θα σου πει πως είναι προπατορικοί εχθροί".

Στα δύο αυτά βιβλία της η Πην. Δέλτα, εκφράζει μηνύματα κατά των Άγγλων και των Φράγκων. Το 1982, ο Μ. Παπαϊωάννου, ρίχνει βέλη κατά της Πην. Δέλτα και τη χτυπά αλύπητα, με την κατηγορία της εμφύσησης στην καρδιά των παιδιών, μίσους κατά των εχθρών μας. Η Μαρία Μιράσγεζη, αναπληρώτρια καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Πατρών, σε μια συγκριτική έρευνα που έκανε σχετικά με τα μηνύματα της Πηνελόπης Δέλτα μέσα από τα παιγνίδια των ηρώων που "Τρέλλαντώνη" και του "Μάγκα" του Δέλτα:

"Ο Μ.Μ. Παπαϊωάννου κάνει ακριβώς αυτό που προσάπτει στην Πηνελόπη Δέλτα ως ελάττωμα. Τη διαγράφει, αφού ανήκει στην άλλη όχθη και δεν βρίσκει κανένα προσόν να της σημειώσει κ.λ.π. Δεν την κρίνει ως συγγραφέα αλλά ως Μπενάκαινα! Μια μόνο δικαιολογία υπάρχει για την άδικη κρίση του κυρίου Μ.Μ. Παπαϊωάννου: ότι τα δυο βιβλία της Πηνελόπης Δέλτα κυκλοφόρησαν όταν ο κύριος Μ.Μ. Παπαϊωάννου δεν ήταν πια παιδί και δεν τα διάβαζε τότε που έπρεπε. Διάβαζε τα δυο έργα ψυχικά κουραμένος, μετά από ένα τραγικό εμφύλιο πόλεμο, που είχε γκρεμίσει τα πάντα κι είχε στερήσει από τις ψυχές των ανθρώπων που αδικήθηκαν, διώχθηκαν, ταλαιπωρήθηκαν, την τρυφερότητα και την αγάπη. Τα διάβαζε με προκατάληψη, κουβαλώντας τ' ακραία πάθη και τα έκρινε με προκατάληψη".

Από την αντίθετη σκοπιά, η Γαλάτεια Καζαντζάκη, κατηγορεί τη "Διάπλαση των Παιδών" γιατί από τις στήλες της λείπει η Μεγάλη Ιδέα. Γράφει επί λέξει πως: "Ένα περιοδικό στην

Ελλάδα, κατ' εξοχήν εθνικιστικό σκοπό οφείλει να έχει".

Το 1921, βλέπει το φως το έργο "Τ' Ανεύθυνα" (Ψυχές Παιδιών). Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει διηγήματα που γράφτηκαν σε διάφορες εποχές της ζωής της, βασισμένα σε κάποιο πραγματικό γεγονός. "Το βιβλίο αυτό δεν είναι γραμμένο για παιδιά, είναι γραμμένο για γονείς και για όσους ενδιαφέρονται ή ασχολούνται με τα παιδιά, τ' ανεύθυνα ή ασχολία της κοινωνίας και της οικογένειας" γράφει η Πην. Δέλτα στον πρόλογο του βιβλίου της, απευθυνόμενοι στους αναγνώστες.

"Γράφετέ μας παιδικά διηγήματα για μεγάλους" της έγραψε ο Στρατής Μυριβήλης, μόλις διάβασε "Τ' Ανεύθυνα" "γιατί πλησιάσατε με θαυμαστό τρόπο την ψυχή του παιδιού".

Μια μελέτη της Πην. Δέλτα για μεγάλους, με κεντρικό θέμα τη διαπαιδαγώγηση και εκπαίδευση των παιδιών είναι οι "Στοχασμοί", περί της Ανατοφής των παιδιών μας, που είχαν αρωματιστεί σαν άρθρο στο "Δελτίο του εκπαιδευτικού Ομίλου", το 1911. Το 1932, ξανατυπώθηκαν σε φυλλάδιο με αλλαγές και προσθήκες.

Το έργο αυτό γράφτηκε με την ελπίδα να το διαβάσουν οι Ελληνίδες μητέρες και να βοηθηθούν στην ανατροφή των παιδιών τους. Ο Αλέξανδρος Δελμούζος, χαρακτηρίζει τη μελέτη αυτή "Ευαγγέλιο για τις Ελληνίδες μητέρες". Το 1913 έγινε η έκδοση "Μητρικά". Το 1913 και το 1919 "τα καινούρια Αναγνωστικά μας" όπου ασκεί κριτική για την κατάσταση που επικρατούσε στην εκπαίδευση και ιδιαίτερα στα Αναγνωστικά του Δημοτικού σχολείου. Με τα μελετήματα αυτά ολοκληρώνεται και το παιδαγωγικό έργο.

Τα θέματα της παιδείας την ενδιέφεραν βαθύτατα και έτσι συνδέθηκε με τους μεγάλους εκπαιδευτικούς της εποχής της, όπως ο Αλέξανδρος Δελμούζος, ο Μανόλης Τριανταφυλλίδης, ο Δημήτρης Γληνός, ο Φώτης Φωτιάδης και συμμετείχε στους αγώνες του δημοτικισμού. Αγαπούσε τη δημοτική, αυτή η αγάπη της όμως δεν την εμπόδιζε να συγχυστεί με το "χουδαίο" τρόπο που εκφράζονταν οι "Μαλλιαροί" απέναντι στους καθαρουσιαστές.

Το 1925, παρουσιάστηκαν τα πρώτα συμπτώματα της αρρώστιας που έμελλε να την βασανίσει τα υπόλοιπα χρόνια της. Δεν μπορούσε να κουνήσει καθόλου τα πόδια της, ούτε και τελεί-

ως τα χέρια της. Η αγάπη της όμως για το γράψιμο ήταν τόσο μεγάλη, που κάτω απ' αυτές τις αντίθετες συνθήκες, εξακολουθούσε να γράφει. "Η αρρώστια είναι ανυπόφορη, όχι για τον πόνο που δίνει, αλλά γιατί σε καθιστά ανίκανο να δουλέψεις και σ' αφήνει άοπλο στο βάσανο της θύμησης", γράφει στο ημερολόγιό της.

Στις 2 Μαΐου του 1941, τότε που οι Γαλανόλευκη έπαψε να κυματίζει στην Ακρόπολη, αποφάσισε να θέσει τέλος στη ζωή της. Αυτοδηλητηριάστηκε. Ο αρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος, που ήταν και παλιός της φίλος, ανέβηκε στην Κηφισιά για να την κηδέψει σύμφωνα με την επιθυμία της στον κήπο του σπιτιού της. Πάνω στην ταφόπετρα χαραχτηκε μια και μόνη λέξη. "ΣΙΩΠΗ".

Επιχειρώντας να συνοψίζουμε τους θεματικούς κύκλους του έργου της Πηνελόπης Δέλτα, βλέπουμε ότι ο πυρήνας τους είναι το ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ. Προσπαθεί να διαπλάσει ανώτερο ήθος μέσα από την τέχνη της και είναι έκδηλη η Ελληνικότητα.

"Η Ελληνικότητα αυτή, κατανοητή αν αναχθούμε σε σκηνή την εποχή, γιορφαί και για πνευματικούς ανθρώπους ν' αποτελέσει κριτήριο όρασης και εθνικών προοπτικών ενόψει μάλλον του 1922 και υπό το πρίσμα βέβαια των νέων κοινωνικών και πολιτικών δεδομένων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο" γράφει ο Β.Δ. Αναγνωστόπουλος. Τώρα που οι Έλληνες καλούνται να θυμίσουν στους Ευρωπαίους συντρόφους τις πνευματικές προτεραιότητες και τα στοιχεία που απελευθερώνουν τον άνθρωπο από κάθε μορφή δουλείας, έρχεται η Πην. Δέλτα με τη συγγραφική της δουλειά και την ανθρώπινη υποστήσασή της να ξυπνήσει την Ελληνική αυτοσυνειδησία.

Ο Ξ. Λευκοπαρίδης, επιμελητής της αλληλογραφίας της Π. Δέλτα, γράφει στον πρόλογό του: "Όποια στιγμή κι απ' όποιο πρίσμα την αντικρίσεις, πάντα θα βρεις γρηγορούσα, στητή και ολόρθη μια ψυχή φλογερή, περήφανη κι απτόητη, αδιάκοπα τονισμένη έως το ακρότατο σημείο της αντοχής. Μια για πάντα έσυρε διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο σπάνιο και στο συνηθισμένο, ανάμεσα στο ηρωικό και το ανθρώπινο. Πάντα στραμμένη προς τις κορυφές απαιτεί απ' την προσπάθεια υπέρτατη ένταση, απ' την αγάπη υπέρτατη θυσία, απ' τη ηθος υπέρτατη αρετή".

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μιλώντας για τις Ελληνίδες του μέλλοντος η Σίτσα Καραϊσκάκη είχε πει. "Οι μικρές αυτές Ελληνίδες σιγά - σιγά θα πάψουν να ενδιαφέρονται, τόσο σαν να ήταν το κέντρο της ζωής τους, για τα ματωμένα νύχια και τις μάρκες των αρωμάτων, θα αποτελέσουν τις αληθινές μητέρες του γένους και της φυλής, τις ήρωες και τις εσπιάδες".

Πόσες όμως από τις Ελληνίδες σήμερα έπαψαν να ενδιαφέρονται για τα "ματωμένα νύχια" πόσες από τις σημερινές Ελληνίδες έγιναν αληθινές μητέρες για την φυλή μας;

Λίγες - ελάχιστες ίσως και καμμία. Η Ελληνίδα ζει σε ένα κόσμο χωρίς αρετές, σε μια εποχή παρακμής που ισοπεδώνει τα πάντα, τη φύση της, το ρόλο της, την παρουσία της. Ζει και καυχιέται για τις θέσεις που έχει κατακτήσει δήθεν και γι' αυτή την πολυουζητημένη "ισότητα". Ξέχασε άραγε τη θέση που κατείχε. Οι Σπαρτιάτισσες ανετρέφοντο δημόσια σαν άντρες, εξασκούντο κατά ομάδες στο δρόμο, στην πάλη, στη βολή και στο ακόντιο, σκλήρυναν τα σώματά τους και εγίνονταν ισχυρές, όμοια με τους άντρες, χωρίς να χάσουν τη γυναικεία τους φύση, αυτό που λέγεται θηλυκότητα. Ο Όμηρος καλεί την Σπαρτιάτισσα "Καλλιγύναικα", ο δε Αθηναίος λέει ότι "κατά την Σπάρτη θαυμάζεται μάλλον ο κάλιτος και γυνή η καλλίστη, καλλίστας γενώσης της Σπάρτης τας γυναίκας".

Η πνευματική μόρφωση της αρχαίας Ελληνίδας ήταν εξαιρετική, μα η ανατροφή της ήταν τέτοια ώστε είχε αποβάλλει το φόβο της γυναίκας ενώ ο ενθουσιασμός για την πατρίδα ήταν τέτοιος που ενέπνεε στους άνδρες την πολεμική αρετή. Χαρακτηριστικά οι Σπαρτιάτισσες, όταν οι άντρες έφευγαν για τον πόλεμο τους παρέδιδαν τις ασπίδες με την πατριωτική ρήση "ήταν ή επί τας" δηλαδή ή να φέρης αυτή πίσω σαν νικητής ή να σε φέρουν πάνω σε αυτή ένδοξο νεκρό.

Ο Πλούταρχος δε (στο Αγίς 2') αναφέρει ότι για την συχνή απουσία των ανδρών στους πολέμους, οι γυναίκες όχι μόνο ηγούντο των σπιτιών τους, αλλά εξέτειναν την ισχύ τους και στα πολιτικά με αποτέλεσμα να υπάρχει γυναικοκρατία.

Η υψηλή θέση που κατείχε η γυναί-

κα όμως φαίνεται και μέσα από το γάμο. Καταρχήν η μοιχεία ήταν σπανιότατη και απίστευτη, ο δε μοιχός τιμωρείτο με αυστηρότατες ποινές. Αυτός δε που παραχωρούσε την γυναίκα του με κέρδος τιμωρείτο με θάνατο.

Και φθάνουμε στη σημερινή πραγματικότητα, όπου πρέπει να αναρωτηθούμε σαν γυναίκες και περισσότερο σαν Ελληνίδες, τι είναι τέλος πάντων αυτό για το οποίο πρέπει να υπερηφανευόμαστε σήμερα; για ποιές κατακτήσεις; για ποιά ισότητα;

Πρέπει να καταλλάβουμε ότι το χρέος μας σαν γυναίκες και περισσότερο σαν Ελληνίδες είναι μεγάλο απέναντι στην πατρίδα γιατί πραγματικά η γυναίκα σαν αληθινός αρχηγός στην οικογένεια θα διαφυλάξει την παράδοση. Από εμάς εξαρτάται τι παιδιά θα έχει στο μέλλον η Ελλάδα. Σε μια σωστή σχέση τοποθετείται ακόμη και η πραγμάτωση της ισότητας των δύο φύλων, δεν πρέπει να λη-

σμονούμε ποτέ ότι ο ρόλος της μητέρας δεν είναι υποδεέστερος από αυτόν του ρόλο του άντρα.

Εκτός όμως από το να συνειδητοποιήσουμε εμείς το πραγματικό μας ρόλο, για να αλλάξει πιά αυτή η εικόνα της σημερινής Ελληνίδας, πρέπει να αλλάξει και η θέση του κράτους. Το κράτος που εκμεταλεύεται τη φύση της και την προβάλλει άλλοτε σαν προσόν και άλλοτε σαν εμπόδιο. Στο "τάδε έφη Ζαρατούστρα" ο Φρ. Νίτσε έλεγε για τη γυναίκα: "παιχνιδάκι ας είναι η γυναίκα αγνό και όμορφο σαν το διαμάντι κι ας λαμποκοπά από τις αρετές ενός κόσμου που ακόμα δεν γεννήθηκε".

Πραγματικά ένα διαμάντι είναι η γυναίκα που θαμπώνει όμως και χάνει την αξία του μέρα με την μέρα, εξαιτίας ενός γενικότερου κομφορμισμού, διεκδικώντας ανύπαρκτους ρόλους και βιάζοντας την ίδια της την φύση.

ΜΑΡΙΑ ΜΕΤΑΞΕΤΙΝΟΥ

• **Σ**το σφυρί των δημοπρασιών έχει υπ' όψη του να θέσει ολοκληρωτικά τον Ελληνισμό ο κ. Μητσotάκης με την φιλελεύθερη κυβέρνησή του των "νέων ιδεών". Αυτή η βαρυσήμαντη διαπίστωση προκύπτει ύστερα από την έξαρση των ιδιωτικοποιήσεων, γεγονός το οποίο ερμηνεύεται ως πρόθεση των ψυχρών τεχνοκρατών της κυβέρνησης να εκχωρήσουν σημαντικές κρατικές δραστηριότητες στο ασυγκράτητο και παμφάγο πλέον παρακράτος των μεγάλων κεφαλαίων και της ιδιωτικής ασυδοσίας.

Την ίδια στιγμή ο "εγκέφαλος" των "νέων ιδεών" και πρωθυπουργός της χώρας δείχνει αμετάκλητα αποφασισμένος να επιδώσει στους αμερικανονατόϊκούς ομοϊδεάτες του επίσημα πιστοποιητικά δουλοπρέπειας και νεοραγιαδισμού ξεπουλώντας τα εθνικά δικαια με πρώτο και κύριο την διεκδίκηση της Β. Ηπείρου καθώς και το Κυπριακό. Τέθηκε λοιπόν από τους φιλελεύθερους απάτριδες

σύσσωμος ο Ελληνισμός στο σφυρί;

• **Α**νεξάρτητα από την όποια έκβαση των γεγονότων στον Περσικό Κόλπο, η άσπιλη ιδεολογική μας συνείδηση μας υπαγορεύει να πλέξουμε το εγκώμιο του Ιρακινού ηγέτη Σαντάμ Χουσεΐν, ο οποίος ενάντια στο ρεύμα των καιρών αγνόησε την απειλή του εβραιοαμερικανισμού και ύψωσε όσο κανείς άλλος την εθνική υπερηφάνεια του λαού του εξουδετερώνοντας το Κουβέϊτ, μόνιμο δορυφόρο του Ισραήλ. Η αποφασιστικότητα με την οποία ο Σαντάμ Χουσεΐν σήκωσε την σημαία, του αντισιωνιστικού και αντι-αμερικανικού αγώνα συσπειρώνοντας τον μαχητικό αραβικό κόσμο ενάντια στον παγκόσμιο εχθρό, αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση και απόδειξη αγνού πατριωτισμού, που καταδεικνύει ότι οι αμερικανοσιωνιστικές δεν είναι ανίκητοι....

• **Ε**γιναν κι αυτές οι εκλογές,

δηλαδή θέατρο, παραπληροφόρηση και αδικαιολόγητη σπατάλη για ένα "κομματικό γκάλοπ" όπως θα λεγε και ο Γ. Μαρίνος. Το παιχνίδι του συστήματος δηλαδή που στοίχισε 6 δισεκατομμύρια δραχμές, σύμφωνα με τα επίσημα πάντα στοιχεία, το οποίο ποσό που δεν είναι καθόλου...ευκαταφρόνητο θα κληθεί να πληρώσει με την φορολογική του αφαιμάξη, το αιώσιο θύμα, ο Ελληνικός λαός.

Οι Έλληνες εθνικιστές και αυτή τη φορά από τις δημοτικές εκλογές απείχαν. Αρνούμενοι να επικυρώσουν τις δημοκρατικές παρωδίες και τις ανομίες του συστήματος απάντησαν δυναμικά και πάλι με ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ.

• **Τ**ελικά και ενώ βρεθήκαμε προ του χείλους της καταστροφής η κυβέρνηση Ξαφνικά ανακάλυψε ότι επαρκούν για το 1990 οι υπάρχουσες ποσότητες νερού. Το ερώτημα όμως που στην προκειμένη περίπτωση προκύπτει είναι "τι θα συμβεί εάν δεν υπάρξουν στο μέλλον βροχοπτώσεις και άρα αποτραπεί ενδεχομένως η συγκέντρωση των απαραίτητων υδάτινων ποσοτήτων";

Την ίδια στιγμή, ένα ολόκληρο χωριό, το Κάλλιο στο Μόρνο, αναδύεται εξαιτίας της πτωτικής τάσης του νερού, αναδύεται ως το ζοφερό σύμβολο της λειψυδρίας. Μιάς λειψυδρίας που έχει τις πηγές πρόκλησής της στη αντιφυσική πραγματικότητα και στην υλιστική παράκρουση που κυριαρχεί. Ο φιλελεύθερος μαζάνθρωπος στο βωμό του κέρδους αλλοίωσε την χλωρίδα και την πανίδα του

τόπου του, μόλυνε την ατμόσφαιρα, ανέτρεψε τελικά την ίδια την φύση. Τώρα, ο αντιφυσικός καπιταλισμός δείχνει το αληθινό του πρόσωπο και οι θαυμαστές του πληρώνουν το τίμημα των νοσηρών επιλογών του. Γι' αυτό η λειψυδρία όπως άλλωστε και η περιβαλλοντολογική μόλυνση που απειλεί με αφανισμό τον πλανήτη μας δεν είναι πρόβλημα με τη στενή του έννοια "οικολογικό". Είναι κατά κύριο λόγο πρόβλημα πολιτικό.

• **Α**νετη διαβίωση, καλό εισόδημα, ατομοκρατική συνείδηση, αυτά είναι τα χωρίς περιεχόμενο "ιδανικά" που καλλιεργεί ο κοσμοπολίτικος φιλελευθερισμός. Στόχος του εβραιοκαπιταλισμού, η τερατογέννεση του "οικονομικού" ανθρώπου χωρίς πατρίδα χωρίς πίστη και χωρίς προορισμό. Μια πολιτεία χωρίς υπόβαθρο, μια κοινωνία χωρίς ψυχή, ένα έθνος αφιονισμένο από την επίπλαστη ευδαιμονία και τον άκρατο υλισμό. Ελληνική δημοκρατία το μεγαλείο σου!

• Σ_{ϵ} 80.000 τουλάχιστον ανέρχονται οι Τούρκοι έποικοι που ως παρεϊσακτοι έχουν εγκατασταθεί στα κατεχόμενα εδάφη της Βορείου Κύπρου. Όπως τείνει να εξελιχθεί η κατάσταση, από την άποψη της πληθυσμιακής σύνθεσης, σε λίγο καιρό οι ολοένα και αποθρασυνόμενοι Μογγόλοι θα καυχώνται ότι η Κύπρος είναι νησί...τουρκικό!

• **Κ**αι μιας και αναφερθήκαμε στους προαιώνιους εχθρούς, χρή-

σιμο κρίνεται να γίνει μια ουσιαστική διαπίστωση: Σε γκέτο έγχρωμων και κυρίως Τούρκων κακοποιών κοντεύουν να εξελιχθούν υποβαθμισμένες συνοικίες των Αθηνών αλλά και προβληματικά προάστια της πρωτεύουσας. Εκμεταλλευόμενη, την αδιαφορία των επίσημων Ελληνικών αρχών, η τουρκική γάγγραινα εξαπλώνεται. Μήπως η τουρκοκρατία επιστρέφει διαβρώνοντας πολιτισμικά τον Ελληνισμό;

• **Κ**αθημερινά και σκληρότερα θερίζει ο χάρος των ναρκωτικών την Ελληνική νεολαία. Θάνατος από τα ναρκωτικά του συστήματος: η κατάληξη των υπαρξιακών αδιεξόδων και το χάος της έλλειψης ιδανικών που δημιουργεί με την ισοπεδωτική της λαίλαπα η δημοκρατική πολιτεία για να επιβεβαιωθεί η βαθυστόχαστη ρήση "ενός κακού, μύρια άλλα έπονται..."

• **Ε**νώ το καλοκαίρι πέρασε, δεν έσβησαν ωστόσο οι οδυνηρές αναμνήσεις μας από το μέτωπο των πυρκαϊών. Χιλιάδες στρέμματα δασικών εκτάσεων όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος παραδόθηκαν στο βωμό της πύρινης λαίλαπας για να μεταβληθούν σε αποκρουστικά σεληνιακά τοπία. Αυτή η εγκληματική καταστροφή δεν είναι ούτε έργο τυχαίο, ούτε έργο παθιασμένων πυρομανών. Αποτελεί οργανωμένο σχέδιο ανθελληνικών και ξενοκίνητων συμμοριών που λυμαινόνται την χώρα μας για να κάμψουν πολύπλευρα τον Ελληνισμό. Η αλήθεια, όσο πικρή και εάν είναι, δεν πρέπει επ' ουδε-

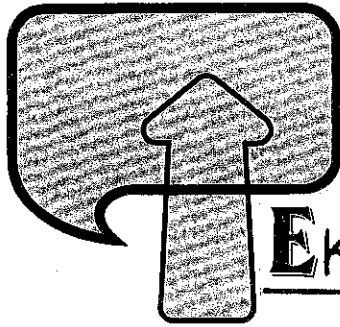
νί λόγο να αποκρύπτεται. Όργανα των Σκοπίων και της Άγκυρας καθώς και έμμισθοι πράκτορες του σιωνισμού αποτεφρώνουν μανιμάδες τα δάση της χώρας μας. Φθάνει όμως. Ως εδώ! Η λύση για την αντιμετώπιση των ξενοκίνητων δολιοφθορών είναι μία: **ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ!**

• Σ_{ϵ} "σφιγγοφωλιά" των εγχρώμων λαθρομεταναστών αναδεικνύεται η χώρα μας. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του υπουργείου Δημοσίας Τάξεως προκύπτει ότι μόνο ο αριθμός των λαθροβίων που απασχολούνται σε διάφορες εργασίες εντός του λεκανοπεδίου Αττικής ξεπερνά τις 63.000! Την ίδια ώρα χιλιάδες ομοεθνείς μας που αναζητούν απεγνωσμένα μία θέση στον ήλιο περνούν την πύλη της ανεργίας. Και όλα αυτά για να βρίσκουν οι μισητοί κεφαλαιοκράτες φθηνά εργατικά χέρια και να πλουτίζουν ακόμη περισσότερο. Η υπομονή όμως έχει τα όρια της. Αρκετά οι απάτριδες πλουτοκράτες διέσυραν το εθνικό φιλότιμο.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. ΕΞΩ, ΤΩΡΑ, ΟΛΟΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!

• **Κ**αθόλου δεν τιμά η παρουσία ενός μασόνου το Πανεπιστήμιο των Πατρών. Ο λόγος φυσικά για τον Σ. Παϊπέτη για όσους δεν το κατάλαβαν.

Εκ Βαθέων Εξομολόγηση

- Κρίσεις και στοχασμοί, αφορισμοί και διαλογισμοί από επωνύμους της αντιπέρα όχθης, που προσεγγίζουν, εκφράζουν ή και δικαιώνουν την εθνικοσοσιαλιστική άποψη.

Επειδή τα κείμενα μένουν....

“Στα θαύματα μπορεί να μην πιστεύουμε’ αλλά σ’ ένα θαύμα, σαν Έλληνες, πρέπει ατράνταχτα να πιστεύουμε, στο θαύμα της θέλησης. Μια χούφτα υπεύθυνοι πνευματικοί άνθρωποι αν βρεθούν να πάρουν τούτο τον αγώνα επάνω τους και να τραθήξουν αδίστακτα και μόνοι εμπρός, μια χούφτα άνθρωποι, στον τόπο αυτόν, αρκεί να το θελήσουν και θα γίνει κι αυτό μαζί με πλήθος άλλα, που μπορεί και πρέπει να γίνουν στην αυριανή τρανότερη πατρίδα”.

ΚΩΝ. ΤΣΑΤΣΟΣ (Σε διάλεξή του το 1943)

“Εκλογές: ψευδαίσθηση διαλόγου. Και μετά: τέσσερα χρόνια μονόλογος. Δημοκρατία”.

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΥ - φιλελεύθερος διανοητής
(Από το βιβλίο του “Εγχειρίδιων Ελευθερίας”)

“Η επικαιρότητα των τελευταίων μηνών περιέχει ειδήσεις από διαφορετικές πηγές και κατευθύνσεις, που συγκλίνοντας θέτουν μια σατανική αμερικανοεβραϊοτουρκική μεθόδευση σε θάρος της Ελλάδος, σε θάρος της Κύπρου, σε θάρος της Κρήτης”.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ - Βουλευτής
(Από αγόρευσή του στη Βουλή στις 23 Ιουλίου 1990)

“ΠΑΣ Ο ΥΠΟ ΓΗΝ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ
ΧΡΥΣΟΣ ΑΡΕΤΗΣ ΟΥΚ ΑΝΤΑΖΙΟΣ”

— ΠΛΑΤΩΝ —

BERNARD DEYRIES
DENYS LEMERY
MICHAEL SADLER

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ
ΜΕΧΡΙ
ΣΗΜΕΡΑ

ΣΤΟ ΜΕΤΕΣΥ, ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΘΙΑ ΚΕΛΤΕΣ, ΕΒΡΑΙΟΣ, ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕ ΤΑ ΚΑΤΟΡΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΛΑΙΝΙΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΚΑΤΑΡΡΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ - ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΛΗΨΕΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ - "ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΥ" ΕΙΔΟΥΣ / Ο ΠΙΣ ΔΙΑΣΚΗΜΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΙΜΠΕΛΟΥΝΓΚΕΝ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΧΑΝΕΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΕΠΟΣ ΘΑ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙ, ΠΟΛΥ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΤΟΝ ΡΙΧΑΡΔΟ ΒΑΓΚΝΕΡ.

feuer...

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΝΙΜΠΕΛΟΥΝΓΚΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ ΟΤΙ Η ΜΑΧΑ ΚΑΙ Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ!

OSTIA

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 300 ΧΡΟΝΙΑ
 ΣΗΜΑΔΕΥΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑΡΑ-
 ΧΕΣ, ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟ-
 ΜΕΣ ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ
 ΠΡΟΟΔΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ...
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ. Η ΕΙ-
 ΡΗΝΗ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΕΠΙΤΕ-
 ΛΟΥΣ ΤΥΡΟ ΣΤΟ ΒΟΣ Μ.Χ.
 ΤΟΡΑ Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗ-
 ΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥΝΑΜΗ ΚΑΙ
 Η ΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΚΛΟΝΗΤΗ.
 Ο ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΟΥ-
 ΔΑΙΟΤΕΡΟΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΕΥ-
 ΡΩΠΗΣ. ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΤΟ
 ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟ ΜΕΛΟΣ ΔΙΑΣΤΕ-
 ΤΑΙ ΠΛΑΤΙΑ... ΠΑΡΑ Ο ΤΟΥ Ο ΠΑ-
 ΠΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΙΧΕ ΔΙΑΤΑΞΕΙ
 ΝΑ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ
 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΔΥΟ ΑΙΩΝΕΣ
 ΝΩΡΙΤΕΡΑ!

de us misere
 di mi t

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

ΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΑ ΜΕΛΗ ΚΑΤΑ-
 ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥΣ
 ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
 ΤΟΥ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ
 ΑΝΑΓΝΩΣΗ. ΤΙ ΑΥΤΟ ΣΩΜΕΡΑ
 ΣΕΖΟΝΤΑΙ ΠΟΛΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ
 ΜΥΣΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΑ ΜΕΛΗ ΠΡΟ-
 ΡΙΖΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΤΙΑ ΟΣΗΝ.
 Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΝΟ ΣΤΙΣ ΨΕΙ
 ΠΕΣ ΤΑ ΜΟΝΕΡΑ ΟΡΓΑΝΑ
 ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΡΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑ-
 ΒΟΥΛΟΥ!

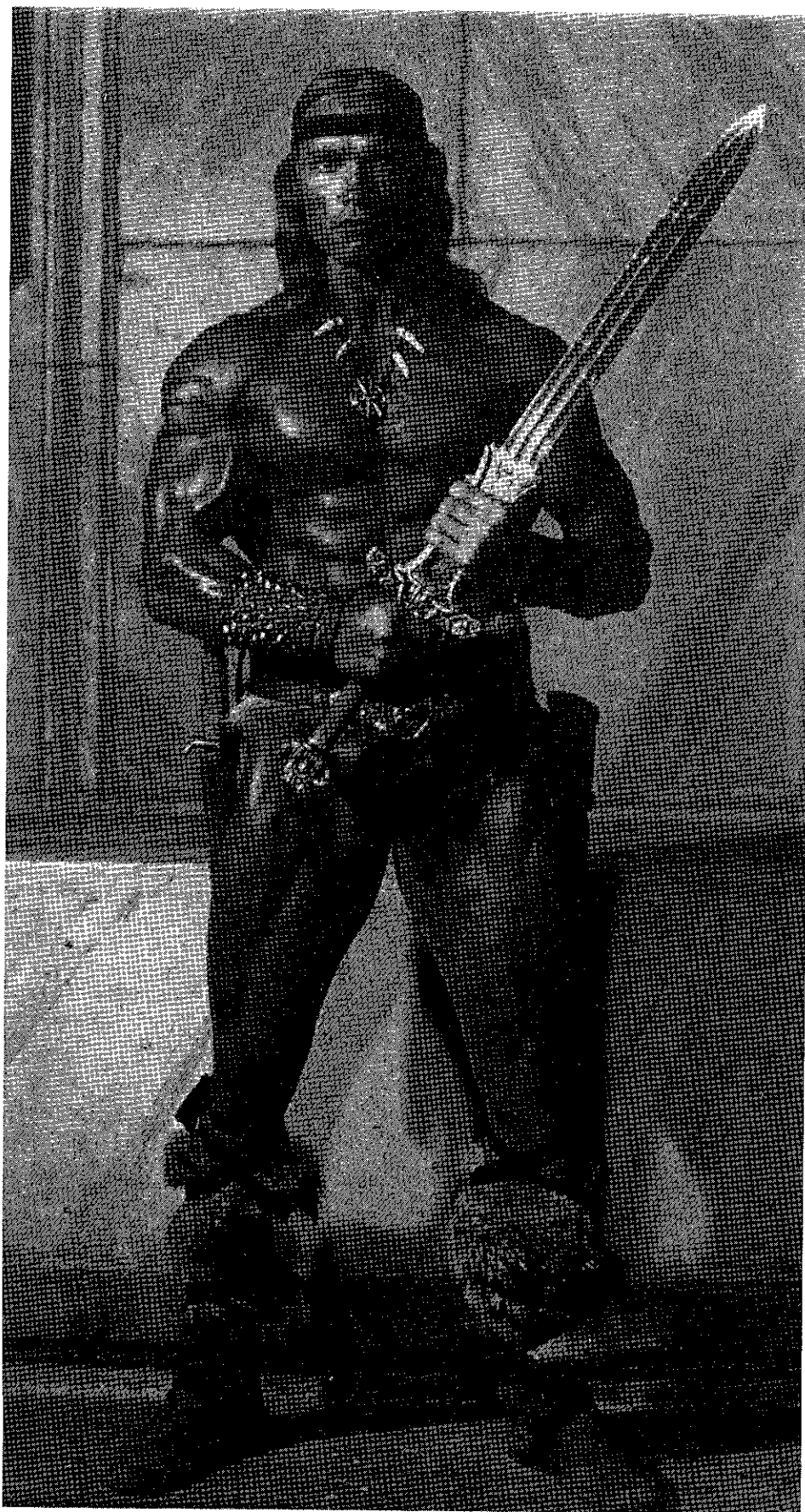
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Οπαδός του Χίτλερ ο νέος σύμβουλος του Μπους επί αθλητικών θεμάτων;

Έτσι τουλάχιστον υποστηρίζει το ιταλικό περιοδικό «Erosa» για τον κύριο Αρνολντ Σβαρτζενέγκερ (βλέπε περιοδικό ΕΝΑ). Ο Αμερικανοεβραίος μάλιστα συγγραφέας Γουέντι Λέϊ υποστηρίζει ότι: «η μυϊκή υπερτροφία του Σβαρτζενέγκερ δεν είναι παρά η εξωτερική εκδήλωση των ναζιστικών του πεποιθήσεων»

Αν αυτά λέει ένας Εβραίος τότε πώς πρέπει να απαντήσουμε εμείς;

Προσοχή λοιπόν: κάτω από ένα «ποντίκι» κρύβεται ο ναζισμός...

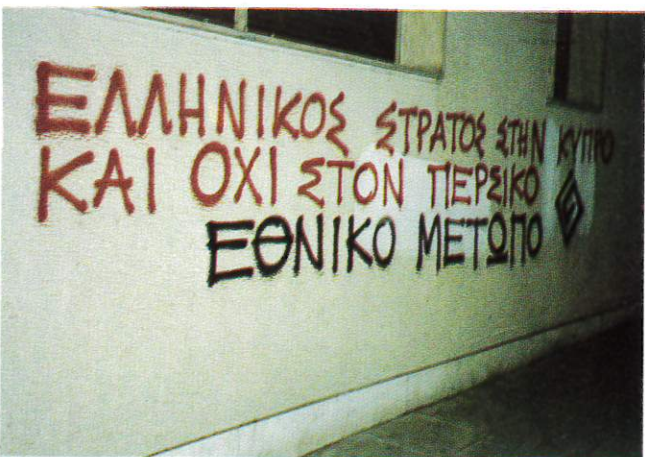
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΙΤΣΙΚΗΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ
ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Τό αρχεία
του ελληνικού
υπουργείου
Εξωτερικών
1936 - 1941

ελευθερη σκέψις

ΕΞΕΓΕΡΘΕΙΤΕ

**«Κάτι χαράζει, κάποια αυγή
και τη σφικτοκρατώ»**

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ